

Samtliga dikter, del 3

(1993-2004)

Ur "Rapport från Tibet" (1993)

Nam Tso.

Förlåt att jag föraktar er, o mänsklighet,
men vad är ni mot all naturen?
Vad är all er intriganta ävlan
mot naturens frihet och jungfrulighet?
Vad är en mänsklig storstadsöken
mot ett paradys där aldrig människor satt sin fot?
Vad är all mänsklig ljusomstrålad makt och prakt
mot glansen från en ostörd midnattshimmel?
Människan är värdelös och intet
mot den frid som andas från en orörd skog,
en obesudlad sjö med drickbart vatten
muromgiven av ett obestig fjällmassiv
med oinskränkt naturfrihet för fauna och för flora
så långt bortom alla mänsklighetens nidingsverk som möjligt.

Barkhor och Jokhang

Man följer med strömmen. Man lämnar all världslighet bakom sig.
Det avskyvärda kinesiska Lhasa, de hemska moderna kvarteren,
de gräsliga uniformerade stenmilitärerna, allt sådant upplöses
när man slår följe med strömmen av fromma och mänskliga,
enkla och alldagliga tibetaner, som alla sugas in emot centrum,
mot stånden, mot Lhasas bakgator, mot Barkhor, mot Jokhang,
mot trängseln, mot tiggarnas högkvartersparadis, mot själva hjärtat av Lhasa.
Där sitter de alla och helst mitt i gatan: de mässande munkarna,
alla de vanskapta tiggarna, alla de fromma och trasiga pilgrimerna,
medan strömmen av vandrande sökare alltfört går vidare in emot templet.
Där möter man de allra frommaste: de som prostreter sig.
De kastar ut sig på stenarna handlöst och reser sig åter
och slänger så ut sig igen framför ingången till det för dem allra heligaste
medan bönerna aldrig ett ögonblick upphör att rinna fram på deras läppar.
Vi inträder i portens dunkel och i detta oformligaste allra heligaste.
Det är likt Markuskyrkan i den lika sällsamma staden Venedig:
oändliga vindlingar, läktare, trappor och stegar, kapell, labyrinter och osymmetri.
Man kan icke ta på detta tempels mystik och dess helighet;
allting är heligt här inne allenast av andakt och vördnad och känsla.
Hit når ingen okänslig grym automatisk kinesisk kall överhöghet.
Ockupanterna av detta land kan förstöra, men aldrig kan de komma åt

vad som gör detta land och dess andlighet så oåtkomligt för världsliga tänkesätt.

Ur "Strulresan"

Gryning över Messina

Du glöder i gryningens matta vulkaniska sken,
vilda avlägsna ö bortom vågor och strömmar,
som ofta omstörtat förryckta imperier i sken
mot sin undergång och icke enbart sikuliska drömmar.
Din varma vulkaniska doft av en oerhörd styrka
som rör sig på farliga djup av det undermedvetna
är både mer vild, svår och säker än någon from kyrka
som motstått barbarstormar i nästan två tusen år.
Denna glans av en böljande purpur som höljer Messina
i intensiv respektingivande evigt skön vår
är på något sätt höjden av all romantik och förtrollning
som lägrar sig över besökaren som balsam över hans sår,
även de som gått djupast i själen och hjärtat och det icke medvetna,
för att ge en högre mening åt hans livs behållning.

Mondello i månsken

Du ryter, o hav, i ditt eviga drama mot stranden
i frossande slösande outsinlig energi
som om vågorna var lika många otaliga barn
som du fritt kunde frikostigt slänga konfetti med handen
och det utan att ens riskera bankrutt på en sådan espri.
Men du har konkurrens i din dramatiks slösande flarn,
ty i zenith står månen som din egen härskargudinna
och sprider det guld över vågornas skum som blott ljuset kan ge
genom nattlig sordin som ackompagnemang till vårt sällsamma liv
och till ödets finvävnad vars gåta ej någon kan finna,
till kraften i de relationer som ingen kan fatta och se
och som trots all självdestruktiv livsdramatik alltid fortsätter trotsa allt liv
och dess dödlighet genom blott vänskapens skönhet och evighet
som hav och månsken förena i treenig samstämmighet.

Athens fullmåne

Din måne är ljuvare än någon annan,
du frihetens eviga vänliga gyllene stad,
ty din värme för mänskorna strålade samman
i ljusaste gladaste gamman, och i högre grad
än vad jag vet att någon stad annars kan komma åstad.
Varför måste jag lämna dig då, när jag trivs bättre här

kanske än någon annanstans, och varför stannar jag hos dig så kort,
kortare än någon annanstans, fastän bland städer jag har dig mest kär?

Jag beklagar, men sådant är ödet. Det kallar mig bort
från din kärlek och värme och ljuvhet till dyster rapport
om blott arbete, plikter och ansträngningar av den digraste sort.

Men mitt hjärta bor kvar i Athens varma fullgoda månsken
och glöder i Nordens köld vidare för att ej alls glömma bort
att en dag åter framträda ur katakombernas fängelsegravsten
för att återupplivas här i Athen och dess strålande sken.

Ur "Nya indiska turer"

Darjeeling

Det glänser silver över nejden.
Silvret tilltar ständigt över höjden.
Silvret glänser intill bländande extas.
Där ligger berget över alla andra,
högt omstrålat av serenitet och himmelskt majestät.
Och byn, som ligger i dess skugga,
som ett barn av detta skönhetsparadis,
som lever av det höga Kanjenjungas återglans;
så generös är denna livgivande strålning
att den lilla byn direkt blir alla kullars drottning.
Kanjenjunga, du är kejsaren och majestätet,
men din stad Darjeeling speglar denna suveränitet
och blir bland drottningar den nog mest åtråvärda
genom att hon stjälar ens hjärta
och blott lämnar kvar den ljuvligaste nostalgi.

Den älskade till sin make

Somna, domna,
slumra, du lugna,
tumla och drumla ej mer,
gudarna ser dig och ler,
allt ditt är intighet,
allt vårt är evighet,
kärleken kan bara tillta,
bitterhet kan bara avta,
för oss lever livet allenast,
för egot är alltid som klenast,
jag älskar dig genom en evighet
av universums förklarade salighet;
för denna kärlek vibrerar all etern av liv

mera okänt och osynligt än någon luftandes viv;
men vi ser det med vårt tredje ögas mer själsliga aning,
och det är vår hemlighet: vi ser den kärlekens maning
som finns i allt levande livs universums odödliga sanning.

På behörigt avstånd

Förlåt att jag tänker på dig.

Jag har aldrig trott på någon kärlek och lycka för egen del,
sådana ting är en överklig lyx och en orealistisk förryckthet;
jag tror blott på arbete, har bara arbetat, anser att ingenting börjar om inte med arbete,
och ändå har allt det här astronomiska arbetet inte lett någonstans
på tjugofem år av kroniska överansträngningar.

Sunda förnuftet upprepar ändå att man aldrig kan få någon lycka
om man ej förtjänat den genom sitt arbete.

Hur kan man tjäna ihop till sin lycka då,
om man ej ens lyckas tjäna ihop litet pengar?

Mitt yrke gav mig aldrig pengar, och därför har jag aldrig heller trott
på någon lycka och allra minst på någon kärlek för egen del.

Men det är ljuvligt att tänka på dig, - och förlåt att jag gör det.

Det lindrar den gråa fientliga verklighet
som man har kämpat emot hela livet
och det utan något som helst resultat,
utom det att den alltid är kvar.

Må min lindring av tankarna på dig ej störa dig
eller på något sätt komma för nära.

De svävar blott ömt på behörigt, respektfullt, oåtkomligt avstånd
och kommer ej närmare än goda drömmar
som skingras totalt när man önskar betrakta dem närmare.

Min kärlek

Min kärlek är ej arbete men skönheten
när arbetet ger resultat av kärleken
i kreationen, konstruktiviteten, expansionen
från det absoluta mörkers våndas outhärdlighet
som kommer av den tysta ångestdepressionen
från dess yttersta förtvivlans avgrunds olycksalighet.

En arbetsnarkoman går ständigt hårt i clinch med verkligheten
och sig själv i ofullkomlighetens nakenhet
då aldrig resultatet kan bli lika skönt som drömmen.

Det är skaparsjälens evigt onda cirkels svaghet:
just för att den är oacceptabelt svag i sin realitet

fortsätter skaparen att brottas med dess ofullkomlighet i evighet,
men denna kontinuitet är själva kärleken:
att aldrig släppa greppet om den ouppnåeliga drömmen.

Ur "Samtal i Jerusalem" (1994)

Palestinierns klagan

Baruch Goldstein, det var inga muslimer du mördade.
Det var dina egna bröder, systrar och barn.
Det var dina närmaste vänner, som du mejade ner
med berätt mod, överlagt, utan urskiljning.
Det var inte Israel du stred för och hjälpte.
Det var Israel du angrep och mejade ner och ville förstöra.
Det var Israel du sköt ned bakifrån, din egen moder,
och det överlagt med avsikt och noggrant planerat.
Så gör inga araber. Så gör inga människor.
Du var värre än en förrädare och värre än ett svin.
Din fega massaker på fredligt folk i bön på en helig plats
gör dig till mördare på Israels innersta helighet och själ
och därmed till en värre mördare än någon judeföljare i historien.
Du har bara än en gång fått ditt eget folk att förblöda,
din stackars vanvettiga amerikanske självmördare.

A Vision

by Gustaf Fröding, Swedish poet (1860-1911),
translated by request.

Hell was open to my eyes
full of begging voices and hoarse cries
for just a drop of water.
I heard voices stutter desperately,
despairingly, in flames atrociously
shining hot in fiery slaughter.
Glances painfully erring
for vain comfort stirring
in fights of desperation, -
Faces terribly shivering,
breasts in anguish quivering
in languishment and desolation.
Then one tormented rose
resembling to the devil;
his face was like a withered rose

with traces of pride though not of evil.

A faint light crossed his eyebrows,
as if again a distant dawn was casting
a ray into his lost and weary side-rows
of some kind of newborn daybreak everlasting.

And he said: "It is ourselves
who make our torments ache,
who nourish all those flames
that make us boil and bake.

But let us make an effort and forgive ourselves
to end our selfish woes and tribulations,
and let us always strive towards the future only
and not dig our trenches turning down and backward solely
just to find old grievous sins and shames
but instead get rid of all our introverted complications."

And gradually the flames abated
vanishing around the devil's apparition;
and how splendid was the sight
of everything becoming bright,
and how the fallen angel's brows elated
in a more majestic and magnificent complexion,
and how his lips began to tremble from felicity
and broke into a smile, -
it was as if a breath went through of pure serenity
extinguishing all flames of hell and guile.

(from "New Poems", 1894.)

*(Since this translation there has risen a considerable English interest in this Swedish poet,
and there is now a collection of his poems available in English.)*

Ur "Cypern i våra hjärtan"

Famagusta

Det sägs att Desdemona
ännu gråter över Famagusta.
Det finner turken värt att håna,
han som berövat staden all dess lusta.
Tom är staden. Endast dödens militär,
som ser till att ingen får ha roligt,
och som minst har roligt själv, är där,
medan Cyperns liv, blott var ej turken går, är soligt.
Desdemonas död var ingenting mot Cyperns våldtäkt.
Kloster, målningar och mänskoliv förstördes där mer svårläkt
än vad Desdemonas och Othellos själssår någonsin kan bli.

Våldtaget ligger hela Famagusta där inför turistens upptäckt,
på taggtrådsavstånd ser han där i kikarsiktet Cyperns själ alldeles uppfläkt.
En värre tragedi än Cyperns kan man nog idag ej varsebli.

Förtryckets lönsamhet

Förtryckta folk,
jag är din tolk
inför det allomfattande världssamvetet.
Vad är allt våld och ont förtryck
mot att en enda får ett ryck
och tågar ut i korståg mot allt sketet?
Älskade förtryckta kärleksidkare,
aldrig kan ni räkna mig till era svikare,
de som på vapen gör sig rikare
och säljer ut all mänsklig rättighet
för att behålla kommersiella privilegiers falska sprättighet
och tjäna pengar på förräderi och ynkedom
för att med orätt skaffa rikedom
och satsa den på mer förtryck och orättfärdighet.

Ur "Den mirakulösa strulresan till Cambridge"

Cambridge

Välsignade lärdomsstad, tack för din fullkomlighet.
Du är hjärtat av all tolerans och högt spirande tankefrihet.
Medan Oxford tenderar att mera studera sig själv, sin förträfflighet
och därmed i narcissistisk introversion gå mot självgodhet
strävar du, Cambridge, beständigt bortom dig själv och din härlighet.
Allt vad du redan har åstadkommit, med Milton och Newton, din skönhet,
med Rutherford, Maxwell och Hawking och andra i underbar talrikhet,
bortser du från för att hellre bemöda dig om ständig kontinuitet
och bekymra dig om världens framtid och välfärd för hela vår mänsklighet.
Oxford begrundar sig själv och förkovrar sig genom sin burgnare storhet,
där finns en solidare basis för rikedom och monopolvetenskaplighet,
medan du hellre studerar och utforskar gåtor bortom alltings möjlighet
med mänskliga resultat, såsom upptäckten av svarta hål bortom alltings orimlighet.
Tack, Cambridge, för att du har adopterat mig. Det är en ära som känns som en gränslöshet.

Trams

Allt vad kvinnor säger, är och gör är bara trams.
De bara svävar ut och vill ha roligt utan sans,
och allt de åstadkommer med sin nyckfullhet är bara flams.
Jag gitter ej gå med dem i en sådan barnslig dans.

Då går jag hellre ensam och förnekar barnet inom mig
och umgås mest med döden som min enda pålitliga vän.
Med kvinnlig ytlighet må den vulgära hopen roa sig,
men lättsinnet är ingenting för mig, fastän jag ej är sven.
Då drar jag mig långt hellre ensam in i mörkrets farlighet,
det gränslösa okändas omedvetna inre värld,
där kärleken är endast andlig i platonisk härlighet
och ej kan nås av ordets maktkamp och prestigens svärd
men jublar salig i from androgyn fullkomlighet
i höjden av sin egen frihets osårbara hemlighet.

She

How shall I consider her?
She is too much for earth's desire.
Every manly heart must stir
and secretly admire
her wisdom's personality
combined with beauty's modesty
in perfect unattainable respectability,
too much for men's morose brutality.
She calls for higher education
in men's hearts. Qualification
is her absolute condition.
Without that - no inspiration.
Touch her not with your suspicion,
for her honour must have recognition.

De bearbetade dikterna ur "Den heliga tystnadsplikten" (1996)

av Johannes B. Westerberg.

Mitt svenska språk
min klippa och min sång
den enda fasta grunden i mitt liv
det enda jag har att stå på
du dyra ord som är min själ
mitt blod och hjärta,
ty ordet är all grund för allt liv.
Bortom ordet finns det inget liv.
Det är det enda som berättigar människans existens.
Det är där hennes mänsklighet börjar.
Det är där allting slutar,

ty då ordet tystnar har ordet förlorat sin själ.

Mitt svenska ord var allt jag fick i livet
som gav mig liv och något att leva för,
ty alla andra språk,
världsspråket engelska,
den exakta franskan,
den pedantiska men systematiska tyskan,
den passionerade spanskan och den vackra italienskan,
den sunda grekiskan och den djupa ryskan,
den hårda manliga finskan och den feminina polskan,
alla andra språk byggdes blott på dig,
mitt modersmål, min grund i livet,
mitt enda halmstrå i en ocean av bara turbulenser.

Mästaren sade: Alla synder kan förlåtas, blott icke den.

Alla brottslingar kunde han förlåta, blott icke barnaförföraren.

Och det hemska är, att detta det enda oförlåtliga brottet

har tusentals olika manifestationer.

Att förföra barn med sex är blott en om dock den grövsta.

Min styvfar tvingade mig som sjuåring att dricka sprit.

Allt kunde jag förlåta honom, blott icke den förödmjukelsen,

som fick mig att känna mig ovärdig mitt eget liv för alltid.

Barn kan även förföras genom bortskämmelse,

och det är kanske den vanligaste förförelsen av dem:

de uppmuntras till självdestruktivt självsvöld.

Men vilken form detta det grövsta av alla brott än tar sig,

om det är genom sex, genom sprit eller narkotika,

genom pornografi eller bortskämmelse,

så förblir det det skändligaste av alla brott,

ty barnet är höjden av oskuld och mänsklighet.

Barnet är livets chans och hopp om en ny början och framtid.

Allt gott finns hos barnet.

Det grövsta av alla brott

är att förstöra godheten hos barnet,

ty godheten är aldrig större eller mera löftesrik än då.

Kvinnliga biktfäder

Kvinnliga biktfäder finns i varje hamn

och sjömännen är deras gladaste biktbarn.

De är inte bara mer effektiva än vanliga biktfäder.

De kan dessutom vara ypperliga lekkamrater.

När sjömannen går i land är han en uppdämd fördämning
av passioner och lust och den gladaste entusiasm och energi.

De kvinnliga biktfaderna vet ingenting bättre.

Fastän de saknar kyrkans respektabilitet
är de kvinnliga biktfaderna också egentligen något mycket heligare,
mera hederligt, respektabelt och förtroendeingivande,
ty de ljuger aldrig, och de känner människan.

Det finns inga bättre människokännare,
och vanligen har de genomskådat dig innan du klätt av dig.

Men deras genomskådande är barmhärtigt och varmt.

De dömer dig aldrig och straffar dig aldrig,

och din enda bot blir din förlösning.

När man lär känna dem förstår man bättre ordet,
att bara den som prostituerar sig känner mänskorna.

Endast den kan rädda människor som känner dem,

och bästa sättet att lära känna mänskorna

är att prostituera sig gratis.

Jungfrudomen

Jungfrudomen är en illusion,
ty det finns själar som föds redan våldtagna.

Men illusioner är alltid heliga,
vare sig de handlar om lycka eller trohet,
dygdens renhet och jungfrulighet
eller något annat man tror sig ha
och som just därför måste bli våldtaget och rövat.

Mest ironiskt av allt jungfruligt
är den mytomspunna jungfrusilen,
den yttersta symbolen för den yttersta illusionens dårskap,
hur allt jungfruligt förvandlas till en last.

Jag har känt narkomaner som har betecknat jungfrusilen,
den första injektionen av heroin, som livets höjdpunkt,
varefter allt naturligt försvann som oväsentligheter.

Kvinnor och barn blev värdelösa, karriären skrotades direkt,
allt offrades för den yttersta egotrippen

att förlora sin själs jungfrudom genom den första kanylen heroin
som måste bli hopplöst vanebildande.

Men så stor var illusionen om denna jungfrudoms uppoffrande

att de gärna slungade sig ner i detta svarta hål

för blotta illusionens skull, som hade större makt

än någon sexual- eller naturkraft.

Akta er för illusioner. Allt är illusioner.

Att droger är vanebildande, att hjärntvätt kan fungera,
att man måste komma till antingen himmelen eller helvetet,
att Gud måste finnas eller inte finnas,
att man antingen dör totalt med kropp och själ eller överlever sig själv totalt,
allt är myter och illusioner, föreställningar och självbedrägerier.
Bättre är det kanske ändå då att födas som en färdigt våldtagen själ.

Kärlekens anatomi

Kärleken är den största illusionen,
det yttersta självbedrägeriet
och höjden av oemotståndlighet.
Det finns ingen kärlek utom kärleken till sig själv,
och därför är kärleken så absurd och idiotisk.
Kärlekens anatomi är, att man kan identifiera en annan med sig själv
så till den grad att man känner igen sig själv i den andra.
Denna självidentifiering är vad som kallas kärlek,
då man erkänner sig själv i den andra,
ger sig själv det erkännande man alltid behöver men aldrig får
genom att erkänna den andra,
som man inte fattar att bara speglar en själv.
Så uppstår den så kallade kärleken.

Den dör när man hos den andra upptäcker vad som inte är av en själv.

Den dör då man vill ha kvar sig själv hos den andra
och forcerar denna vilja, så att den andra reagerar
på liknande sätt - så att båda avlivar varandras illusioner
om sig själva hos den andra.

Därför är kärleken aldrig bestående.

Men om någon inte kan älska sig själv kan han aldrig falla för kärleken.

Därför är de flesta som verkligen älskar sina medmänniskor
de renaste celibatisterna.

Det finns ingen kärlek som leder till sex utom kärleken till en själv,
och den sexuella leken är bara den yttersta egoismen.

Ur "Expedition Tibet maj '97"

Gryning i öknen

Kylans grepp om natten är en terror gastkramande och hård.
Isen täcker tälten, vinden tjuter, allt är köld och dödens bård.
Men ljuset tänder livet. Först det snuddar lätt vid högsta fjällens krön
för att så förgylla, värma och ge glädjeliv åt snön.
Så börjar öknen glöda: röd, förtrollande och vaknande som livet självt från graven,
rödglödande, grannare än något annat, tindrande av vaknat liv från djupen;
sjöar glittra, fåglar kvittra, allt förgylls och stormar an som haven

från en säker död mot livets strand, med nöd och än en gång förlupen
ifrån undergångens mörker till det sanna livets oförgänglighet från avgrundsstupen.

Korståg (1998)

Vem började eländet? Var det Picasso, när han övergav realismen
för artificiella effektsökerier i blufftillgjordhet och så kallad kubism?
Hela konstvärlden ballade ur i hans sällskap: Salvador Dali
med sin surrealistiskt förvridna absurdhet, Kandinsky och Klee
med sin steriliserade geometri, alla falska skulptörer
som ej kan skulptera men göra sig märkvärdiga genom konstig abstrakthet
som ingen person kan begripa och ej ens skulptören och som om ett sekel är värdelöst skrot,
alla omänskliga arkitekter med Le Corbusier som det ledande monstret
och alla avsiktliga språkkorrumperare och språkförstörare
som kallar sig modernister och tror att de utvecklar språket
med att skriva böcker och konstig så kallad lyrik utan interpunktion
och med lösryckta satser och meningar utan subjekt eller ens predikat.
Vad är det för ett ofog och bluffmakeri, löjlig apkonst och omänsklig ovärdighet?
Hur kan detta helt sjuka och vidriga, vanvettiga barbari kunnat tillåtas bli dominerande mode
i samtliga konstgrenar? Hur kan väl någon normal och naturlig person alls stå ut
med så kallad modern musik, som ej ens är musikalisk, för att inte tala om
dessa hest vrålande apor på scenen med enbart elektrisk hysterisk musik
dränkt av trumbatteriers krigskulsprutevåld, allt förstärkt intill öronförödande dövhet?
Hur kan vår tids människor alls tolerera allt omänskligt bluffmakeri
och all meningslös parasitism som idag tillåts helt dominera all den västerländska kulturen?
Ta bort allt det onda och fula, och värna i stället om eviga värden,
som skönhet och sanning och kärlek, det mänskliga och det begripliga,
allt som förståndet kan njuta av och finna värt att bevara
med stolthet åt framtiden med ärlig uppmaning:
"Se vad vi har åstadkommit! Kan ni göra någonting vackrare,
bättre och mer imponerande? Kan ni på samma sätt glädja en framtid
med livfulla och oförgängliga konstverk, som vi lyckats ge som exempel åt er?"

(tillägnad Eino Hanski,

som Pingstafton får sin staty av Sten-Åke Cederhök invigd på Liseberg.)

Den skygga fågeln

Det prasslar ett viggpar i vassen.
Om kvällarna sjunger och leker de
sakta, försiktigt på avstånd,

så gå ej för nära, stå stilla helt tysta,
ty ringaste disharmoni
och det klenaste stämningsförstörande buller
förjagar dem genast på flykten från avbruten lek.
En flyttfågel är blott en tillfällig gäst,
som blott kommer för sommaren
för att få leka och njuta av ljusets tillfälliga dagar.
Håll kvar denna flyktiga gäst om du kan!
Han är känslig som hela naturen,
och vid minsta misstämning flyr han,
och du vet ej någonsin när du får se honom åter.

Gengångare

Melankoli kallas den telepatiska hemlighetsfulla kontakten med gengångarna.

Den är mer ett svart hål mest av sorg och av saknad men även av skönhet,
och just denna skönhet är det mest väsentliga och det mest levande
i denna outrannsackliga och utsägliga själskontakt.

Medier förstår den direkt. De behöver ej alls få den definierad.

Värre är det med de flärdfulla ytliga materialisterna.

För dem är melankoli blott en sjukdom, en livsfarlig skadlighet,
som de är rädda för, ryggar tillbaka för och skyr som en allergi.

Ty de kan ej se den andra sidan av saken.

De ser bara nöjet och flärden, den intiga tidsbundenheten,
den flyktiga vinsten, förnöjelsens dagsländertillvaro,
den mest förgängliga av alla livets aspekter.

De ser ej de döda och skyr alla minnen,
förnekar all telepati och betecknar all melankoli som en pestaktig farsot.

Förlåt dem. De även skall en dag få skåda de döda
och tvingas förstå deras dimensions mörker och djup
när de själva går över den yttersta tröskeln
och finner att livet på den andra sidan
ej är mindre levande än det liv som de har lämnat.

Ur "Offer"

Gryning över Garwhal.

Man svävar fram liksom på molnen
över Himalayas branta vilda kullar,
i spökligt ackompagnemang av månen
som i fullhet glöder över bergens bullar.
Men så ljusnar det i öster, glöden tilltar,
spökligheten växer som i rus av flammor,
allting kringvärvs av extasens blixtar

som omfamnar alla Himalayas gömmor.
Värld av universums hemligheter,
vilket öde döljs hos dig, du vilda värld,
där allting mänskligt blott förandligas till eter
och där intet är så maktlöst som just våldets svärd?
Du skakar mörkt, jordbävningsavgrund,
som för att förgås med hela världens rund,
men kanske samtidigt för att bevara mänskligheten sund?

Över gränsen.

Smygande om nätterna, gömda under dagarna,
nådde vi snöbergen efter tjugo dagar.
Fortfarande låg gränsen på flera dagars avstånd.
Den hårda terrängen fick oss att försmäkta.
Över oss flög ett bombplan,
mina barn skrek till av fasa,
jag gömde dem i mitt sköte.
Utmattning skar sönder mina lemmar,
men mitt sinne varnade mig....
Vi måste gå vidare eller stanna och dö.
En dotter här, en son bredvid mig,
en baby på ryggen,
vi nådde till slut isens vidder.
Vi kröp över många monstruösa berg,
vilkas dödsfältar ofta övertäckte andra resenärer.
Mitt i de vita dödsfälten
skakades våra falnande själar
av åsynen av en grupp ihjälfrusna kroppar.
Blod hade sprutat över snön.
Militärerna måste ha upptäckt dem.
Vårt land har tagits av de röda drakarna.
Vi bad till Yishin Norbu
med hopp i våra hjärtan,
med bara böner på våra läppar,
utan någonting att äta;
med endast is att släcka vår törst med
kröp vi vidare natt efter natt.
En natt klagade min dotter över att hennes fot brann.
Hon snubblade men reste sig igen på sitt frostbitna ben.
Sargad och skuren med djupa blodiga sår
vacklade hon och vred sig i plåga.
Nästa dag var båda hennes ben angripna.

Belägrad av döden runt omkring mig

var jag försvarslös som moder.

"Amala, rädda mina bröder.

Själv stannar jag här och vilar."

Tills jag inte längre kunde se hennes försvinnande gestalt,

tills jag inte längre kunde höra hennes döende klagan,

såg jag mig ständigt om tillbaka i tårar och förtvivlan.

Mina ben bar mig, men min själ stannade hos henne.

Långt senare i exilen kan jag fortfarande se henne

vinka sina frostbitna händer emot mig.

Äldst var hon, men bara i tonåren.

Det måste ha varit svårt för henne att lämna sitt hem.

Jag tänder varje natt mitt ljus för henne,

och hennes bröder deltar i mina böner.

- *Tenzin Tsundue, 1999, övers. från engelskan.*

Yishin Norbu är ett annat namn för Dalai Lama.

Amala är tibetanska för 'moder'.

Requiem.

De äro millioner, de okända glömda,

av människans okunnighet evigt dömda,

som mördats i massor och det utan slut

utan en ögonblinkning av ett dåligt samvetes spår

hos tyrannerna, de som bestämmer och sätter sig över

allt mänskligt i tron att all mänsklighet bara är ond.

Det är just deras misstag.

Det finns inget ont utom destruktiv handling,

som kommer av likgiltighet eller okunnighet

om den genuint mänskliga uppbyggligheten.

Men alla de mördade lever ännu.

De finns kvar som osynliga skuggor i etern

och kan aldrig spåras men endast förnimmas.

De lever, de döda, och vi får ej glömma dem.

Så blott allenast kan vi kanske undvika framtida folkmord:

att ständigt bevara de oskyldigt mördade massorna inom oss,

påminna ledarna om deras skuggor för evigt

och aldrig upphöra att delta med offrande tankar

i den största sorgen av alla: de oskyldigt mördades,

ty det är de som mest sörjt för vår mänsklighet.

Tillägnas konstnären-filosofen

Carl-Gustav Lilius

med maximal komplimang.

(4 juni 1999)

Elegi utanför tiden

Man är åtminstone oskyldig
till det kapitalistiska samhällets avföring
där all kultur är omöjlig som inte är lönsam.
Lönsam opportunist är det enda tillåtna
och allt annat är bannlyst, levande begravt och kvävt till döds.
Därför domineras TV av dåliga tvåloperor och reklam.
Därför domineras filmen av destruktivt våld och sex.
Därför domineras konsten av fulhet och abstrakt meningslöshet.
Därför domineras litteraturen av obegriplig oklarhet och nonsens.
Och det värsta av allt: därför domineras musiken av missljud och oljud,
disharmoni och falskhet, oväsen, apkonster och vulgaritet.
Och alla dessa dominerande element befrämjas, då de ju är lönsamma.
En bästsäljare får vara hur dålig som helst bara den säljer,
en religion får vara hur falsk och vulgär som helst bara den säljer,
kejsarens nya kläder får vara hur obefintliga som helst bara de säljer,
och vad som helst är tillåtet bara det säljer.
Sålunda är hela kulturvärlden en enda grov prostitution.
Och allt det som inte säljer? Den melodiska, känsliga musiken?
De vackra, romantiska filmerna med vettig dialog?
Den figurativa konsten, som man kan se vad den föreställer och njuta av?
Litteratur med budskap som har något att berätta?
Vackra hus som kontrast till betongbunkers?
Kärlek utan våld och pornografi?
Osäljbart, bannlyst, löjligt, absurt och otidsenligt,
medan i stället det omänskliga, det destruktiva, det fula,
miljöförstöring och våld, denaturalisering och avhumanisering,
ökenspridning framför allt i städerna breder ut sig mer och mer
för att död, förödelse och undergång må ta herraväldet över världen.

Ur "Festresan" (2001)

Den eviga vänskapen

Vi träffas då och då emellan seklerna,
vi ses och råkas och, om det är möjligt, älskar ömt varandra
för att strax därpå försvinna för varandra bortom horisonten.
Men man dyker alltid upp igen, som skepp som sjunker
under horisonten bara för att dyka upp på andra sidan
långa tider senare, som Maghellan, med överraskning,
varpå återseendet ofelbart alltid blir det hjärtligaste tänkbara,

och kärleken blir varmare än någonsin fastän den dött emellan.
Och det är vad vi mest lever på: kontakterna med dem vi älskar,
även om vi endast ser dem kanske blott en gång på fyrtio år
men genom något under alltid finner dem igen, på andra sidan tiden,
i en annan dimension, i andra tider, under andra former.
Men den rena själens kärlek, som är högre än all vänskap och all kärlek,
hör odödligheten till, och håller oss vid liv för evigheten
just för att vi någon gång på nytt skall kunna än en gång
förkovra oss i detta enda liv som finns.

Ur "Hälsoresan"

Vänskap

Vad är heligare än en relation?
Det finns ej ljuvligare väsen,
någon mer fantastisk emotion,
en mera levande fabrikation
än relationens resultat: en vänskap,
ännu heligare såsom vibration,
som dock väsentligen förpliktar;
ty vad är en vänskap som ej håller?
Vänskap som ej alltid biktar
trohet över alla gränser
och bevisar tidlöshets stabilitet
kan aldrig skryta någon giltighet.
Ärlighetens trohet är det enda måttet
för en evighetens vänskaps hållbarhet.

Hälsan

En vacker värld med goda människor,
ljuvligt medelhav med frisk natur,
en sol som bara strålar av varm generositet
och sprider liv och lycka åt ett paradiskt land,
god mat att njuta av i måttlighet
med vin som lämplig glädjedryck
att smycka minnesvärda vänskapsstunden,
och en hälsa, som blott medför detta underbara
att man slipper tänka på sin kropp och bry sig om den -
är det för mycket begärt? Kan man begära mera?
Jag kan ej begära mera och begär ej mer
och vågar ej begära ens så mycket;
ty hur väl jag vet hur få det är förunnat
att ens komma så långt att begära något

av det endast mänskligt och naturligt, självklart goda.

2002

Vem älskar jag och varför?

Det kan ingen tala om för mig.

Jag vet blott att min kärlek lever,

att den verkligen är där

och för mig ständigt vidare på evig flykt

på gyllne vingar mot än större höjder.

Den kan aldrig stanna. Den blott håller på,

kan aldrig se tillbaka eller ens förstå

sitt eget ofattbara väsen, som blott är

en känsla av magi och någon svindel,

som en stämning som av rosors doft som aldrig sinar

men blott pressar fram mig ytterligare

genom en forcerad makt, som bara

störtar mig ner i en evig avgrund.

Ja, jag älskar. Det kan ej förnekas.

Vem jag älskar spelar därmed ingen roll.

Det enda viktiga i livet är att älska,

ty det är all livets själva urkraft,

som mirakulöst och outtröttligt

upprätthåller hela universum.

Ingenting är värt respekt förutom detta liv

som ger den enda verkliga respektabiliteten

genom den magi som är gudomlig

och som mest manifesterar sig i skönhet,

denna gåtfullhet och egenskap som ingen fattar

eller kan definiera då den är all livets

yttersta oemotståndliga mysterium.

Arbetslöshetens hopplöshet är helvetet på jorden,

själens brinnande förtäring utan slut,

en avgrund utan botten som man ständigt faller ner i

och som oavbrutet tilltar i sitt gastkramande mörker.

Ingenting är outhärdligare

än den vistelsen i limbos hopplöshet

förutan möjlighet till frihet eller någon skymt av ljus.

Men i den yttersta misären kan man göra bruk av fantasin

och därmed treva sig med slughet runt problemet,

skapa arbete av ingenting och överleva

som en Robinson på obebodd och isolerad ö.

I nöden testas kreativiteten och personligheten,
och om man blott har det minsta av nåndera
kan man arbeta sig ut igenom att fundera.

I nattens mörker skiner stjärnorna som bäst,
då är de unga, tindrande och glada
i sin ouppnåelighets oantastlighet
och öppnar då allt universums evighet
för sällspord mänsklig inblicks skimrande inspiration.

Då vaknar fantasin och skaldeådran hos poeter,
då förgyller drömmarna en andlig värld,
då vaknar andarna och driver på all kreativitet,
ty då är tystnaden naturens och all världens herre,
då försvinner allt ståhej och buller, larm och skråll
för att i stället öppna vägen för koncentrationen.

Alla kreativa andar andas bäst sin arbetsluft om natten,
ty kreativiteten är ett hemligt värv i smyg
som kräver ensamhet och tystnad för att kunna vara dryg.

Endast skönhet ren och klar är adelsmärket för all poesi.

Den lider ej av maktkomplex och paranoia
och är ej behäftad med dramatiska intrigers överdrifter
eller något annat fantiserat eller sjukligt vanvett.

Poesin är naken i sin skönhet när den är som sannast,
den förbjuder lögn och dikt i kravet på sin stränga sanning
och omöjliggör allt orent, oegentligt, falskt och dumt.

Så känner man igen poeten: han kan inte ljuga
och är skön i sin omedelbara sanning.

Lögn och dikt uppfanns av prosaisten,
och han breder ut sig vidlyftigt däröver,
ty dess väsen kräver att man ständigt breder på
med nya lögner för att dölja gamla.

Men poeter som är sanna är för goda för att svamla.

En regnig dag och ingen tröst i kylan,
men du infann dig, min älskade,
tog ledigt från din outhärdliga situation
för att få träffa mig för första gången på ett dussin år.

Det regnade och var extremt förfärligt väder,
men vad gjorde det? Vi var de samma alltjämt
som för tjugofem år sedan när vi träffades

och umgicks genom ödets underbara nycker

fjärran härifrån på dina resors vingar.

Har vi ej förändrats sedan dess?
Jo, vi har nått det stadiet ren i våra liv

att vi blir bara blondare,

men skönheten finns kvar - vi ser den i varandra

nu när ödet låter oss få samman vandra.

Ja, min älskade, låt oss bli älskare,

fast även kontinenter skiljer oss

och obarmhärtiga decennier.

Jag struntar i dem, ty vår kärlek har ju hittills

visat sig besegra dem och med den äran.

Vad spelar tid och avstånd för en roll

när kärleken är tidlösheten själv?

Det enda friskhetstecknet i vår tid

är att ta avstånd från den och stå utanför

dess skändliga manér och moder, dess vulgaritet,

dess lättsinne och fulhet och dess ignorans.

Vi står ju över sådant, ty vi älskar,

och vår enda lag är skönhetens beständighet

och den okuvliga kontinuiteten i all kärlek och all trohet.

Ja, min vän, jag är alldeles fullkomligt förstörd,

försatt i upplösningstillstånd och mera död än levande.

Att livet kunde vara hemskare än helvetet

förstår man inte förrän man är där

försatt i det mest tomma ödsliga av vacuum

som i en öken garanterat utan någon endaste oas.

Blott kärleken och längtan håller ändå en vid liv.

Man vet ju att det som en sjukdom skall gå över

och att man en dag skall vara fri från denna abstinens

och åter kunna frossa i att alldeles förbruka sig.

Men helvetet är här i nuet och är en hel evighet,

ty nuet är all evigheten. Tiden växer ej men är konstant

i nuet alltid. Är det då ett helvete,

så är all evigheten samma helvete.

Den nya tidens sjukdom är en dödlig farsot,

och den heter stress, när allting offras

blott för att man snabbare skall leva,

fortare förbruka livet, tjäna mera pengar,

ignorera ständigt mer av livets högre värden

och förytligas beständigt in absurdum.
Men ej någonting är snabbare än tanken,
och i detta lurar stressprofeterna sig själva
och de offer som försvinner in i deras malström:
det är tanken just som går förlorad,
eftertankens kloka renhet spolas ner i toaletten,
och därmed försvinner alla vettiga begrepp
som visdom, smak och urskilningsförmåga.
Allt vi får i stället är en smak för livets plåga.

Känslighet är själens barometer.
Överkänslighet är ej en nackdel utan bara
mera pålitligt och högre preciserat mätninginstrument.
Det är en gåva och en dygd att värna om och utveckla
och framför allt förvalta, ty det finns ej högre gåva.

Musikern som ej tål falska toner,
snobben som förkastar låghet och vulgaritet,
naturromantikern som avskyr allting fult
och klassikern som hatar modernistiskt strunt
är alla brännmärkta av överkänsligheten
och det krav den ställer och det samvete den medför
som gör dem till vägledande fyror
för den ignoranta massan och majoriteten
som förgicks i mörker om ej överkänsligheten gick i täten.

Känslighet är inget kvinnligt, bara mänskligt.
Båda könen är privilegierade.
Men misstaget begås, att männen ofta undertrycker känslor,
som om känslighet var något ovanligt förvekligande väsen,
medan kvinnor ofta överdriver sina känslor,
som om detta skulle understryka deras kvinnlighet
och som om kvinnligheten gav dem rätt att hänge sig åt sina känslor,
ty i själva känsligheten ligger själen och personligheten,
som är mer accentuerad, högre stående och högre utvecklad
ju större känslighet personen lider av.
I takt med detta finner man dock ofta,
att ju större känslighetsintegritet,
dess större självbehärskning kombinerad med intensitet.

Förhållanden är alltid svåra och blir lätt traumatiska,
då själar ej kan kollidera utan smällar,
utan svidande friktion och sår som varar sig

och utan kvalfulla bestående lektioners minnesbetar.

Är det bättre då att undvika friktion och kärlek?

Ingen kärlek finns som ej gör ont och ej ger ärr som svider.

Ja, det vore kanske bättre då att undvika förhållanden,
men det dessvärre är omöjligt.

Det är omänskligt att vara ensam, ty ensamhet kan endast leda
till den själens mörker som är sinnessjukdom, oftast paranoia,

medan det är helt naturligt ofrånkomligt
att man ej har något liv om icke genom dialog.

Kan smärtan då i själsliga friktioner lindras?

Ja, om konsten lärs blott att allt kärleksövertramp förhindras.

Ingen kan förbättra din situation utom du själv,

och allra minst gör någon det på eget initiativ.

All världen skiter i dig, och den leds av bara egoism.

Man kan dra den slutsatsen därav, att man har skyldighet att klaga

om det föreligger anledning därtill.

Om man ej klagar kommer ingen heller att beklaga dig.

De flesta väljer då att tuga och att lida
bara för att inte göra saken värre.

Man undviker rättegångskostnader på det sättet.

Men det minsta man kan göra är att stå för sanningen,

påtala missförhållanden och säga som det är,
och det behöver inte vara klagomål.

Och så gör sanningen som mest effekt:

helt avklädd, naken i sin renhet och perfekt.

Ingen kärlek sargar djupare

än att ej bli accepterad som den är.

Ju djupare den älskar, och med desto större ärlighet,

dess större är den risk du löper att få stranda på ett skär;

ty aldrig accepteras känslors rätt för vad de är,

ty du är ensam om dem, och de kan blott missförstås av andra.

Känslorna är själens språk som kräver själens ögon

för att över huvud taget kunna ses och fattas.

Detta sker i regel aldrig, och du blottar dina känslor blott

för att den andra i sin blindhet skall få trampa ner dem,

i okunnighet och utan att bli varse ens vad det är som han gör.

Så älska ej förutom tyst på säkert avstånd,

dyrka blott förvissad om att vad du dyrkar utom räckhåll står,

då klarar du dig genom livet, och din själ får inga hjärtesår.

Prästens bön

Jag älskar er och vill er bara väl.
Vad annat kan jag säga? Hälsan tiger still,
och jag mår bara väl, och önskar er allt gott
och kan ej önska annat. Därmed är allt sagt.
Det gäller alla er jag känner som jag älskar,
och ni är ej få men snarare ett otal,
kanske flera hundratal och tusental,
ty jag kan ej själv räkna er och hålla ordning på er,
då ni är så många och ni inbegriper även
så otaliga som jag ej känner
men ändå vet att finns där ute,
alla ni som ägnar er åt konstruktivitet
och älskar vad jag älskar mest: rättfärdigheten.
Var välsignade ni alla, ty ni tillhör evigheten.

Livet överlever endast genom samarbete,
då det är en dialog, som för att hållas levande
är helt beroende av egen kontinuitet.
Om svar ej erhålls på ens frågor,
om ens önskningar ej tillfredsställs av andra,
om ens ambitioner stoppas och man möts av stängda dörrar
är det kört, och livet kan ej existera utan grogrund.
Därför är jag dig så tacksam att du finns, min vän,
som svar på mina böner, du som alltid svarar mig
vad jag än kommer med för jobbiga besvär.
Ty utan detta bollplank, utan denna "feedback"
vore all min strävan blott ett slag i luften och i mörkret.
Den som har en vän har alltid något framför sig att sträva till
och finner alltid vägen vidare och hem.

Låt poeten leva. Han gör ingen skada.
Lämna honom med hans skaldegärning blott i fred,
ty arbetet han gör är viktigt och unikt,
då det är enbart konstruktivt och rikt
och gör av ingenting en värld av kommande inspiration.
Han åstundar ej något vidare än att få vara med sin poesi i fred,
så att han ej störs i sitt skapande, som bara kräver ro
och frihet från trakasserier, stress och orons störningar,
som framför allt är oljud, avbrott, krav och annan låghet.
Är det av en skaparkraft för mycket att begära?

Ja, det tycker dumheten och stör med alla medel,
kräver uppmärksamhet på materiella bagateller
och anklagar diktaren för självupptagenhet.
Det är att ingripa och bryta skapandets gudomlighet.

Ack, mitt hjärta klagar högt och innerligt av smärta
inför detta avskeds bittra stund och svåra plåga,
ty vem vet när vi kan ses igen? Det kan ta år,
och ovissheten är i sig en gruvligare tidsrymd
än den längsta tid, så länge den blott är begränsad.
Ljuvligare samvaro än vår kan jag ej tänka mig,
trots alla gräl och upprördheter, svår oenighet och bitter fejd,
ty kärleken är desto mera innerlig där bakom
och mer äkta ju mer svåra prövningar den överlever.
Det är kärlekens definitiva klaraste kriterium:
att överleva med sin trohet vilka schismer som än uppstår.
Kärlek är ej kärlek om den avskräcks bara genom sår.
Om den ej överlever intill döden är den icke kärlek
utan bara en för stunden övergående tillfällig dödlig lek.

Sorgens gyllne skimmer
döljer ögats glimmer
som vill spränga tårars dammar
men hålls tillbaka av hjärtats kammar.
Ty sorg är icke äkta riktig sorg
om den ges utlopp och får komma ut.
Den äkta sorgen gråter endast inombords
och visar aldrig tårar, som blott simmar under isen,
smärtans hårda is, men obönhörlig i sin frusenhet
begraver alla känslor levande, men varför?
Ja, det är mysteriet med den äkta känsligheten.
Den får icke komma ut, ty är den äkta får den inte synas.
Den är alltför heligt känslig för att prostitueras
och kan därför blott privat i andakt praktiseras.

Poeten lever i sin egen värld,
en bättre värld än denna och långt mera värd att leva för
då den består av enbart själens rena ljus och skönhet.
Därför är det viktigt att han fritt får ägna sig åt den i fred,
ty endast han kan rätt förmedla den
och därmed åtgärda vår sköna nya fula värld,
den hemska realpolitikens värld,

som utesluter allting andligt och vars mänskor därför
förstar efter just allt det som blott poeten kan förmedla.

Det är ingen sjukdom att han har sin egen värld,
hans främlingskap för oss är icke schizofren.

Tvärtom, han äger visheten och nyckeln till allt liv och skönhet
som vår värld i sin materialiserade industriella öken
har förlorat i självdestruktiva galenskapsförsöken.

Den största katastrofen under förra seklet
var ej världskrigen, atombomben och kommunismen
utan uteslutandet av estetiken

för att ge fritt fram i stället åt allt grovt och fult,
vulgärt och äckligt, lågt, barbariskt och banalt.

När självkritiken upphörde med estetikens lagar
föll all världen från en höjd av humanistisk skönhet
till den asfalthemiska verklighet av hård omänsklighet,
betong och höghus, skyskrapor och vild materialism,

kapitalistisk hänsynslöshet med licens till obegränsad exploatering
med fatal global miljöförstöring som dess enda vinst.

Funktionalismens hemska triumf var endast möjlig
genom det fullkomliga åsidosättandet av estetikens lagar.

Kan något rädda mänskligheten från dess sista dagar?

Varning! Hon har charm. Det är ett farligt tecken.

Hon kan lätt förföra bortom all kontroll,
manipulera intill vanvett och med fullkomlig okänslighet
helt glömma bort dig, skrota dig och ägna sig åt någon annan.

Charmen är förförelseförmågans signatur,
sirenförtrollningens oemotståndlighet,
musikförklädnadens bedårande förljugenhet,
den alarmerande fascinationsförmågans varningstecken.

Varför är då charmen så livsfarlig?

Jo, den är ett mänskligt fenomen hos både män och kvinnor.

Den har charm som blivit bortskämd till en absolut självsäkerhet,
som han-hon aldrig tröttnar på att utnyttja för eget nöjes skull.

Den charmförmågan utnyttjas till spänning, som i farlig sport att köra fort,
varvid man struntar i att andra överkörs, då de är ändå bara lort.

Självföraktet

Fallen ner i helvetet, i sexträsket igen
kan man blott känna sig patetisk, miserabel och misslyckad,
för det är just vad man är: en ömklig stackare

som har förlorat allt och framför allt sitt mänskovärde.

Detta vet man, ändå njuter man av sin förnedring,
frossar i den och upprepar den och längtar efter den,
försöker stå emot dess frestelser men vet att det är gagnlöst.

Det är bara att gå under i sin egen ruttonhet och resignera,

bjuda vett och all filosofi, all högre strävan,

allt förnuft, all ordning i sitt liv farväl

och frossa i det lägsta, mest banala och vulgära,

det mest vederstyggliga och oestetiska av allt.

Hur kan man falla från så hög höjd ner till sådant djup
helt frivilligt och inte känna ånger ens inför sin egen lyckas stup?

Det är nödvändigt att älska. Man kan inte leva utan.

Kärleken är livets morot som pådriver åsnan,

det är alla vi stockdumma människor,

på evig kretsgång kring vårt arbete, vår brunn,

som vi är fjättrade vid och ur vilken fläck

vi aldrig kommer. Vi står stilla,

men den attraktiva lurendrejaren som kallas kärlek

håller oss ändå i gång och det entusiastiskt.

Det har vi att vara tacksamma för endast,

ty om den ej fanns, så skulle alla lurendrejerier

och bedrägerier, alla lögner genomskådas,

och vi skulle stå där arbetslösa vid vår brunn och utan morot

med vårt liv blott fullt av tomhet. Älska därför utan prut

så att åtminstone cirkulationen hålls i gång och livet ut.

Glädjen är en ytlig narr som bara luras,

ty han infinner sig blott för att försvinna,

han är lurendrejarfyren som bedrar

och lurar en att segla upp på grund

för att få plundra en och ta ifrån en allt.

Han är ett irrbloss som ger sken av paradiset

blott för att ge en helveten av grämelse

för att man klenroget gick på den lätte.

Tro ej på ditt glada sällskap, deras skratt

som bara är en mask för deras tragedier.

Glädjen är blott en patetisk dröm

som envar måste vakna ur blott för att finna

att allt vad du drömde var ditt eget självbedrägeri,

en verklighetsflykt blott, ett dumt enfaldigt svärmeri.

Så flyktig är ej dagsländan som all din glädje.

Skrattet är dess dans kring ljuset

som ofelbart leder blott till svedda vingar,

så att narren aldrig mer kan flyga.

Det är helt naturligt att på så sätt ge sig hän

åt nöjets uppslukande virvlar

och helt mänskligt att förgås i dess förintelse,

ty alla är vi blint självdestruktiva.

Blindheten för ödets allvar styr vårt liv,

och därför överlever vi trots allt,

ty om ej blindheten barmhärtigt dolde sanningen för oss

om livet och oss själva skulle vi nog aldrig utstå det.

Som nattens fjärl flyger vi mot säker död i ljusets bloss

blott för att fåfängt slippa natten, som har skapat oss.

Hennes giftighet är mördande, men vad gör det?

Det är ditt eget fel att hon är giftig.

Är hon en reptil, så är det du som har gjort henne till det.

Alla hennes destruktiva egenskaper är du själv ansvarig för,

ty det är du som med din kärlek har gjort henne sådan.

Det finns inga undanflykter.

Kärleken är ensam ansvarig,

och det är du som älskar - kvinnan är blott älskad.

Det är icke hennes plikt att älska men att vara älskad blott,

och hon kan blott den plikten sköta om du älskar henne.

Älska henne, och hon är en ängel och en ljuvlig slav

som i allt skall betjäna dig och älska dig.

Men om du föraktar henne skall hon bli en dödlig mara,

ty din kärlek endast gör att hon för ditt liv ej utgör en fara.

Förläggaren har inga tårar, ty han är ju Gud.

Han råder över sina skalder, dömer över deras barn,

bestämmer deras kvalitet och låter en av hundra överleva,

som då funnit nåd hos honom och tilltalat hans inkrökta smak.

De andra är en syndaflod av papper bara

vars orddiarréer ej ens läses - det behövs ju ej,

de är ju ändå redan förtidsdömda automatiskt

till förgängelse och död. Och skalderna som skapat dem?

De har ej någon talan. De är självbegravda under sina pappersalster

och kan aldrig räkna med ett mänskovärde ur förläggarsynpunkt.

De är bara till för att bli refuserade

för evigt, oupphörligt ständigt upprepat tills de är döda.

Och de bör betrakta sig som lyckliga om de alls får
ett nådigt svar i form av refusering för sin skapartår.

Din låga, misslyckade klåpare,
varför kommer du beständigt i min väg
till synes blott för att anstränga dig med nit
att dra mig ner till din nivå och få mig lika billig.
Du är sabotören i mitt liv, som alltid stänger in mig,
tystar mig i sången och avbryter min musik,
slår pennan ur min hand och ersätter min tankefrihet
och dess kreativitet med ytlighet, vulgaritet och hjärntvätt.

Att jag aldrig än har lyckats styra fri från dig,
din klåpare och sabotör, hjärnskrynklande och människoförminskare,
som aldrig själv är medveten om din diletterism
men hämningslöst begagnar den till att förringa andra.
Ingen ansträngning har varit större i mitt liv
och mera fåfång än att undvika ditt låga kiv.

Livets urkraft

Det finns ingen hunger såsom fantasin
som kräver näring för att själen alls skall överleva.
Det är själva själens enda kraft, som kräver
ständig kontinuitet i form av näring,
som är kreativitetens egen fantasi.
Och därför är att resa livets viktigaste kraftförnyelse,
den enda viktiga utbildningen, som aldrig borde sluta.
Res och läs, och läs och res, och res och läs:
i böckerna finns fantasins välsignade livsfrukter,
såsom oändlig erfarenhet till all vår mänsklighets förkovran.
Allt går ut på detta själens krafts förnyelse,
vars huvudsakliga livsnäring är den rena fantasin.
Allt som befrämjar den är gott;
allt som begränsar den är sjuklighet och ondska blott.

Förbannelsen

Var inte rädd för den,
för du blir ändå aldrig av med den.
I det förflutna lever den för evigt,
gamla synders oförlåtliga svagheters misstag,
som påverkar livet i generationer
och gör bara oskyldiga till offer.
Att genomsåda dunklet, penetrera spökena,

avslöja dem, analysera dem och få dem definierade
är blott en nödvändig försvarsåtgärd.
Att släktingar blev galna, sinnessjuka och gick under genom självmord

skall ej du behöva sota för.
Bekänn vad de har gjort, då de ej själva gjorde det,
och du skall fylla ut ett farligt vacuum
blott, för att bereda levande ett bättre livsrum.

Min lilla flicka, inte är du vacker,
men din charm är desto oerhördare
och gör dig inte bara oförglömlig utan,
vad som värre är, omöjlig att fortvara utan.
Du är kvar hos mig, och jag blir inte av med dig
då njutningen av dig i hjärtat hos min själ
blott fortsätter kontinuerligt in absurdum.
Har då våra själar blivit ett
och oberoende av våra kroppar?
Det var länge sedan jag upplevde sådan längtan
efter att få dela kropp och själ med någon annan,
men vi fann varandra genast genom själen,
och så oupplösligt gick vi genast ömsesidigt in
i själen hos varandra att vi ej behöver kroppens sinn'.

Arbetslösheten

Låt mig få arbeta, eller låt mig få dö.
Vad är arbetslöshet utom tomhet,
förlust av en själv, en förtorkning i öknen,
en plåga och sjukdom av ständig förtvivlan
som bara kan accelerera?
När arbetslösheten blir påtvingad en
är det värre än någon grym fängelsevistelse.
Det är en sjukdom som bara kan leda till döden
om den ej kureras och det utan dröjsmål.
Arbete ger frihet och lycka,
och motsatsen kan bara leda till djup katastrof.
Hellre arbete utan förtjänst än väl avlönad arbetslöshet.
Om man tillåter sig att få arbeta ända till slutet
kan jag vara nöjd med mitt liv trots allt brutet.

Jag ville gråta ut mitt hjärta
blott för att bli av med all min smärta
om det icke var för det att jag väl visste

att hur mycket jag än grät för att befria mig
från sorgens bittra avgrundsdjup av ändlös smärta
jag därmed blott skulle öka och fördubbla den.
Jag blir ej av med minnet, som blir tyngre blott
ju mer jag önskar lätta mig från bördan av dess tyngd.
Så släpar jag mig fram med tyngre fjättrar för vart år,
alltmedan mina fötter varar sig av minnets skavsår
utan att det finns den minsta lindring någonstans i världen,
ty min själ blir jag ej av med, och där är det såren sitter
för att vara sig evinnerligen och förblöda
utan att jag ens mig själv kan döda.

Requiem

Dialog med döden

(2003)

Hugo Arnolds hemlighet

Man ställdes hänsynslöst inför *fait accompli*. Plötsligt bara var dödsannonsen där i tidningen. Ens bästa vän från ens bästa skoltid var död, 51 år gammal.

När man undersökte saken tycktes samma chock ha drabbat alla som kände honom, även dem som känt till hans sjukdom. Det var en sorts hudcancer som satt sig i tarmen och där utvecklat sig aggressivt. Han hade bekämpat den med framgång och kunnat återgå till jobbet i höstas, bara för att sedan få budet att den återkommit och definitivt.

När jag senast träffat honom sommaren 2001, när han målade om sitt hus, hade han inte sagt någonting och som vanligt verkat kärnfriskheten själv. Han hade ju alltid levat mycket sundare än jag. Vi hade pratat på glatt som de goda vänner vi alltid varit och kunnat konstatera att egentligen ingenting förändrats under de 42 år vi känt varandra. Vi var båda desamma, i princip oförändrade, sedan vi blivit bästa vänner som åttaåringar bland en hoper invandrarbarn i den katolska skolans ruggiga lokaler i Östra Hagaskolan, en skola för utvecklingsstörda, mest mongoloida barn, där den missionerande katolska skolan fick inhyra sig på nåder....

Denna katolska skola på den tiden var säkert Göteborgs mest sällsamma skolmiljö. Det var barn till SKF-arbetare från Italien som bodde i barackerna i Sävenäs (där också Hugo med sin bror växte upp), det var flyktingbarn från Ungern (1956), Polen, Tjeckoslovakien och Baltikum, (Hugos och Erios far är estländare,) vi hade även en fransk flicka i klassen och några mycket bråkiga och stökiga rödhåriga irländare, (den vilda familjen Engberg var okänd för sin extrema livlighet,) och det var några Lanciar, som kom nästan direkt från Argentina. Undervisningen förmedlades handfast av några fantastiska nunnor från Tyskland, vars pedagogik var så effektiv, att mina tre år i katolska skolan var nästan de enda skolår som lärde mig något av vikt. Hugo och jag hörde till de frivilliga kvarsittarna på lördags-eftermiddagarna, då skolsystrarna gav extraundervisning i tyska för dem som ville vara med.

Då alla dessa barn i regel kom direkt från kriget, då deras föräldrar flytt därifrån eller från dess ruiner, förhärskade en mycket stark anda av beslutsam konstruktivism i denna skola. Dessa familjer hade kommit till Sverige för att skapa en ny och bättre värld, ohyggliga lidanden i det förflutna hade gjort dem till erfarenhetsguldgruvor av vettig moral, och Hugo kom dessutom liksom jag delvis från österled: Finlands och Estlands erfarenheter av Stalin ingick i våra personligheter. Hugo hade den starkaste integriteten i klassen, han var alltid rättvis men aldrig dominerande, och brutalitet och våld var helt väsensfrämmande för honom. Min familj bodde då i villa i Utbynäs medan Erio och Hugo bodde i det största höghuset i Kortedala, de kom till mig ibland och hälsade på och vice versa, det var ju faktiskt inte så långt ifrån; men senare i livet fick Hugo med sin familj hus i Långedrag medan jag som eländig obotlig arbetsnarkoman hamnade i slummen, så det jämnade ut sig med åren.

Så intensiva och lärorika var dessa tre korta år i katolska skolan, att man sedan i Samskolan kände sig helt malplacerad. Där fick man plugga vad man redan lärt sig i katolska skolan något år tidigare, undervisningen gick mest ut på 'enskilt arbete' som innebar att var och en fick göra vad han ville, alltså inte lärde sig någonting, och i stället för exotiska invandrar- och flyktingbarn fick man till klasskamrater söner till bankdirektörer och ledande affärsmän, snobb-barn som man aldrig fick någon varm kontakt med. Lyckligtvis fanns det också några läkarbarn och judar - annars hade Samskolan varit hopplös som snobbskola.

Erio gav en underbar karakterisering av sin bror, som inte kan göras bättre. Hugo var något så sällsynt som en alltigenom god människa och därtill sällsynt välskapt - hans vackra moders skönhet gick igen hos honom men i helt maskulin version. Han var en boren atlet med ett hjärta av guld kombinerat med en naturfilosofs klokhet. Han tyckte om att ta hand om folk, han gav dem villigt all den tid i världen de behövde utan några reservationer, hans hjälpsamhet var ett fenomen, och sådan var han hela livet - redan som åttaåring när vi hamnade i samma klass. Samtidigt var han fullständigt anspråkslös - han krävde aldrig något tillbaka utan var närmast ensidigt generös och det mot alla som kände honom.

Varför skulle han då drabbas, han, den bästa av oss alla? - var frågan som riktades mot den maximalt orättvisa försynen. Under begravningsakten i kyrkan var den tryckande tystnaden fruktansvärd just genom denna himmelsskriande fråga, som alla kände men ingen kunde uttrycka, då den

bedövade bedrövelsen var för paralyserande. Prästen överraskade dock alla positivt med att, utan att ha känt Hugo alls, bara genom inkännande kunde lägga just de rätta orden.

Fastän våra vägar skildes 1962 fortsatte vår kontakt, utan att vi egentligen sökte upp varandra. Vi stötte på varandra då och då slumpmässigt och konstaterade då att allting var i sin ordning och att ingenting förändrats. Emellertid uppstod en kris i bådars våra liv 1970-71, som åter förde oss samman intimt som ynglingar. Hugo gick då ut skolan och började arbeta på bank, vilket han snart kände att var helt fel. Han kom då i kontakt med christologerna, som erbjöd honom ett alternativ. Jag hade precis då distansierat mig från christologerna, fastän alla mina syskon och min mor förblivit engagerade, och jag vågade avråda Hugo från att fortsätta den vägen. Han tog mitt råd på allvar och slog in på en annan väg, han blev hantverkare och lärare och en mycket duktig snickare och fick med tiden tjänst på Rudolf Steiner-skolan. Från christologerna i min familj fick jag höra att jag givits skulden för att Hugo lämnat den vägen, men jag förebråddes aldrig för saken. Valet hade sista slutligen varit Hugos eget.

Men då fick jag första gången inblickar i Hugos privata tankevärld, hur oerhört skeptisk han var mot hela tillvaron, hans tvivel och hans alltid otillfredsställda sökande. Det var som om han var alldeles för bra som människa både till kropp och till själ för att någonsin kunna bli nöjd med sig själv, som om hans tillvaro var för bra för att vara sann och som om han därför inte riktigt kunde tro på den, hur mycket han än kunde njuta av den. Under den fulländade godhetens och skönhetens yta var han en orolig skeptiker och djupt spörjande melankoliker.

En gång när vi träffades, som vi brukade göra, helt apropå, på Östra Larmgatan, då vi inte setts på åratals, började han genast tala om sina kroppsliga bekymmer. Jag kunde inte ta det på allvar, ingen var ju friskare än han, och jag attribuerade det till en sorts hypokondrisk överdriven oro för sin hälsa. I själva verket var det något som gick djupare än hälsan. Han var så bra och en så idealisk människa, att han inte kunde fatta vad det var för fel på honom - som om det måste finnas något fel bara för att han var så bra och hade det så bra.

När sjukdomen kom tog han det med fulländat jämnmod: fortsatt som vanligt, ingen förändring, festen fortsätter, låt den inte rubbas. Desto brutalare kommer så den chockartade bortgången.

Hur ska man förklara och förstå den oerhörda sorg som uppstår när en så kär vän går bort? Det hjälper inte att analysera och förklara bort det hela - sorgen består och kan inte förträngas. Vad är det som händer egentligen?

Ibland har man fått höra sällsamma vittnesmål om hur det står till på den andra sidan. Sådant kan ju inte vetenskapligt utrönas och måste sorteras bland rena teorier. Men om man utgår från, att livet fortsätter efter döden, så är det inte helt ologiskt att tänka sig, att den avlidne själv måste känna en oerhörd saknad av alla dem som han känt och älskat. Känslor går genom och över alla dimensioner, och det är inte orimligt att anta, att de kvarlevande kan känna den avlidnes känslor av saknad på den andra sidan, om de stod honom tillräckligt nära och har anlag för empati. Det är antagligt att sorgen helt enkelt är både den avlidnes och de kvarvarandes ömsesidiga känsla av saknad av möjligheten till den konkreta kontakten med varandra.

Hur skall den då bearbetas? Det finns bara ett sätt, och det är det som i regel alla helt naturligt ägnar sig åt: att helt enkelt fortsätta umgås med den avlidne på det enda sätt som går, alltså i tankarna. I bästa fall kan det uppstå telepatisk kontakt. Något sämsta fall finns inte, då denna praktik av fromhet gentemot bortgångna aldrig kan skada.

Enligt judisk uppfattning är den högsta välgärning man kan göra i livet en välgärning för en avliden, ty det kan man aldrig få någon lön eller något tack för. Det kostar ingenting heller. Bara en god tanke är en sådan välgärning. Det är på något sätt att helt enkelt bara odla vanlig mänsklig godhet, då det aldrig kan finnas något ont på den andra sidan.

Sorgearbetet

Min bästa vän

1.

Min bästa vän, hur kunde du dö?

Hur kunde det sluta så fruktansvärt illa?

Först efteråt infinner sig frågorna och förebräelserna,

alla de obefintliga grälen och allt det outtalade,

som vi borde ha talat om medan vi ägde varandra -

vi hade ju faktiskt varandra i mera än fyrtio år!

Och vi delade allt såsom barn, vi var de bästa vänner,

och fastän vi skildes så återförenades vi igen senare

i vårt livs höjdpunkt, i ynglingaårens fullkomning,

som innebar för oss två båda vårt livs värsta kris

genom både nerdykandet och återvändandet från

förra århundradets värsta religiösa svindel

och dess mest fatala förförelse-förräderi.

Dessa så överväldigande ljuva minnen

av alla de stunder vi hade tillsammans

allenast av glädje och välbehag -

- aldrig att vi någonsin var i disharmoni.

Endast en gång i skolan så visade du faktiskt svartsjuka

för att jag gav mitt förtroende även till Valdemar,

som sedan omkom i alkoholism -

men jag kunde snart lugna dig -

- du var den ende jag litade på.

När jag "räddat" dig från Christology

efter att först ha befriat mig själv därifrån

kom vi bort från varandra

i vad som blev våra livs längsta skilsmässa -

vi sågs aldrig under de svåraste åren,

de åren jag kallade "svältåren", det bittra 70-talet,

förrän du fann dig en hustru.

Då hade vi bara respekt för varandra.

Jag ville ej störa din familjelycka

och höll mig på avstånd -

du hade själv givit din hustru all förstahandsrätt,

vilket jag respekterade.

2.

Nu kan det frågas: hur mycket egentligen

älskade vi två varandra?

Det var aldrig något sexuellt mellan oss,

men det var ändå kärlek emellan oss.

Den var för helig dock för att den skulle få kränkas,

vi kom aldrig ens på idén,

och sålunda förblev det.

På så sätt förblev vi och vänskapen helig.

Men nu, när det blivit för sent,

bör det frågas: hur riktigt egentligen var det?

Hur ärliga var vi? Var tystnaden tillräcklig?

Borde vi visat varandra mer öppenhet?

Kanske. Åtminstone borde nog jag ej ha undvarat dig

och försummat dig med tanke på hur det gick.

Om jag ägnat mig mera åt dig hade du kanske klarat dig bättre,

ej fallit för melankolin, ej ha tvivlat på din egen godhet

och kanske ha sluppit din sjukdom.

Det får vi ej någonsin veta,

men jag kan ej frikalla mig från det ansvaret.

Genom att jag ändå räddade ditt liv från svindeln

och kanske därmed lät dig slippa få ditt liv förstört

blev jag ansvarig för ditt liv även i fortsättningen,

vilket ansvar jag ej levde upp till.
Jag råkade själv i misär under svältåren,
och du fann tröst hos din hustru och son.
Ja, min bästa vän, fastän vi råkades sedan så litet som möjligt,
så råkades vi ändå ständigt, ty kärleken dog aldrig mellan oss.
Den levde vidare sitt eget liv, den var fast etablerad hos oss
när vi redan var barn, och den höll oss tillsammans
totalt oberoende av min misär och din sjukdom;
och nu, när vi alla förlorat din närvaro
finns denna kärlek blott desto mer tydligt kvar
som den blev inbränd från början i den oförgängliga själen.

3.

En amputerad man kan känna smärtan av den lem som ej finns kvar.

Det gör förbannat ont i det ben som är borta.
Detta är ett känt och oförklarligt fenomen.
På samma sätt, när någon nära anhörig går bort,
är det alldeles som om en del av en själv och av ens egen själ
blev grymt och smärtsamt amputerad från en själv.
Ack, om jag ändå kunde återbörda dig till livet,
likvidera och avskaffa din passion och bortgång
och så få ditt himmelsskriande oacceptabla slut helt rättvist annullerat!
Om blott dessa rader kunde få dig levande igen,
så skulle jag då gärna därför bara producera dem i tegelstensromaner!
Din tystnad om din sjukdom inför mig,
när vi då senast sågs blott sexton månader före din död,
- var den avsiktlig? Ville du ej göra mig orolig?

Var det bättre att då ställa mig inför en färdig plötslig dödsannons,
det mest brutala slag jag fått i livet?

Nej, min vän, jag tror ej att du trodde att du skulle dö.
Du tog för givet att allt skulle fortsätta som vanligt,
att vår fyrtioåriga vänskap skulle hålla på i fyrtio år till minst
och att ingenting i världen skulle kunna ändra på vår harmoni.
Och du fick rätt. Fast du är död är du mer levande än någonsin,
fastän vi ej kan nå varandra mer står vi nu närmare varandra än i livet,
och ingenting i vårt förbund har ändrats eller påverkats
men endast tillskärpts, accentuerats och med ens förhöjts högst avsevärt.

Min vän, du är ej död. Du är mer levande än någonsin.
Det är i stället jag som nu är död, ty det är jag som har förlorat dig.

4.

Jag minns nu i en dröm, att jag blev åkallad av dig.

Du sade att du skulle dö, det var din egen tanke
som avsiktligt eller ej kom fram till mig
och varnade mig för vad som nu skulle hända.
Men jag slog det bort från mig och sade mig
att det var omöjligt, att det var blott min egen fantasi
som spelade mig fula och oacceptabla spratt,
och jag förträngde varningen
i det att jag då omedvetet hoppades att synen var min egen lögn.

Det var för nio månader sedan förra våren,
och du hoppades då kanske själv att krisen hade klarats,
att det värsta hotet undanröjts och att du skulle överleva.

Var det mina sjukdomar som du tog på dig?
Alltid var jag magsjuk, redan som sexårigt barn
gick jag med dagliga magplågor, och min bror
var dödligt anfäktad av tarmvred, så det låg nog i familjen.

Han blev opererad, men jag utvecklade magsår
tjugosju år senare och slapp det ej på tio år.
Först nu, de sista åren har det börjat kännas bättre,
och då lägger du dig ner i värre plågor av besläktat slag,
som om du övertagit dem från mig.

Det står nu klart för mig: vi borde aldrig någonsin
ha släppt kontakten när jag flyttades ifrån vår skola.

Jag försökte hålla vår förbindelse vid liv,
jag minns vid ett kalas att jag nödvändigt ville bjuda dig,
men ni var utan telefon: jag kunde inte ringa dig.

Och så gick åren, tills vi fick en andra chans:
den farliga religiösa krisen, som sänkte mig till självmord
och till att du också kanske fått ditt liv förstört.

Vi klarade oss båda två och kanske just genom varandra,
och ändå så släppte vi kontakten, nu för sex-sju år.

Var det av skamsenhet för att vi båda kände,
att vi kanske höll för mycket av varandra?
Ingenting var ju mer noggrant inpräntat i oss
i vår så överexemplariska katolska skola
än just känslan för det hederliga, ädla och anständiga.

Min vän, vi var för ädla för varandra.

Bättre är det dock att tala ut nu när det är för sent
än att ej någonsin få klarhet i den viktigaste sanningen av alla:
den som skapas genom en bestående och ärlig relation.

Jag kunde längta efter dig som tioåring redan,
jag skrev upp det till och med i mitt livs första dagbok,
och nu fyrtio år senare är den längtan bara desto starkare

för att den ej någonsin nu mer får stillas.

5.

"Eftervärme - är det den vi njuter nu?

Solen har gått ner

men långt efteråt

är stenhällen ännu varm."

Den dikten valde dina egna,

det är Ulla Olins ord,

så enkla och ändå så uttrycksfulla

och så fullständigt på pricken.

Ty det är ett fenomen du lämnat efter dig,

just denna eftervärme,

som är varmare än solen

i en mera gyllne strålgans

än all Medelhavets och all mänsklighetens skönhet.

Det har ofta sagts, att umgänge med minnen av den döde

kan blott göra saken värre, håller såret färskt och blödande

och hindrar tårefloden från att lindrande koagulera.

Nej, låt mig hellre gråta fritt besinningslöst

som en besatt och galen,

ty den skönheten av minnet av dig

är för vacker för att någonsin jag skulle avstå från den.

Stanna hos mig, fastän du är död,

det spelar ingen roll, så nära var vår vänskap

att det att du finns på andra sidan

med livets barriär emellan oss -

- en evighet av dimensioner som en avgrund mellan oss

betyder ingenting, ty du är hos mig,

och jag frossar i att ha dig där i närheten

på andra sidan evigheten.

Det är viktigt, kanske viktigast av allt

att gå till rätta med en relation just efter döden

när den är som naknast, som mest reducerad

till den absoluta nollpunkten,

där allting framstår såsom renast.

Där kan man om någonsin och någonstans

få reda på den absoluta sanningen

om något som har varit,

(eller åtminstone någon del därav):

hur relationer innerst inne verkligen fungerar

när den nakna själen ställs som naknast

inför allt vad som finns kvar
när allting utom blott den själv berövats den.
Det är ej spiritism, det är ej andeskåderi,
det är ej spökenforskning eller annat hokus pokus -
ty det kan analyseras.
Det finns ej någon mera utsökt väv
än själslighetens känslighets eteriska anatomi,
ett filigranarbete mer sofistikerat än den intrikataste
mest snillrika dekokt av DNA-kombinationer.
Själen finns, det dummaste som man kan göra
är att påstå något annat, den är evigt individuell,
det suveränaste som finns
och tillhör samtidigt den stora gudomliga helheten:
här är den absoluta paradoxen:
varje själ är både ingenting i allt och allt i ingenting.
Varenda en är Gud och ändå ingenting mot Gud.
Du lever, Hugo, och jag vittnar därom inför evigheten
i triumf! Ty själen finns blott för att ständigt triumfera
genom livet, över livet
och i livet fastän den ej finns i livet.

6.

Min stora galna sorg blir alltmer onkontrollerbar.
Jag vaknar upp i natten, och jag börjar genast gråta.
När jag går och lägger mig går sorgen gråtande med mig i sömnen,
och var morgon när jag vaknar är min första morgonbön
blott tårarnas återuppståndelse och sorgens nyupprivna sår.
Jag hade alltid anlag för självplågeri -
två älsklings sagor som jag alltid frossade med tårar i
var H.C.Andersens "Historien om en moder"
jämte Oscar Wildes "Rosen och näktergalen",
sagan om hur fågeln tvingade sig sjunga ständigt vackrare
med att forcera rosens tagg och vrida om den i sitt bröst.
Men det är viktigt att få gråta ut.
Ett annat sätt att odla sorgen och dess masochism
är genom alkoholen. Den är då ett utmärkt sätt
att få fördämningarna effektivare att brista
så att översvämningarna flödar mera generöst.
Nu blir jag alltmer egoistisk i min sorg,
men det kan kanske roa dig att se mig skämta svart om saken,
och det kanske även kan få dig att skratta något där på andra sidan graven.

Det kan vi behöva, vi som aldrig mera får ha roligt nu tillsammans.

Var och en i ensamhet med tankarna sardoniskt hos den andra -

tänk att vi två skulle sluta så?

Jag ångrar allt med bitterhet, min käre vän,

att vi två ej tog bättre vara på vårt liv tillsammans.

Just när chansen kom till vår kamratliga återförening -

vi beslöt ju nästan att slå oss tillsammans i gemensamt 50-årsfirande,

det var vad vi diskuterade när vi för sista gången sågs -

så blev du sjuk och teg om saken för mig.

När du aldrig hörde av dig tänkte jag att du fått något nytt program,

jag for utomlands och firade avskedet till ungdomen där

och anade ej varför du var tyst och höll dig borta.

Kanske det var bäst så och att det var som du ville,

men det kan jag aldrig någonsin förlåta mig

att jag gick på den lätte.

7.

Det sägs, att man bör lägga sorgen sin åt sidan

som en egoistisk självförhåvelse och sjuk förmäthenhet,

och det är ju i och för sig en rationell förklaring och rättmätig undanflykt;

men sorgen blir man inte kvitt så lätt.

Det sägs med rätt att man bör koncentrera sig på livet och de levande

och icke låta sorgen över avslutade liv ta överhanden över livet.

Ja, allt det är nog så rationellt och riktigt,

och det låter ju så övermåttan snusförnuftigt,

men är det så enkelt?

Jag försökte gömma sorgerna i goda vänners lag

i sund homeopatisk reguljär förtunning

utspädd i gränslösa generösa mängder alkohol,

och grät blott desto bittrare, min vän, blott över dig,

ditt orättvisa öde och förlusten av dig, som minsann all världen vet

att jag ej varit ensam om.

Det spelar ingen roll, min vän, hur ifrån andra sidan graven

du försäkrar mig om att du alltid står bredvid mig vid min sida

och förblir vid mig som troget stöd för alltid:

det gör icke saken bättre. Ditt liv är förlorat,

och det kan jag aldrig någonsin gottgöra eller vinna åter.

Allt vad jag kan göra är att likaledes förbli trogen dig,

åkalla dig evinnerligen som min bästa vän och aldrig glömma dig,

du underbare trofaste stabile själ och ödesbroder,

och sålunda hålla fast vid vårt gemensamma ideal:

vår Hektor, vår musik, vår ädelhet, vår heder och vår stolthet,

vår närhet till naturen som det enda hållbara i existensen,
du käre älskade, du skönaste av alla ideal,
du gode vän, den ende, som jag har förlorat.
Tyck ej synd om mig, förakta mig ej
för min bittra oupphörliga och innerliga gråt,
ty den är blott ett offer på ditt altare
för all den skönhet och den trofasthet
som var min bästa vän, min älskade,
den ende som jag kunnat lita på i kärlek,
då vår kärlek göts i barndoms oskuldsfullhets oförgängligaste renhet.
Det har sagts, att ens livs första kärlek är den enda som beständigt varar,
och om något så har du bevisat det nu genom din martyrdöd.
Det är ej för mycket sagt: jag älskade dig,
vackre vän, för evigt utsägligt.

8.

Nu klagar jag igen. Jag vet, jag borde skratta,
livet är ett skämt och döden endast vitsens kulminering,
ingenting är allvarligt, och den slutgiltiga befrielsens utlösningsskratt
är löjligast av allt, ett hån av allt och särskilt av allt heligt,
som om hela livet var en bluff. Men likväl måste jag anklaga dig
med frågan: Varför måste du väl dö ifrån mig?
Det fanns ingen anledning, du hade allt att leva för,
och vi var lyckliga, och ändå denna nesliga, onödiga,
omöjliga, störtlöjliga totala platta tragedi
som något av den mest absurda antiklimax som var tänkbar.
Jag ser ej någon mening med din hädanfärd.
Jag kan blott klaga bittert över den.
Jag vet, ej inbjöd du din sjukdom,
ingen vill ju drabbas av den hemskaste sjukdomen cancer,
livets avskyvärdaste mest ovälkomna gäst,
men hur i all sin dar var det då möjligt?
Kanske att du undrar över samma sak och så förblir osalig i all evighet
som jag, som ej kan acceptera, ej förlåta, icke tolerera detta omänskliga öde
som du minst av alla var förtjänt av.
Det är som en Jobshistoria, där den stackars slagne Job,
så orättvist berövad hälsa, egendom och alla sina barn
i stället för att få ett lyckligt slut med rättvis och total återupprättelse
blir mördad nesligt av den nedrigaste usling i total vanära.
Nej, jag kan ej acceptera det. Du är ej död, min vän,
så dör man inte, hellre ser jag dig för evigt som osaligt spöke
mitt på ljusa dagen, hemsök mig och lämna aldrig mig i fred,

men acceptera aldrig en så vidrig orättvisa.
Jag förbjuder det, allt universum protesterar,
detta går ej an, jag släpper icke dig ifrån mig,
detta måste överklagas inför Gud och evigheten outtröttligt!
Det finns de som hävdar att man ej får cancer utan orsak,
att man inbjuder sin ruttne mördare psykosomatiskt
genom vällevnad, bekvämlighet och slapphet,
att man när man ledsnar på sitt monotona liv
inbjuder vilken omväxling och prövningssinekur som helst
om blott man slipper fastna i utträknadens stagnering,
att man faktiskt kan omedvetet inbjuda sin egen kroppsörruttelse
genom att så lida av sin instängdhet i vällevnadens välgångsfängelse
att man önskar vad som helst för att få bli befriad:
"Själen är en fånge i sin kropp som hela livet skriker efter sin befrielse,
som alltid är allt mänskligt livs slutgiltiga yttersta strävan och summering."
Men vi alla som fann oss beroende av din personlighets betagande välsignelse
och älsklighet och godhet? Varför måste vi berövas detta som vi älskade?
Vad tusan gjorde vi för att förtjäna detta orättvisa öde som var ditt?
Nej, jag blir inte klok på detta vidriga problem.
Jag kan ej acceptera det, och jag får nöja mig med
att få ha dig kvar i anden som min gäst och gäst,
som har den stora godheten att spöka för mig oupphörligt.

9.

Mina tårars offer gjuter jag beständigt.
Tag emot det, käre vän, med ousinlig generositet,
ty jag kan inte tröttna på att gråta
av tillgivenhet och kärlek, fromhet och förtvivlan.
Jag förstår dig på ett sätt nu som jag aldrig gjorde tidigare,
men nu är det ju för sent. Det är den gamla floskeln,
den evinnerliga kärlekstragedin i all sin eländiga tjatighet:
för sent! För helvete, för sent! Det vill jag skrika ut
i vilt ursinne inför evighetens vanmakt så att hela universum rämnar
i ett värre då än hela big bang-teorins mest utflippade överdrifter!
Det var självbehärskningen som tog ditt liv: din kärlek och passion
var så dynamiska att de tog ut sin rätt i motsatt riktning
när du tvingade dig till att underkiva dem av ren behärskning,
ja, av hänsyn bara till det liv och den omgivning som du älskade.
Jag minns det alltför väl hur illa och hur rasande du kunde bli inför en orättvisa,
och tyvärr blir livet ständigt bara mera orättvist ju längre man står ut med det,
ju längre man får leva. Det blir outhärdligt och ju mera så ju mera känslig man är själv
förr eller senare. Om man då lider av en högt utvecklad självbehärskning

vänder sig ens undertryckta harm emot en själv och blir försåtligt frätande självdestruktiv.

Så har jag observerat fenomenet i ett antal klassiska extrema orättvisa cancerfall:

en alltför god natur med alltför ädel självbehärskning
oförmögen att ge utlopp åt en outhärdlig harm
som undertryckt blir mera skadlig i självdestruktivitet än naket våld.
Förbli hos mig, min vän, jag älskar dig ej mindre fastän du är spöke,
tvärtom: nu först känner jag dig närmare.

Tillsammans var det alltför mycket som vi aldrig kunde uttrycka ordentligt för varandra,

men när nu den fullständiga tystnaden fått överta vårt språk
förstår vi plötsligt allt och även det mest utsägliga.

10.

Det hemskaste med sorgen är dess ensamhet.

Ej någon annan kan förstå den.

Du kan aldrig gråta fritt och hämningslöst
om du ej är i absolut fullkomlig säkerhet och ensamhet.

En annan kan ej någonsin förstå hur djupa dina känslor är.

Om du försöker avslöja din sorg, beskriva den och dela med dig av den
framstår du som löjlig och din sorg inför dig själv som lika löjlig.

Friheten är aldrig fri i sällskap.

Känslorna är aldrig äkta utom då du är helt ensam med dem.

Förevisade i sällskap blir all exponerad känsla bara falskhet.

Gör dig inte löjlig. Håll din sorg bevarad och begravd i ensamhet,

ty endast så kan du bevara den som helig.

Heligheten finns allenast i den absolutaste privatisering,
allt offentligt är prostitution, vulgarisering och förnedring.

Göm dig väl med dina känslor, så får du behålla dem.

Så låt oss gråta osynliga för all världen,

så att våra tårar må förbli så heliga som deras källa är,

den känslan av gemenskap som finns blott emellan oss två,

jag som din kontakt med det liv och den värld som du har lämnat,

du som mina känslors värmehärd i min sorgs ohyggliga ensamhet.

11.

Sorgen som mentalsjukdom:

man kan bli galen av sin sorg,

så att man helt försjunkar i dess mörka stämningsträsk

av till orimlighet förstörade privata känslorvall,

som får så digra proportioner, att ens ego uppförstors

till att framstå som betydligt större än all världen.

Men är då det en sjukdom? Det kan bli det,

om man i processen tappar verklighetskontakten och förlorar all distans.

När detta händer så beror i allmänhet dock sorgen på helt andra orsaker än bara sorg. Då är det skuldkomplex och dåligt samvete som kanske ligger bakom.

Om det föreligger något som min sorg är fri från
är det dåligt samvete gentemot dig,
ty vi var alltid blott harmoniska gemensamt.
Allt jag ångrar är allt det blott som vi underlät att göra
när vi var tillsammans. Vi tog icke hand tillräckligt
om vår vänskap när vi hade den men lät den rinna ut i sanden
i sin flämtande sparlåga. Det var nästan kriminellt ur mänsklig synpunkt.

Nej, det är för mycket sagt: vi hade ju alltid varandra
även när vi inte träffades, men det var sorgligt
att vi inte träffades kontinuerligt hela livet
som vi gjorde dagligen som klasskamrater.
Nej, min käre vän, min sorg är icke sjuk.
Den är helt ren som sorg och därför enbart helig.

12.

Cancer är en av de hemskaste av alla sjukdomar,
en smygande försåtlig lömsk förruttnelse som kommer inifrån
helt utan förvarning och utan att manifesteras på något sätt.
Först när det är för sent uppträder den med dödlig skadeglädje,
när det inte finns mer någon återvändo;
och när patienten då i trots mobiliserar alla sina krafter
för att ta upp kampen med den, och han segrar över den,
så kommer den tillbaka sedan i retur än mera dödlig
för att triumfera när patientens krafter tagit ut sig.
Cancern bara lurar sina offer till att tro att de har vunnit,
och i allmänhet går de på självbedrägeriet och tror sig ha triumferat
medan döden hånlar och introducerar sista rondan.
Många har jag sett gå under i den ojämna och orättvisa kampen
som ej lämnar offret någon chans men bara krossar honom
bit för bit tills ingenting är kvar och ej ens själen
i det slutgiltiga yttersta totala nederlaget.
Döden kommer sedan som den plågsammaste tänkbara tortyr
som dras ut i en grym oändlighet med ständigt högre plågor
som blott kan bekämpas med bedövningsmedel, droger,
falska illusioner om att smärtan ljuger och att kropps förruttnelsen ej äger rum,
ett grymt bedrägeri som bara desto säkrare för rakt in i den svarta döden.
Vem förtjänar sådant? Varför händer det? Hur kan det ske?
Hur kan Gud tillåta en sådan orättvisa och omänsklighet?
Och varför straffas just de bästa, de som minst förtjänat det?
Det forskningsområdet är för oändligt,

och de bittra frågorna är för otaliga i sin rättmätighet.

Men en sak tror jag jag har märkt:

att tro sig skönja skuld i frågan är ett misstag.

Sjukdomen har ingen lag, och ingen har gjort sig förtjänt av den.

Man hör om folk som anklagar varandra för dess utbrott,

"det var ditt fel att hon dog i cancer då du gav henne ett helvete,"

och sådant, och ej något kan då vara mera fel,

ty det är ingens fel, och elaka beskyllningar kan bara göra saken värre.

Tig och lid - det är det enda som kan lindra, eventuellt.

Och enda trösten är att det blir bättre sedan, kanske, på den andra sidan.

13.

Min älskade vän, vad kan jag mera göra för dig

än att fortsätta att älska dig igenom mina tårar?

Jag vill hjärtans gärna ta i tu med dina närmaste

och trösta dem, men de har ännu ej hört av sig.

Jag kan inte göra mycket mer så länge den konkreta närkontakten saknas,

och det är väl säkert ock i ditt intresse att vi alla kommer över sorgen

så att vi kan börja leva, njuta och ha roligt någon gång igen.

Att bara älta sorgens smärta blir ju enformigt i längden, eller hur?

Dock hör jag talas om speciella fall

där de kvarlevande i all oändlighet fortsätter underhålla kär kontakt med sina döda

även fast de dog när vederbörande var bara sex år gammal.

Det finns goda spöken tydligen som gärna fortsätter beskydda sina närmaste

i all oändlighet långt efter att de skilts från livet,

och det är ju inget ont i det. För mig får du så hjärtans gärna hålla på -

vi vet ju mycket väl att ingen levande kan ha det minsta ont av saken.

Tvärtom - det kan blott förädla livet, godheten, förhöja alla goda egenskaper,

höja konstruktiviteten och allt positivt och ödmjukt tänkande;

och till och med de bittraste mest smärtofyllda tåreflöden

kan befrukta livet och ha enbart god effekt på allting skapande.

Det sägs ju att världsoceanerna kom till genom Guds tårar,

och om Gud kan gråta och ha sådan positiv effekt på skapandet

igenom sina salta tårar, ja, då måste vilket gråtande som helst

blott vara höjden av välsignelse och konstruktivitet.

14.

"Förlåt mig att jag svikit dig."

Nej, käre vän, det är ej du som svikit någon.

Det är livet som har svikit dig, ja, alla svek dig

som ej hårt mobiliserade allt universums övervåld och krafter

för att dra till storms därmed mot orättvisans överhet

som krävde utan rätt ditt liv som offer för sin grymhets gudlöshet!
Vad finns det mer för anledning att leva när du ej är med oss längre?
Vad berör mig vackra flickors skönhet inför vårens knoppning,
vad betyder ljusets återkomst och fågelsångens trevande
gradvisa ljuva återfödelses musik,
vad fan betyder hela livet för mig nu, när du är borta?
Jag är bara likgiltig och led, allt ger mig bara äcklig avsmaks smärta,
bitterhetens klagan är min enda röst,
och allting vissnar i mitt värkande och sjuka bröst
då hjärtat bara klagar tjutande på bristningsgränsen.
Mitt liv balanserar på smärtgränsens outhärdlighet,
och jag vill bara falla över och förgås för att få återfå ditt sällskap.
Ja, jag är en dåre, jag blott överdriver, jag har ju ditt sällskap
fastän du är död och fastän jag är kvar i livet, varför klagar jag?
Men sorgens ensamhet är outhärdlig i sin överväldigande storhet,
och min enda tröst är tårarna, som aldrig sviker mig,
min enda lättnad är min pålitliga nederbörd,
det enda väsen som ej sviker mig; ty när nu livet svikit dig
så är jag även sviken och förrådd av livet.

15.

Oblidkeliga öde! Du var ännu ung och grann
när du fick nöjet att få skiljas från det här förryckta livet
i all dess groteskhet, fulhet, vidrighet och meningslöshet
medan du nu lämnar mig att ensam åldras i en vissnande tristess
dömd att beständigt urarta i fulhet, dysterhet och pekoral erbarmlighet.
Nu börjar jag bli gammal, medan du kom billigt undan,
och jag avundas dig bittert. Vad har jag nu att se mera fram emot
än ålderdomens öken i en ständigt värre bitterhet av ensamhet
då den som gladast och beredvilligast delade mitt liv
när det ännu gav löften och var strålande i barndomen
så bryskt har ryckts ifrån mig mitt i livets middagshöjd!
Din bortgång är så mycket mera upprörande och oacceptabel
då du var så vacker både till din kropp och själ,
en kung i hjärta och en ängel i din själ.
Så lämnar du mig ensam att för resten av mitt liv
blott gråta över att få vissna ensam in i vinternattens mörknande
i ömklighetens narraktiga gaggiga patetiskhet.
Skratta åt mig från din himmel
med din varma smått beslöjade charmfulla röst,
alltjämt det som mest lever kvar av dig i mitt tydliga minne,
skratta åt min dårskaps yttersta narraktighet att fåfängt leva kvar.

Vi slipper aldrig våra gengångare.

Vi är beroende av dem liksom de är beroende av oss.

Vi kallar oss till dem i nattens timmar,

och det är ingen slump att midnattstimmen är den bästa.

Då, när mörkret är som tätast, ser man bäst i mörkret

och genom mörkret till den andra sidan.

Då ser man allt det bäst som aldrig syns i dagsljus.

Somliga ser spöken mitt på ljusa dagen, det är ingenting ovanligt,

i synnerhet om man råkar ut för för många begravningar,

och det är inget ont eller sjukt i det,

men klarast ser man genom mörkret och till andra sidan

just när mörkret är som allra djupast

och de flesta sinnen sover i nattens tystaste stunder

då livet gärna håller andan av andakt inför mysteriernas påträngande verklighet.

Det är ett sätt att umgås liksom alla andra.

Det är ingenting märkvärdigt alls i det.

En del har gjort det hela livet och förblir orubbade ändå i klarsynthet -
tvärtom är denna bara desto mera renodlad och utvecklad och raffinerad då.

Det är ej självbedrägeri det handlar om. Det handlar blott om harmonier

och om själsliga balanser, om att öppna redan öppna sinnen ännu mer

och motverka självinskränkningar och självbegränsningar.

En avliden som kände oss i livet känner oss precis lika väl efter livet -

det är bara formerna i umgänget som ändras.

Att förtränga det är lika dumt och elakt som att ignorera en god vän.

Låt kärleken få blomstra fritt med alla medel,

ty det är blott det som kärleken kan leva på.

Och har man bara öppnat ögonen och accepterat de nya umgängesformerna

så är allting så enkelt och naturligt som när vi var barn.

Miraklet mellan oss är detta:

allt som hände efter att vi skildes och som skilde oss

är som försvunnet, upplöst, som om den historien aldrig funnits.

Vi är åter som vi då var: tioåriga små underbara pojkar

i sin bästa ålder, oskuldsfulla, utan ungdomens komplex

och utan pubertetens karaktärsförändringars komplikationer.

Den helt fria neutrala ostörda naturliga och innerliga kärlek

som då dagligen var mellan oss som det naturligaste självklara i världen

har nu plötsligt helt spontant infunnit sig på nytt, som om den aldrig upphört

under dessa fyrtio år. Naturligtvis så finns ej lekarna nu längre,

skolbänken är borta liksom kunskapsörsten och kamraterna och diskussionerna,

vi leker inte längre kurrögömma eller jämför våra ideal,

men samvaron och harmonin är där och fullständigt densamma

som ett underbart symptom på tidlöshetens dimension.

Du kanske läser vad jag skriver nu och tycker det är roligt -

sådana är våra nya lekar, lika underfundiga som då

men på ett mycket högre och intelligentare och mera avancerat plan.

Vem behöver då bevis och tecken för att spöken finns?

Man kan ej ignorera och förneka och förtränga sina egna själsliga upplevelser

och allra minst analysera dem med hänvisning till inbillningens värld

när man ju vet att ingenting är mera omöjligt än att förneka sina egna känslor

som man ju känner själv att är den högsta sanningen.

Självuggestion och inbillning? Nej, kärleken kan aldrig ljuga för sig själv,

ty om den kunde det så skulle den ej existera.

17.

Efter sorgen kommer vreden, frustrationen, fan-anamma-attityden,

nätterna förutan tal förutan sömn av bara bittert grubbel

och de oundvikliga rättmätiga anklagelserna mot den gudomliga orättvisan.

Det är alltför tydligt här att någonting ej stämmer.

Varför ska man då bekymra sig om sina vänners välbefinnande när det ej hjälper,

när den sundaste går under i den smärtorikaste av sjukdomar?

Och varför ska man vara klok och leva vettigt själv

när den som var den klokaste blir drabbad av den galnaste av sjukdomar?

Och varför ska man hålla sig väl med försynen och den store anden

när den godaste och ädlaste bland människor

så blir drabbad av den gudomliga oförsynen?

Här finns bara argument för ateism och bitter gudsbespottelse,

ej något gott och inget konstruktivt, här föreligger bara infernalisk ondska

och det enbart på den metafysiska nivån, ty ingen människa kan anklagas.

Men gudomen kan ej ta på sig någon skuld, ty han är evigt fri från ansvar

då man aldrig ens kan få det minsta svar från honom.

Återstår blott då att anklaga sig själv.

Ja, jag är skyldig, käre vän, och jag tar på mig skulden

för att jag ej skötte bättre om den ljuvliga kontakt vi hade,

för att jag ej hörde regelbundet av mig,

för att jag ej kände till att du var sjuk.

Men det berodde kanske på att du själv ville ha det så.

Du hade kunnat ringa mig och säga något.

Eller var du såpass utsägligt god

att du själv ville bära allt allena och icke låta mig

få ta den minsta del av den yttersta orättvisa ondskan

förrän allt var över och du burit hem din seger över den helt själv?

Mina frågor är ett antal. Den mest angelägna är:

fanns det för mig en möjlighet att rädda livet på dig?

Jag har ju kontakt med framstående cancerläkare, som kunnat rädda liv förut.

Jag vet, att jag om någon kanske hade nyckeln i min hand

till räddningen för dig, men du förteg din sjukdom och visste inte själv

om mina möjligheter och förstod ej att inviga mig i saken,

som om du själv inte ville att problemet skulle lösas.

Ty om viljan bara finns kan den uträtta vilka underverk som helst.

Det är en självklarhet. Men du fördolde hemligheten för mig

som om den var någonting att skämmas för.

Och jag kan inte tro att du själv ville skiljas från ditt liv.

Du hade ju allt på det torra: en god hustru med en idealisk grekisk släkt,

en god son som du älskade och som i mycket var dig lik,

din bror och hans familj som älskade dig innerligt som de gjort hela livet,

många vänner och elever som på samma sätt uppbar dig högt,

du måste såsom lärare ha varit mycket älskad för din godmodiga harmoni,

och som hantverkare som kunde göra allt med dina händer,

som en snabb och smidig snickare var du exceptionell.

Det fanns ej någon som ej hade anledning att uppskatta dig högt,

och du var nog den siste jag har känt i livet som kunde göra fiender.

Vår vänskap blev blott fyrtyotre år gammal men fortsätter efter döden

som kompensation för allt det som vi inte hann med under fyrtyotre år.

Livet räcker aldrig till. Det krävs en tidlöshet

för att man alls skall kunna komma på det klara med

det minsta här i livet, som dock är det mest väsentliga:

en relation.

Det är tungt att samla på sig patienter.

Överallt så ser jag bara tragedier, och det är omöjligt

att åtgärda alla. Det är till och med omöjligt

att åtgärda ens den minsta av dem.

Ty de bara uppstår oförklarligt,

vanligen av misstag, alltid ofrivilligt,

och för sent blir folk medvetna om

att de har fastnat i dem och så blivit offer.

Sedan är det bara att i bästa fall försöka överleva dem.

Det kanske i sällsynta fall är hälsosamt att skratta åt dem.

Sorgen till exempel stiger lätt de sörjande åt huvudet

så att de börjar tävla eller skryta om vem som är den som sörjer mest,

som om en annan sörjandes demonstrationer

vore förolämpande och otillbörlig konkurrens.

Den verkliga och innerliga sorgen är den mest privata dock av alla angelägenheter

och syns aldrig utåt, ty den gråter bara inåt.

Den kan ingen dela. Den kan heller aldrig förevisas,

ty då blir den prostituerad och fördärvad

genom att de som ej kan förstå sig på den får besudla den:

det blir en ovärdig vulgarisering,

som när kärlek övergår från samlag till okänsligt gruppsex.

Så kan sorgen bli till något löjligt.

Heligast är sorgen när den ägnar sig åt att försöka lindra den för andra.

Därför tröstar sörjande varandra bäst,

men den sorg är den djupaste som måste sörja ensam.

20.

Vagga mig i ro i dödens ljuva värme,

låt mig sova i den eviga vänskapens drömmars ömhet,

unna mig den glädjen att få dela din serenitet i evigheten,

ty den bittra verklighetens lidande påfrestningar

med alla sina tragediers utsäglighet

kan ingen människa stå ut med,

och därför dör vi, medan vi som ännu lever

därför avundas er som har kommit undan

och som redan funnit vila i en evig salig sömn.

Jag vet, du kommenderar mig: lev kvar,

sköt dina plikter, du har mycket kvar att göra,

du har många människor att ta hand om,

många öden att dokumentera,

mycket skön musik att göra tillgänglig och skriva ner,

allt sådant som du ej kan göra i mitt sällskap.

Ja, du kommenderar mig, och din befallning är min lag.

Så jag är alltså dömd att leva vidare

och klaga vidare och gråta vidare

och suktande gå varje natt till sängs

till tårars bittra ackompagnemang

i ständigt tilltagande sorg och saknad av bortgångna vänner

som jag aldrig mer får träffa.

Är det konstigt då att jag är nekrofil?

Nu skojar jag. Man kan ej älska lik,

men de avlidnas själar kan man faktiskt älska mer

än vad man kunde älska deras fysiska närvaro när de levde.

De kan vara mera verkliga som döda själar än de var i livet,

mera levande, mera påtagliga och mera älskvärda som andar än som kroppar.

Är det dårskap att umgås med de immateriella?

Inte alls, ty all den dårskap som alls finns
finns enbart i den materiella världen.

21.

Hur mycket kan en sorg fördjupas?

Oceanen har ett djup, men äger tårars källa någon botten?

Efter regnet kommer solsken, men kan sorgens tårar någonsin ta slut?

Min ädle vän, jag vet, jag borde ägna mig i stället åt de levande,
men all min glädje finner jag allenast i min sorg.

Jag ser dig le, jag ser dig som den gladaste av alla,

medan hela världen bara gråter i elände,

ryser inför Bushmannen i Washington och hans besinningslösa krigshets,

drar sig undan och ihop sig inför det eventuella kriget

i en universell fruktan, små och ensamma och rädda,

medan endast du är suverän i döden som en triumfator

med ett härligt liv bakom dig av blott ädelmod och goda gärningar.

Du är det vackraste som finns där du nu existerar

bortom hela världens fulhet och groteska raseri

som intaktheten själv i underbaraste integritet och fläckfrihet,

den renaste och godaste av alla, och - det som jag nu är stoltast över -

den som en gång var min vän.

Vi var tillsammans mera samförstående än bröder -

aldrig att jag skulle kunna komma dig mer nära än din broder,

men ni var dock olika, kontraster, och ej långt ifrån varandras motsatser;

men vi två var som samma själ tillsammans,

åtminstone i gränslösa avseenden.

Min vän, låt oss förbli så alltid,

även om vi måste leva åtskilda ett slag framöver nu,

tills vi kan mötas åter och igen förenas

för att aldrig mera skiljas där i evighetens dimensionslöshet

när jag har blivit fri från livets dödlighets begränsningar.

22.

Är då döden livets enda goda som man har att hoppas på?

Nej, livet finns i livet, ej i döden,

men i dödens skönhet kan man finna livet.

Hur är detta möjligt?

Döden renar livet från allt fult och oegentligt.

När en själ befrias från sin dödlighet

så framstår endast allt det goda, sköna, ädla av hans liv,

och detta blir bestående.

Döm aldrig någon lycklig förrän han har dött,
så sade redan grekerna, och isländsk visdom var av samma mening:
endast domen över död man håller.

Din dom, Hugo, är den vackraste som jag har upplevt
sedan Berndt dog, lika suverän och lika triumferande
i enbart positivitet och härlighet, men du har ytterligare en dimension
av skönhet och av ädelhet och godhet, medan Berndt var mera kärv.

Vi ägde samma ideal gemensamt, och vi hade samma svaghet för det grekiska,
denna egendomliga idiosynkrasi som var gemensam för oss framstår nu först efteråt,
och jag vet ännu inte vad den kan ha att betyda praktiskt för vår framtid.

Kanske blir det ändå någon sorts fortsättning på vår saga
här i livet med dig kvar hos oss
som främjare av livet för oss alla,
som om du manipulerar ödets krafter bortom graven,
varför det just därför kanske då är desto viktigare för oss
att i outtröttlighet fortsätta hålla denna sällsamma kontakt
med dig ej som gengångare och ej som spöke
men som blott den mest beständiga, pålitliga och trognaste av vänner.

23.

Hur har ni det där på andra sidan?

Er existens är förknippad med både vissa fördelar och nackdelar.

En klar fördel är er rörelsefrihet:

ni har inga fysiska begränsningar utan kan röra er fritt
utan fysiska medel vart som helst när som helst.

Ni kan resa på mindre än en sekund från en plats till en annan,
hemsöka en anhörig och fara till nästa på ett ögonblick,
så ni slipper minsann sakna underhållning och omväxling.

Er största nackdel är dock att ni aldrig får sova.

Utan det fysiska behovet av vila är ni kroniskt vakna
och därmed oroliga och rörliga och faktiskt osaliga,
och detta får den känna på som står i kontakt med er:
er osalighet och ständiga vakenhet smittar av sig,
så att den som känner de döda aldrig får någon sömn.

Han tillbringar sina nätter med att liggande grubbla över er oro,
hans deltagande med er måste medföra hans egen osalighet,
och detta är ett klart problem, både för honom och för er.

Ni behöver denna kontakt, och han kan inte släppa den, då han känner ert behov.

Den ständiga oron på andra sidan är värre än någon oro här i världen,
och därför är faktiskt denna världens oro och bekymmer att föredra,
för den kan man koppla av från, somna bort ifrån och vila upp sig från.

Så sömnen är den stora fördelen med livet:

den finns ej på andra sidan, där den verkliga ångestoron finns
som de odödligas enda verkliga och ofrånkomliga helvete -
eller åtminstone upplevs det så av de levande.

24.

Min käre vän, du gyllne prins av blodet, ödesbroder,
det var värre än jag trodde. Jag har nu i kväll fått träffa Gunilla,
din älskade, och äntligen fått veta sammanhanget.

Därmed framstår nu mysteriet som bara desto mera mystiskt och otroligt.
Utan anledning så drabbades du av ett tarmsår fullständigt identiskt med mitt eget.

Mitt var såret, min var skadan, men du drabbades av innebördens fasa
utan att du kunde fatta något av dess väsen.

Då jag aldrig informerades om vad du drabbats av
så kunde jag ej heller informera dig om skadans upphov
och förklara den för dig. Som ett ofattbart ont så grep det kring sig
i din sköna gudomliga underbara kropp, när jag var den som kände hemligheten

om det ofattbara onda djävulska och fasansfulla ursprunget,
som du, då du ej kände till det, icke kunde värja dig emot.

När vi för sista gången träffades så visste du om vad du led av,
men du sade ingenting, du såg ej någon anledning därtill,
då du ej alls bedömde det som något farligt.

Det var lappri, blott en bagatell, en liten sak att övervinna,
och så bar du på det i två år utan att ens kunna tänka dig
att det var så fatalt. I olika omgångars kval besegrade du infektionen
om och om på nytt, men alltid återkom den med förnyad kraft
mer djävulsk i sin nya form än någon av de tidigare.

Först den allra sista tiden började ni umgås med den möjligheten
att det kunde leda till ett annat slut än segern,
och in i det sista trodde du på segerns möjlighet och gav ej upp din tro på den
och kampen för den förrän sista veckan före slutet.

Jag besökte Gunilla i kväll förvissad om och med bekännelsen på mina läppar
att jag kunnat rädda dig om jag fått veta om det.

Men naturligtvis så hade du ej kunnat ha en aning om min möjlighet
och mina insikter i just en sådan skada, varför du höll tyst om saken.

Nu är det för sent. Nu kan vi bara konstatera,
att vårt ödesbrödraskap bekräftats genom detta ytterst egendomliga förhållande

att jag, precis när vi blev åtskilda av ödet nu för fyrtioett år sedan,
ådrog mig en skada genom livets yttersta tänkbara ondska
som förföljt mig hela livet sedan dess

och som du sedan utan anledning långt senare fick en exakt kopia av
som efter två års utveckling och utan att du kunde fatta dess natur och upphov
blev din död.

Min vän, vi var oskyldiga, precis lika fullständigt oskyldiga bägge två,
jag drabbades, men du blev offret,
jag har överlevat hittills då jag kunnat fatta tragedins natur,
men du, förskonad från mitt öde, kunde icke fatta det
och kunde därför icke överleva det.
Naturligtvis kan andra ej förstå en sådan ödesmekanism
som så har sammanlänkat oss i dödens lek med livet,
och naturligtvis skall somliga försöka bortförklara saken
och förfäkta att jag blott inbillar mig absurditeter,
men ett fåtal skall förstå och lära sig och kanske kunna dra en fördel av erfarenheten
som jag nu tills vidare är ensam om i livet, då den enda övriga
som kunnat vara invigd i den samma intrikata kunskapen om denna ödesmekanism,
du själv, min ende ödesbroder, du gyllne prins och gudomlige skönhetssjäl,
har lämnat mig i ensamhet att i den ständigt i otröstlig sorg
förtvivlat envist oupphörligen åkalla dig,
min följeslagare från tidlösheten in i tidlöshetens eviga kontinuitet.

25.

Sorgens ljuvhet skänker tårars tröst och bitterhetens skönhet.
Nej, vi känner ingen bitterhet, fastän den är befogad,
men just därför är den ock så skön.
Ditt minne lyser i förklarad gyllne skimmer
som en dyr klenod, som bara tillhör dem som stod dig nära
och som njuter privilegiet att få sakna dig.
Det extraordinära i din tragedi är just den fullständiga saknaden av något ont -
det finns blott godhet och allenast godhet och fullödig sådan
i din helhetsbild, och den är därför värd att vårda och bevara
som det dyrbaraste oförgängligaste konstverk.
Ja, du var allenast god, den bästa av kamrater,
trots ditt djup, din dynamik, dina passioner och ditt pathos
var du alltid fullständigt human,
och aldrig att jag såg dig obehärskad - bara entusiastisk.
Men du hade djupa glödande passioner, och du hade dina grubbel,
liksom solen äger nödvändiga fläckar hade även du din oro,
din förtvivlan och din sårbarhet i all din överlägsenhet.
Det intressanta var just denna din självklara överlägsenhet
humant och fysiskt, som du aldrig kunde missbruka.
Med dina kraftresurser kunde du ha blivit vad som helst -
din inflytelsekraft var oförneklig, och jag tror varenda en som kände dig
nog knappast skulle kunna glömma dig,
just för din överlägsenhets naturliga och suveräna självbehärskning -
du var mänskligt suverän och samtidigt naturligt ödmjuk.

Så försöker jag nu karakterisera dig och rekonstruera dig i efterskott
i ett försök att hålla kvar dig och bevara dig i närheten och levande -
ett tafatt, fåfängt, kanske dumt försök, som dock är ärligt
och fullständigt uppriktigt i den vänskapliga tillgivenhetens gränslöshet.

26.

Välkommen, kära gäst, och stanna gärna länge;
ja, du har all frihet att förbli hos mig som stadig gäst
så länge du behagar enbart för ditt sällskaps skull.
Jag vet, du är bekväm, du äter inte, du behöver ingen säng,
du kan ej störa, och samtidigt utgör du ett idealiskt sällskap.
Det är de nyss hädangångna, läs befriade och utskrivna,
patienternas och själarnas mest smärtsamma problem:
att inte kunna få kontakt med dem de älskat.
Har de tur så finns det något undantag, en överkänslig eremit
med sinnet inställt på det själsliga och mest övernaturliga
som då är mottaglig för den akuta smärtan hos de nyligen avlidna.
Den chock som du utlöste hos mig med din död var nog en hjälp därtill:
jag ramlade med cykeln efteråt och slog mig värre än jag någonsin har gjort,
slog upp mitt knä och armbåge och skuldra och förstörde ytterligare ett finger
för en månad: efter fallet låg jag stilla mitt i gatan utan att ens kunna röra mig
tills chocken av akuta skadorna och smärtan släppt.
Så illa har jag aldrig skadat mig ens när jag krockat med bilister.
Men hur fungerar då ett spöke? Kan han se dig? Kan han höra dig?
Kan spöken se på TV, njuta av musik och känna doften av god mat?
Det är besynnerligt nog mycket enklare än så.
Han delar helt enkelt med dig, på din inbjudan, dina egna sinnen.
Han kan använda din syn och dina öron och därmed ock dela dina tankar.
Ja, han kan, om du blott låter honom, göra samma bruk av din kropp som du själv.
Och därmed kan den lättaste tänkbara samvaro och kommunikation friktionsfritt äga rum.
Det kan ej uppstå missförstånd. Men det villkoret gäller,
som en självklarhetens logiska naturlag, att i samma ögonblick
du ej vill ha honom som din gäst längre, överger han dig och kilar vidare.
En nyss avliden människa står inför den mest överväldigande tomhet
när han ej ser någon möjlighet till någon mer kontakt med dem han känt och älskat.
Men om någon känner honom och är öppen för kontakten och inbjuder honom
kan ett motsatt fenomen som ett mirakel äga rum:
kontakten, samvaron och kärleken kan då bli ännu bättre än den var i livet.
Ett rätt medium kan dessutom förmedla på ett rätt sätt
denna underbara gengångarkontakt till de anhöriga,
som han ej mer kan få kontakt med på naturligt sätt.
Ja, det är dina sinnen han använder, det är dina ögon han kan se med,

det är dina filmer som han ser, och han kan dela dina tankar
automatiskt utan att förklaringar behövs. Det är den renaste telepati.
Nu tror ni jag är schizofren och fnoskig och har blivit gaggig eller något värre,
men det kan ni ej bevisa. Ja, jag vet, ej heller jag kan alls bevisa
mina hypotesers sanning, men ni kan ej vetenskapligt bortse från
den möjligheten att vartenda ord jag talar här är sant.

27.

De döda vet och känner mer än vi förstår.
De vet precis vad de kan utöva för dragningskraft
på dem de har kontakt med bland de levande,
hur de kan suga med sig dem som de har lämnat kvar,
då de har större makt som fria andar än vad någon dödlig har.
Men samtidigt har de ett nytt och avancerat omdöme
som kroppsbefriade än vad de hade med sin fysiska begränsning,
och de vet, att deras kraft är oerhörd och drar sig därför från att bruka den
och göra väsen av den, då de ännu mindre än de levande vill skada något levande.

Ty livet framstår såsom allra heligast och värdefullast
när man ser det från ett livslöst perspektiv från andra sidan graven.
Därför spökar inte vem som helst för vilken levande som helst,
av hänsyn till de levande, och av naturlig fruktan för sin egen makt
och dess eventuella inflytande på de alltjämt levande.
Jag är ej rädd för döden, jag har aldrig fruktat någon död
och umgås lätt med andra sidan som med ett naturligt element,
som med det vilda havet eller med de svåra bergen
eller något annat överväldigande stort.

Välkommen bara att hemsöka mig och stanna hos mig,
särskilt du, min tragiskt förolyckade och bäste vän,
den vackraste person jag kände - och den trognaste,
den djupaste, den mest samhörige och tolerante
och den klokaste och mest naturliga.

Jag säger ej farväl till dig.

Jag säger blott välkommen.

28.

Dina bilder visar dig som du förvisso var i verkligheten,
men de ljuger, ty de visar ingenting av verkligheten
bakom verkligheten. Man kan skönja något av din själ
i bilden av dig där du allvarligt och kritiskt ställer dig
akut och intensivt tillspetsat frågande till tillvaron,
men inte ens den allvarsbilden ger ett sannskyldigt porträtt av dig.
Jag har dig hellre immateriell och ren i endast själen

där personligheten fyller hela bilden
så att denna utplånas och blir helt oväsentlig.
Ja, ditt varma leende förvisso, dina vackra goda ögon
och din sköna kropp, allt fysiskt i all ära,
men det är allenast själen som består,
som dröjer kvar hos mig och som allena är väsentlig.

29.

"State my case, please."

"Är det inte bäst att du gör det själv?"

"Hur då? Jag behöver en översättare i så fall."

"Det blir aldrig helt korrekt i översättning."

"Men du kan lägga orden. Det kan inte jag. Var mitt medium. Det är min enda chans."

"Allt kommer ifrån dig. Ingenting kan komma från mig."

"Du har ju själv den där förbaskade skadan i stjärten. Du vet ju hur det känns. En liten irriterande bagatell som oroar. Men du är utan familj. Du har kunnat fokusera hela din uppmärksamhet på den och kunnat kontrollera den. Det var det jag inte kunde.

Kanske mitt misstag var att bry mig om den och låta den bli undersökt. Men vad skulle jag göra? Den började ju blöda, och det gick inte att hålla det hemligt. Vi måste diskutera saken, Gunilla och jag, och naturligtvis måste det då bli undersökning.

Därmed hade den första stöten mot lavinen satts i gång. Ingen anade först att den rörde sig. Jag blev undersökt men fick inte veta någonting. Vi väntade. Det fortsatte att blöda. Ingen sade någonting. Vi väntade. Vi undrade varför det tog så lång tid. Det tog månader. Och så kom beskedet: cancer.

Men prognosen var god. 90% av alla fall kan botas. Jag var kärnsund annars. Jag hade världens friskaste kropp, och du minns ju hur jag som tioåring frivilligt sprang 1000-meterslopp på idrottsarenan där i Lysekil och med spurt på slutet. Jag kunde alltid behärska min kropp till fulländning. Jag hade inte kunnat få en bättre kropp. Så visst skulle jag väl kunna besegra en liten struntsak som en liten cancerfläck?

Men vi hade ju redan förlorat nästan ett halvår. Att diagnosen lät vänta på sig så länge var ousäktligt, och det gav naturligtvis anledning till oro. När diagnosen kom var den inte ägnad att stilla oron.

Så kom strålningsbehandlingarna och operationerna. Det såg ut att gå bra, och varje gång kom jag till synes återställd genom behandlingen, men så kom nya metastaser, så allting måste göras om från början igen. Det blev jobbigare för varje gång. Men jag tvivlade aldrig på att jag skulle komma ut på andra sidan. Jag trodde aldrig att ett nederlag var möjligt. Det gjorde ingen annan heller. Vi kämpade på segt och envist i förvissning om slutmålets slutgiltiga segers självklarhet.

Och varje gång verkade jag bli frisk. När Laura tog studenten förra året var jag helt i form, och vi trodde nästan att segern var vunnen. Men så kom det tillbaka igen. Nya strålningsbehandlingar, och så plötsligt avbröts de. Läkarna hade gett upp. Först då, och det var allra första gången, framstod nederlaget som en möjlighet, men bara som en teoretisk möjlighet. I ett och ett halvt år hade vi kämpat hela tiden förvissade om segern, och så ställdes vi för första gången inför det perspektivet att vi borde ha prövat andra metoder från början. Vi prövade dem nu, men det var för sent. Jag fortsatte arbeta på på skolan, det var det som höll mig uppe, inte förrän min kropp ramlade ihop under mig skulle jag sluta med det, och jag höll nästan ända fram till julen. Först då insåg jag att kriget var förlorat.

Det hemskaste var fiendens osynlighet. Jag kände honom hela tiden, från den första lilla blödande fläcken, och han växte hela tiden, men han var hela tiden oåtkomlig för mig. Jag kunde aldrig få honom klart definierad. Jag kunde aldrig förstå honom. Han kunde bara besegra mig genom att jag aldrig fick ett klart grepp om honom. Det var som att slåss mot en osynlig, som just genom sin osynlighet hela tiden har överhanden och utnyttjar detta på det mest infernaliska vis till att bit för bit överta din kropp cell för cell på det mest smygande plågsamma tänkbara vis. Det var inte en känsla av att jag rutnade inifrån. Det var en känsla av att en osynlig fiende bit för bit övertog min kropp bara för att förtära den.

Så tappades jag på livet cell för cell. Läkarna gav upp och lämnade mig åt mörkret. Men jag skulle aldrig acceptera döden. Det har jag aldrig gjort. Och jag visste att ingen som kände mig skulle göra det heller. Självklart skulle jag leva vidare. Jag måste bara acceptera det ytterst orättvisa faktum, att denna ljuvliga, underbara, idealiska, sköna kropp, som jag fått till skänks av min mor, måste jag lämna ifrån mig och överge. Den var ett sjunkande skepp, och allt vad den tillhörde måste sjunka och förgås med den, medan jag ensam inte kunde förgås med den.

Och här är jag nu, berövad min kropp, men jag är hos er fortfarande, och jag älskar er mer än någonsin, och det kanske ni alla känner. Jag kan inte längre ha fysisk kontakt med er, men åtminstone kan jag göra mig påmind genom den själsliga kontakten, där denna är möjlig. Och det är jag tacksam för så länge det går. Så länge ni håller kvar vid mig, så länge stannar jag hos er.

Det är så spöken fungerar. Så länge de erkänns har de ingen anledning att överge sig själva och anta nya skepnader.

Men det var mitt fall jag skulle framlägga. Det räcker med det. Det egendomligaste är, att ingenting har förändrats. Min kärlek har endast gått igenom en kris och förändrats och lutrats och till och med vuxit, men genom förlusten av kroppen har jag blivit av med allt slagg, alla orenheter, alla oegentligheter och alla oväsentligheter. Kvar är bara själen och dess renaste kärlek, min enda del i evigheten, som bara tillhör mig själv så länge jag fortsätter att älska, ty det är min enda kraft. Mina fysiska krafter var bara fåfänga, men desto mindre fåfäng var min kärlek.

Ta hand om de mina så gott du kan. Det är min enda bön till dig. Vi fortsätter hålla kontakten, som alltid."

30.

Döden är en vän. Hon är den yttersta befriaren

som genom sin förlossning renar oss från allting oegentligt,
oväsentligt, falskt och orent, fåfängt och förgämligt,
medan bara det väsentliga, det eviga och det egentliga blir kvar.

Men när man sålunda lär känna döden som en vän
så framstår hon som alltmer attraktiv och som en fresterska.

I ett fall som jag kände innebar en nära god väns död
för hans då närmaste väninna ett så oemotståndligt sug,
att hon själv tog sitt liv det samma året: en märkvärdig dubbeltragedi.

Och det är faran med den goda döden:

i intimt vänskapligt umgänge med henne kan hon bli oemotståndlig,
mera så än någon innerlig förälskelse, så att man intet annat kan än ge sig hän.
Och det är därför som det händer, att de närmaste ibland blir galna av sin sorg.

De saknar positiv kanalisering av den, vilket är nödvändigt
om man alls ska komma över den och klara av den.

Somliga vill ha den kvar och aldrig komma över den,
de sörjer passionerat hela livet, som miss Havisham i Dickens praktroman,
och även liksom änkan uti Windsor, drottningen Viktoria,
som isolerade sig efter makens död och undandrog sig all offentlighet.

Det måste inte vara skadligt. I Viktorias fall drog England bara fördel av det.

Men det är viktigt för ens egen överlevnad att man bearbetar sorgen
och helst praktiserar och konkretiserar den.

Att låta tårarna få flöda ut i skapandet av konstverk
är väl det mest konstruktiva och det bästa sättet.

Bästa trösten är det fortsatta intima och privata umgänget
med den förlorade och då bäst genom de konkreta minnen han har lämnat kvar,
i skrift, i bilder, i hans livsverk och de relationer som förblev bestående.

Det sämsta sättet är, som somliga tyvärr gör, att förtränga minnena
och till och med avlägsna dem, förkasta dem och rensa ut dem ur sitt liv.

Då kommer de tillbaka blott i mera plågsam form.

Nej, bearbetning är det enda raka, frossa i de levande reminiscenserna,

bevara dem och pränta ner dem, gör ett altare av alla bilderna

och redigera minnesböcker, skriv om honom,

allt konkret av den som inte längre är konkret är gott.

Sjung om honom, odla minnena och värna om hans levnads sanning,

prata om honom ad infinitum, festa till hans minne,

sorgen måste ut, ty det är inte acceptabelt

att en kär förlorad vän ska få förbli förlorad.

Kärleken är blind, men i sin blindhet ser den desto mera.

Blindast är den helt förändligade kärleken,

den omöjligaste, mest abstrakta, mest absurda -

ja, ju mer omöjlig och orimlig kärleken är till sitt väsen,
desto mera ser den i sin blindhet, desto mera hör den i sin dövhet,
desto mer förstår den i sitt vanvett, desto visare är den i sin oegennyttighet.

Hur kan väl någon älska bortom livets,
gravens, dödens och förgänglighetens gränser?

Det är lätt, för en som kände dig och lät sig bli till ett med dig som barn

i oskuldens jungfruligaste renhets barnavärld
av bara kärlek, skönhet, generositet och romantik.

Då trodde man på allt och älskade man allt,

och heligast av allt var vänskapen,

som också var en större makt än hela världen:

vad var väl Dag Hammarskjölds martyrium mot vad som hände mellan oss?

Och vi fanns alltid kvar där för varandra

nästan såsom tvillingbröder, omedvetet troget

med en så förödande dynamiskt mäktig kraft

att först när döden skilde dig från mig,

så framstod hur reell och oupplöslig för att inte säga oundgänglig

vår pakt hade varit. Ja, din bror var mer för dig,

och tjugonio års harmoniskt äktenskap hänvisade mig till att vara överflödig,

men det var till mig du kom när endast själen återstod av livet.

Detta må förbrylla framtida intelligenser,

men för mig framstår det fullständigt som självklart.

Det är inget snack om saken.

Det var vi två - alltid, särskilt efter döden.

32.

Naturligtvis, min vän, har jag ej rätt att ställa anspråk.

Vad var jag mot dina bättre relationer, med din mor och bror och med din hustru?

Men just det var kanske styrkan med vår relation, att den var så neutral.

Vi blev ej nånsin subjektiva i den.

Vi gav aldrig efter för den känslomhet som dock låg i den.

Vi var för goda båda två i självbehärskning.

Alla andra i vår klass, och även flickorna, gav ofta efter

för hysteriska rabiata utbrott, alla kunde de bli galna,

till och med den gode Simon gav i puberteten efter för förryckta moden,

men vi två höll alltid stilen som harmoniskt fulländade diplomater.

För min del tog alltid känslomheten mot dig sig uttryck

genom att jag alltid saknade dig när du hade lämnat mig,

och det just har nu efter din abrupta bortgång helt förintat mig.

Jag kände genast att jag hade kunnat rädda dig.

Gunilla har förnekat det; att cancern tog hem spelet, menar hon,

berodde på det ousäktliga fatala dröjsmålet vid första diagnosen,

och naturligtvis så har hon rätt.
Men ändå tror jag det är möjligt att jag hade kunnat rädda dig.
Jag kan ej hävda detta med bestämdhet,
men jag tror att möjligheten fanns.
Åtminstone så är det säkert, att om du fått rådgöra med flera
och om jag fått konsultera mer sakkunniga experter,
så hade dina chanser absolut förbättrats.
Och vi kan ej bortse från den märkliga situation som uppstod:
du fick cancer, du höll detta hemligt för mig,
du var säker på att du själv skulle klara av den,
dina läkare försummade dig, schabblade, misslyckades,
kom med första diagnosen alldeles för sent och avbröt strålbehandlingen
som för att demonstrera att de hade givit upp - det kallas patientuppmuntran -
medan hela tiden jag hölls okunnig om vad som pågick,
medan jag samtidigt hade tillgång till expertkunskap på området i Lund.
Och jag fick inget veta förrän du var död.
Naturligtvis så kunde du ej veta vad jag visste,
men ni kunde ha förtrott er åt mig och kontaktat mig.
Nu står vi där hur efterkloka och förståndiga som helst
men med ett oförnekligt resultat av bara fiaskoartad katastrof.
Naturligtvis är du förtvivlad och förbryllad, orolig, desorienterad
och vill veta svar på alla frågor när det är för sent,
men allt vad jag kan göra är att fortsätta att älska dig - för sent.

33.

Vår relation har mest att göra med de mest fundamentala mänskliga värderingar.
I den låg kärnan av det mänskliga förkroppsligad i ett sanningens ögonblick
då vi gemensamt delade de kanske mest fundamentala dygderna
och vad som mest nog underlättar mänskligt samarbete:
godhet, ödmjukhet och tålamod.
Förbundet mellan oss var som en grund för konstruktiviteten i all mänsklig existens,
den var så stark, att den sporadiskt blott behövde uppdateras och förnyas -
därför gjorde det ej något fast det kunde gå sex år emellan varven
då vi inte sågs, men ändå, när vi sågs, så var det som blott efter någon dag.
Just detta innerligt fundamentala mänskliga i vårt förbund
fick sig en knäck igenom din brutala bortgång,
all min existens omskakades i en kataklysmatisk jordbävning
av outhärdlig chock och smärta, som var svår att överleva,
men samtidigt innebar den chocken en högst angelägen och väsentlig
påminnelse om vårt förbund och dess natur och dess ursprungliga betydelse,
som om jag hade glömt det, aldrig helt, men dock i stora stycken.
Plötsligt kom all barndomen tillbaka med all dess dynamiska omätlighet av positivitet,

den kärlek som kan uppstå barn emellan är kanske den starkaste som alls kan finnas,
vilket Dickens demonstrerar i de finaste av sina verk,
och ingenting kan vara mera heligt och bestående.
Den grunden finns där alltjämt kvar,
omskakad kraftigt av din tragedi
men desto mer förnyad och förstärkt av krisen,
som om plötsligt vi två slungats fyrtio år tillbaks i tiden
för att tvingas återgå till livets viktigaste grunder
och de enda helt solida och bestående moraliska hållbara förutsättningarna
för all konstruktivitets kontinuitet i den mänskliga existensen.

34.

Saknadens bitterhet blir bara tyngre,
den multiplicerar sig själv, liksom tårarna
genom sin egen naturkraft från enstaka droppar
utvecklas till rännilar, som blir till bäckar,
till åar, till älvar, till floder, som utmynnar i oceanen,
som dock bara är som en pöl i sin povra begränsning
då sorgen är djupare än den mest milddjupa grav
och då all världens hav ej kan rymma
en enda mans sorg efter sin bäste vän.
Mot sorgen och tårarna är till och med oceanerna
bara begränsade struntpölar, hur salta de än må vara,
men inte ens saltheten i Döda Havet går upp mot den bitterhet,
som den uppriktiga saknadens frätande tårar kan få
även stenhjärtan att vittra sönder och smälta.
En isbit har fastnat i hjärtat på mig och förstoppat mitt liv,
jag kan ej tänka klart, all min kraftenergi har gått över i vanmaktens slöhet,
och likgiltigheten förlamar all initiativkraft.
Det spelar ej mer någon roll hur det går här i världen,
när den som förtjänade bäst att få leva
blev mördad av den mest onödiga och meningslösa och grymma av sjukdomar.
I all min fåfänga vanmakts sorgs paralyserade passivitet
kan jag blott protestera med näven mot Gud och försynen och ödet
och allt som av hävd anses ha högre makt över livet
och anklaga i evigt ursinne och oförsonlighet
all högre makt och gudomlighet för det gudlösaste mord,
och jag kallar dig därmed, o Gud och försyn, för besinningslös Mördare
inför den domstol som är evigheten.

35.

Att du inte tröttnar på att bara se oss gråta.

Tråkar inte våra klagovisor ut dig?

Nej, jag vet, du blev ju lika fäst vid oss som vi vid dig.

Du kan ju inte bara lämna oss och överge oss utan vidare.

Du känner ansvar, och det är så mycket som du har att göra upp med.

Det är en av meningarna med att låta en avliden använda din kropp och dina sinnen: han kan aldrig bli din herre eller herre över kroppen, men igenom att han generöst får låna dina sinnen och ta del av allt vad du upplever

kan han manas, tränas, lockas och förövas till att anta nästa kropp.

Det är att hjälpa honom på det enda sätt du kan på traven, tills ni båda känner er fullmogna och kan skiljas från varandra fysiskt och definitivt - tills en dag kanske du får möta honom i ett barn.

Den övergången är det svåraste momentet, det är vad tibetanerna benämner *bardo*, det vi kallar limbo, landet ingenstans emellan liv och död och mellan existenserna, den stora tomheten då du är ingenting men allting tränger på dig och du måste ta ditt ansvar för vad du vill göra med ditt ödesarv och din personlighet.

Att hålla den avlidne kvar med affektion, telepati och tankar är det bästa sättet att förmildra övergången och uppgörelsen med sitt förflutna liv för honom.

Inget ont kan därav komma, bara gott.

I bästa fall kan resultatet bli, att han förblir hos dig och i din närhet

så att ni får mötas snart igen när han blir barn på nytt.

Om din medvetenhet kan acceptera detta med alerthet

ökar chanserna betydligt.

36.

Du var min tvillingsjäl, vi hade samma utblick och disposition,

vi hade samma mysticism och samma kritiska inställning

till den timliga bedrägliga förgänglighetens världsåfånga,

och vi hade samma dygder, tyckte lika litet om vulgaritet

och älskade det ädla och det sköna.

Godheten stod högst, det var den främsta självklarheten, självbehärskningen och tålmodet ingick i dess väsen helt naturligt,

och du var den jag bäst, naturligast och lättast

kunde diskutera metafysiska mysterier med.

Vår mysticism var samma, och vårt spörjande

ifrågasättande av existensen var det samma.

Existentialistiska problem och frågor var vår specialitet,

och när du nu är borta saknar jag det mer än något annat

att vi aldrig fick ordentligt prata ut. Jag fick ej bearbeta dina tvivel,

dina frågor fick jag aldrig utförligt besvara,

därmed tar du med dig i din grav ett ofullbordat oskrivet kapitel

som framstår nu som det mest viktiga av alla.

Det är katastrofen, och jag tar mitt ansvar för den
och förklarar mig till fullo skyldig.
Ja, ditt öde var mitt eget, och jag känner mig till fullo skyldig för det
och vill ta den skulden på mig hur omätlig den än är.
Vi kanske kan få göra upp en dag inför en efterlängtd och gemensam evighet.

37.

Mysteriet mellan oss är detta:
jag fick aldrig veta om din sjukdom,
du såg ingen anledning att informera mig därom,
och därför kan vi aldrig nu få veta
om jag hade kunnat rädda dig med de kontakter som jag ägde.
Som jag sade tidigare: om du informerat mig
så hade chanserna åtminstone förbättrats.
Och gåtan är, att vi ej heller någonsin får veta
varför du ej ville informera mig.
Var det din stolthet? Delvis troligen åtminstone.
Du var ju säker på att klara krisen.
Denna illusion, att vägra ta den andra möjligheten i beaktande,
att blunda för en allmänt realistisk synpunkt och bedömning
och ta för givet att allt skulle lösas positivt
var misstaget som blev fatalt. Det kunde kanske jag ha avvärjt.
Nu känner vi förlusten av dig alla som en katastrof,
men du var den som måste genomgå den största sorgen
långt i förväg, långsamt grymt accelererande
intill den absoluta outhärdlighetens transcenderande av varje smärtgräns.
Och jag sörjer utsägligt din förlust.
Vi kämpade ju båda som rebeller för en rättvis sak,
vi var rättfärdiga som humanister som gjorde motstånd mot det hårda samhället
och allting i det som dess värre var omänskligt.
Vi var kritiker och tvivlare som såg med klarsynthet på samhällets förvillelser
och ganska ensamma i denna klarsynthet, som blott var humanistisk kärlek.
Skurkarna finns alla kvar, ty de tar aldrig slut,
men den mest ovärderliga av motståndsmännen mot det onda har nu stupat,
den mest konstruktive humanisten och representanten för begreppet kärnfamiljelyckan
har ryckts bort ifrån oss på det grymmaste och mest brutala vis,
och vi är fullständigt otröstliga. Och aldrig har jag känt mig mera ensam.

38.

Hur fungerar livet där på andra sidan? Minns du vad vi minns?
Vi lever ju på våra minnen, vi har därav en skattkammare av ousinlig rikedom,
men vad har du? Du kanske liksom vi blott frossar i de minnens skörd

som kanske du fick rättvist med dig från ditt orättvisa liv,

och ingenting i så fall vore mera rättvist.

Ovissheten är dock vad som mest förenar oss.

Vi vet ej längre var vi har dig, och vi har ej något annat
att ta fasta på av dig förutom just de rent konkreta minnena,
som du dock måste sakna. Eller kanske delar du dem med oss
genom oss? Det vore inte helt ologiskt och omöjligt.

Säker är dock vår kontakt: trots allt fungerar den,
och den är lika vacker efter döden som den var i livet
om ej kanske ännu vackrare igenom sin förfining.

Ty allt fysiskt som stod mellan oss i det konkreta livet,
som din sjukdom, finns ej längre kvar.

Och det var kanske just vad din groteska sjukdom var:

en manifestation av allt det som kom mellan oss
och som ej borde någonsin fått komma mellan oss.

Den är avlägsnad nu, och du är fri.

Och jag är fri med dig nu i din återvunna frihets hälsa

där du nu får triumfera i din gudomliga evighet.

39.

Inte konstigt, käre vän, att du är så osalig och hemsöker mig.

Ditt slut är ju ej något annat än en himmelsskriande skandal.

Det var ett mord, ej illa menat, genomfört av slentrian,
helt omedvetet, av en olyckshändelse och bortförklarad
eufemistiskt genom "den mänskliga faktorn"

synonymt med slarv, försumlighet och skriande inkompetens.

Du gjorde vad du kunde, lade in dig när du misstänkte en kris
och undersökte dig, men sedan? Undersökningsresultatet glömdes bort,
blev lagt på is, och efter först ett halvår blev du meddelad en diagnos,
att det var cancer.

Detta halvårs dröjsmål blev fatalt och dömde dig till döden
utan att du informerades om saken, utan att du visste det,
och vad som återstod för dig blev sedan en utdragen ojämn kamp
där utgången var given utan att en enda av oss kunde ana det.

Du kämpade, du segrade i ronder, du gav inte upp,
och aldrig trodde du att segern var dig utom räckhåll.

Först när läkarna gav upp, som svikit dig från början,
uppstod misstanken att utgången ej var så säkert positiv.

Behandlingarna ställdes in, och du blev lämnad ensam åt ditt öde,
ensam åt att reflektera över alla de åtgärder som du borde ha vidtagit
hellre än att överlåta dig åt sjabblande doktorers godtyckes inkompetens
och som du nu var helt fri att vidta när det var för sent.

Så lämnades du ensam åt det stora mörkret och det fasansfullaste av allt:

att ryckas bort från barn, familj och vänner mitt i livets höjdpunkt.

Finns det skäl att göra rättssak av det? Jag har ställt den frågan

nu till läkare och advokater, och jag väntar mig ett svar.

Moraliskt skäl finns det förvisso, orättvisan i ditt fall

är ju så uppenbar och himmelsskriande i självklarhet.

Men finns det tillräcklig juridisk grund för att det kunde vara värt det?

Det är nästa svåra fråga.

40.

Så är vi bittert reducerade till nollor

av ett samhälle som i vinsthungrig rationalisering

hänsynslöst irrationaliserar bort all mänsklighet

så att en cancerpatient får vänta i sex månader på diagnosen,

som då blir en hemlig infernaliskt underförstådd dödsdom.

Läkarlarv? Förvisso, och den omänskliga faktorn.

Individualitet, personlighet, unikheter, oumbärlighet och godhet

förekommer ej i statistiken, där allt reduceras rationellt

till nollor eller ettor, för att det skall passa i datorerna.

Så går vi under och försvinner, okända och anonyma,

vad vi än har gjort och vad vi än har varit.

En diktare som skickar in sitt mästerverk anmodas deklarerat

om han önskar manuset tillbaka efter refuseringen.

Han svarar ja och väntar på sin refusering.

När den kommer påminner han om förlagets löfte om retur.

Förlaget svarar ytligt känslolöst att manuset förstörts

då diktarens deklaration ej tydligen nått fram.

Om man försvarar sin integritet är man ej mer än en Quixote,

den mest fåfänga av narrar, som bekrigar sina egna fantasier,

den mest sorgliga av skepnader, ett melankoliskt dårhushjon.

Då är det bättre och det enda riktiga att låta sig omhändertagas,

undersökas noga, överlåta hela sig åt läkare och myndigheter

och med tålmod snällt vänta hur länge som helst på resultatet,

diagnosen, som i bästa fall ej är försenad mera än ett halvår

men som lika fullt då i det finstilla är hemligt dödlig.

41.

Så är vår sköna nya värld och detta samhälles perfekta ordning

reducerad till en automatisk grottekvärd där mänskovärdet är ett skämt.

Mot världens ordning och hur den fungerar är vi alla utan mänskovärde.

Är då livet blott ett lotteri? Om man har tur så har man framgång,

och då kan man duga nånting till, men om man inte slår igenom

är man ingenting och kan man aldrig bli nånting,
hur hårt man än arbetar, vad för kunskap man än har,
vad man än går för och vad man än gör.

Ens ideal är bara drömmar dömda till att krossas mot den krassa verklighetens lag:

att ingenting är något värt om det ej kan ge pengar.

Därigenom har affärsmännen nu blivit världens kejsare och envåldshärskare,
ty de bestämmer allt, då de bestämmer över marknaden,
som styr all världens liv då alla är beroende av dess otillräknelighets totala nyckfullhet.

Och dessa mäktiga affärsmän kan blott överleva
genom egoismens hänsynslösa gränslöshet,
och därför är de alla blott professionella smutsiga skitstövlar.

Var då vår idealism som barn ej något värt?

Var då naturlighetens ädelmod och godhet bara någonting att trampas ned för världen?

Nej, det goda som förenade oss två kan aldrig ignoreras,
det var mera värdefullt än hela världen,
den är det som alltid går åt helvete, men vi två visste bättre,
ty vi var naturliga och goda.

Fattigdomen, anspråklösheten, förnöjsamheten,
det är det som alltid förblir positivt och leder världen vidare
trots alla egoister som i ursinne och hysteri
i alla tider insisterat på att krampaktigt få leda den åt helvete.

42.

Vi hade en oskriven lag mellan oss
som vi aldrig behövde förklara i ord.
Den var underförstådd i sin självklarhet:
vi fick ej någonsin utnyttja den andras godhet.

Om det uppstod kris, var den andre den siste vi skulle kontakta:

som män skulle vi klara av allting själva.

Det skulle ej nånsin ha fallit mig in under mina perioder
av hundår och svältår och helvetesår att kontakta dig
för att be dig om en handräckning eller den ringaste hjälp,
ty vår vänskap stod över allt sådant, det världsliga och temporära.

På samma sätt delgav du aldrig för mig ditt problem med din sjukdom:

den var ju av högst oväsentlig och övergående natur.

Vi behövde varandra för högre och svårare syften och prövningar,
och för den saken så sparade vi oss i samförstånd undermedvetet och klokt för varandra.

Nu när du är död har den verkliga krisen uppkommit,
och nu minsann krävs de extraordinära resurser
som vi aldrig nödgades tillgripa i våra futtiga materiella problem.

En ny resa har börjat som vi gör tillsammans,
en resa som vi aldrig vågade drömma om medan du levde

och som icke någon av oss har den ringaste aning om var eller hur den ska sluta.

43.

Rätten att få sörja i fred
är inte bara oantastlig men även högst väsentlig.
Sorgearbetet är tyngst av alla arbeten
mest för att det är det mest ensamma av arbeten,
men man kan bara klara av det ensam.
Låt den gråtande få gråta ut i ensamhet,
ty annars blir han aldrig av med sina tårar.
Det är det brutala receptet, hästkurens formel,
det hårda bandagets lag i sorgearbetet.
Naturligtvis är det då lättare om flera delar samma sorg,
de kan då trösta sig tillsammans,
men om man är ensam om sin sorg
kan ingen trösta en och ingenting
förutom endast sorgen själv och den man sörjer.

44.

Så stängs den ena dörren för min sorg efter den andra,
man kan inte tala om dig eller skriva om dig utan att varenda en som kände dig
kreverar, kommer i upplösningstillstånd, blir uppriven intill chocktillstånd
och ber dig hålla dig på avstånd, inte komma nära, lämna de bedrövade i fred,
och så har nu de närmaste till dig stängt dörrarna för mig:
jag får ej prata eller skriva om dig mera inför dem.
De kan inte konfrontera det och uthärda sin egen sorg.
Så jag får sörja ensam, har ej någon att få gråta ut hos,
ingen att få dela saknaden och sorgen med,
och endast du är kvar, ditt spöke, i ditt mörkers ödslighet
och tvingar mig fortfarande att gråta.
Denna din sortis mänskliga katastrof
har drabbat alla så i grunden att de är förintade i själen,
ty du utgjorde på något sätt essensen av allt mänskligt och humant,
av godheten och det väsentliga i livet, allt det som var värt att leva för.
Din vänsällhet var oerhörd, ty alla som fick känna dig
upplevde vänskapen med dig mer djupt och innerligt än med "normala människor".
Nu har de alla, som fick känna dig, förlorat marken under sina fötter,
och de skälver, rämnar och kollapsar och kan inte omfatta din tragedi
och liksom jag ej acceptera den. Så står vi inför denna oerhörda risk
att endast kunna komma över saken genom feg förträngning,
att lägga locket på och sätta oss på locket, städa undan skiten under mattan

och fortsätta leva under låtsnad av att ditt kapitel avslutats.
Nej, låt då hellre tunnan stinka, vädra ut all skiten inför världen,
demonstrera hur i ditt fall den mänskliga faktorn du
blev likviderad av den omänskliga faktorn,
skrik ut tragedin med grekisk kör, och låt publiken darra inför demaskerandet
av dödens fega bortförklaring och förträngning och dess skamliga tabubeläggande.

Jag håller fanan högt och kan stoltsera endast med ditt öde,
ditt exempel som en människa och tragedi av oerhörda dimensioner
som förintar allt av denna världens skamliga ingredienser
i form av omänsklighet och hyckleri, feghetens tabunonsens
och det etablerade konventionella samhällets totala hjärntvätt och förljugenhet.

45.

De är förlorade, ty de begraver sorgen levande.
Det är det sämsta man kan göra, men vi måste dock förstå dem:
de har arbete, familj och egendom att underhålla och försörja,
de har timliga bekymmer och förtränger därför evigheten
för att hålla kvar vid flärden, fåfängan, förljugenheten och sandbyggeriet.
Låt dem stänga sina dörrar. Om de gör det kan vi inte öppna dem.
Men därmed blir min sorg fördubblad, då jag ej kan dela den med någon.
Detta är det tyngsta: att bli tvingad till att gråta endast inombords,
att ej få utlopp, inget stöd i vacklandet och ingen alls förståelse.
Vad skall vi göra med dem, dessa ignoranta misslyckade människor,
som befolkar hela världen till fördärv för den och till förbannelse?
Vi två var kloka som förmådde genomsåda detta helvetes bisarreri
med dess förljugenhet och artificiella galenskap och vidrighets förställning,
men det hemska med all klokhet är, att ju mer klok den är, dess ensammare är den.
Jag kan inte hålla fast vid dig nu längre. Du är fri att fara vidare närhelst du vill.
Om jag ej kan få ha kontakt med dina närmaste, hur kan jag då väl trösta dig,
hur kan jag visa dem det lyckliga i att du lever kvar hos mig
och är dig själv hos mig fortfarande om de blott stänger dörren,
refuserar mig och stänger sinnet och ber mig att inte ta kontakt?
Vi två förstod varandra alltid utan ord. Är då vänskapen sådan
och är det en relationslag, att man antingen förstår varandra utan ord,
eller så kan man ej förstå varandra ens med ord?
Jag är besviken och så infernaliskt bitter
på de läkare som dröjde med att meddela din diagnos sex månader,
som därför sedan bara kunde bli en underförstådd dödsdom,
och på dina närmaste, som ej förstod att bättre taga hand om dig
än att du måste insjukna och dö. De må förlåta mig min bitterhet,
vilket de måste göra om de är lika förtvivalade som jag,
men man får ej cancer utan anledning.

Den egna bitterheten och besvikelsen kan vara helt tillräckligt för att gnaga hål i en
så att man ruttnar inifrån, i synnerhet om man ej får uttrycka vad man känner
eller undertrycker det av hänsyn till de närmaste.

Jag tror ej de förstod dig och att du i saknad av en som förstod dig,
till exempel jag, gick under i desillusioner.

De må som sagt förlåta mig min förtvivlan med sin egen.

Döden blev då vännen och befriaren, men saken blev ej bättre:

nu står vi inför den omfattande katastrof

som drabbat alla djupt personligt som fick känna dig

då icke någon av dem icke står och skälver hjälplösa och nakna inför avgrunden

berövade all marken under fötterna blott för att du, en människa,

en kunnig sådan och en grund för all humanitet i din omgivning

plötsligt har behagat lämna in om avsked

från vår hopplösa inkompetensvärld.

46.

Av alla dumma lögner och vidskepelse är döden väl den värsta

som det stolligaste skräckbelagda tabut,

som om döden var ett slut och något att förfasas inför

såsom någonting förskräckligt, när det bara är en början

och en helt naturlig övergång till ett nytt liv.

Så är ej döden något slut, ej något slocknar,

det är puppan som läggs av för att dess fjärl skall få triumfera,

och ett lik är blott ett avlagt och kasserat skal att likvidera.

Varför då en sådan skräck för döden,

varför denna vidskepliga feghets ynkliga föraktliga och infantila fruktan,

varför dessa omskrivningar och undvikningar

som bara är en löjlig fördom och rent käringaktigt skrock?

Man måste kunna tala ut om döden och den döde,

tabu är det orättvisaste som finns och det oklokaste,

ty med att frukta ämnet, sky det och förtränga det

så bygger man sig bara egna murar

som man murar in sig bakom såsom i ett fängelse

av ömklighet och feghet, stollighet och barnslig rädsla.

Låt den döde leva! Livet börjar när han dör!

Låt honom hemsöka dig, bjud honom som gäst

och njut av att få underhålla honom,

han skall stanna hos dig såsom tacksam gäst så länge du behagar,

och han lämnar dig så fort du bara önskar.

Att förtränga dödsprat och allt umgänge med döda

är att såsom strutsen sätta huvudet i sanden

för att slippa se och höra något obehagligt av ren stollig feghet.

Skjut fördomarna i sank, utrota dem och spräng åt fanders alla tabun!

De är bara till för att begränsa mänskligt tänkande
och hålla mänskan ner i vidskepelse och skrock,
när allt vad döden egentligen handlar om är endast frihet.

47.

"Jag beklagar den oersättliga förlusten av din barndomsvän. Jag förstår att hans bortgång plötsligt kastat in dig i för dig helt främmande tankedomäner och -spekulationer om död och sorg m.m. Detta är förvisso ett intressant område men lika outrannsakligt djupt som Marianergraven. Några tips:

Ingenting kan vara privatere eller känsligare än sorgen. Därför är det enda förnuftiga att göra med den att slå vakt om den och inte exponera den. Inga människor är lättare att såra än de som sörjer. Samtidigt är de lättduperade, vilket gör dem extra sårbara.

Därför har spiritismen lyckats etablera sig. Det mesta av den är förstås humbug. Jag vet att somliga, i synnerhet änklings, gärna förspiller årtal på seanser för att få kontakt med sin avlidna älskade, men vanligen, tyvärr, blir det enda slutresultatet att han inser att han har lurat sig själv, i synnerhet om mediet har tagit betalt, vilket de vanligen gör. Spiritism är därför inte att rekommendera. Bara om sådana fenomen uppstår helt naturligt och opåkallat kan de vara tillförlitliga. Telepati med en avliden kan givetvis fungera och bra, men det är sällsynt, mycket sällsynt."

Vi vill närmast kommentera Johannes ord om sorgen: "[de som sörjer] är lättduperade, vilket gör dem extra sårbara", som är helt fel. Sorgen har en märkvärdig förmåga att drastiskt karaktärsförändra en person. Mera sårbar blir man förvisso men också mera klarsynt: i stället för att bli mera lättduperad blir man mera genomskådande, man kan verka mera lättduperad för andra, men ofta är ingen bättre på att genomskåda bedrägerier än just de sörjande. De får förlängda antenner.

En annan märkvärdig förmåga som sorgen har är att den förädlar och förändligar. Ofta till exempel förhöjs kärleken genom sorgen. Detta kan i sin tur ha den negativa konsekvensen att en sörjande fullständigt stänger in sig med sin sorg. Så gjorde en änklings i åtta år varunder han i princip förblev okontaktbar. Detta är naturligtvis inte hälsosamt hur förståeligt det än kan vara.

Många upplever att kontakten med sörjande är svårare än vanliga kontakter. De ställs ofta inför det problemet, att vad man än gör eller säger till dem upplevs som sårande. Irritationen är ofta maximerad. Det enda man kan göra åt detta är att inte släppa kontakten. Har man en gång engagerat sig måste man acceptera att förbli engagerad. Att släppa kontakten är lika illa som för den sörjande att förtränga, förneka eller på annat sätt göra våld på sin sorg, dvs. på sina egna känslor. Det är onaturligt och direkt skadligt.

Andra menar, att sorgen är egoistisk, att sörjande människor egentligen bara gråter över sig själva: de gråter över sin egen förlust, vilket ej sällan går till överdrift, så att sorgen blir en ursäkt för ett vältrande i att tycka synd om sig själv. Man måste därför vara vaksam mot sorgen: är den äkta? Vad gråter jag egentligen? Vem tänker jag mera på: den avlidne eller mig själv? De flesta tänker inte alls på den avlidne utan bara på sig själv, om de inte helt enkelt gråter över skönheten i att njuta av gamla minnen, som chocken kan resultera i att plötsligt börjar flöda fram utan att man kan kontrollera dem eller känslorna.... Den sorgen måste man få unna sig, ty det är viktigt att sådana floder får uttömma sig. De kan lika litet dämpas upp som sorgen själv.

Det största problemet är emellertid vanmakten: man har lidit en orättvis skada som inte går att gottgöra. I detta fall rörde det sig om rent läkarsjabbel: efter undersökningen dröjde de ansvariga i sex månader med att meddela cancerdiagnosen. I beaktande av den senare utvecklingen innebär detta att diagnosen, när den meddelades efter sex månaders dröjsmål, var en underförstådd dödsdom. Fallet är solklart, det är inte den mänskliga faktorn som spelat in utan den omänskliga faktorn i form av härresande försumlighet, det värsta som kan finnas inom vården, varför vi har ställt frågan om det borde göras rättssak av ärendet. Frågan är viktig och borde debatteras. Vi har endast fått ett klart svar och det negativt med god underbyggnad på rent mänskliga grunder. En resning i målet skulle bara förvärpa skadan genom att såren skulle förbli upprivna för oöverskådlig tid medan den lidna skadan, hur mycket den än ersattes, ändå aldrig skulle kunna gottgöras.

48.

Blev vi för bortskämda av din godhet?

Är det därför vi nu gråter tröstlöst i självömkande ursinne?

Du var den som ville leva och förjånade att leva,
därför fick du den mest lömska sjukdomen av alla
medan här en annan går och endast leds vid livet,
har förlorat allt han trodde sig ha levat för
och tvingas därför leva vidare i intighet, i limbo,
utan mening, i ett vacuum av tristess och ilsken bitterhet,
helt utan egoismens entusiasm och bara arg på hela livet
för att det har svikit en från början.

Men du hade allt att leva för och måste ryckas bort och dö

i den mest vansinniga orättvisa,
medan en kollega, en god vän och miljonär,
som hade egoismens vilja till att entusiastiskt breda ut sig här i livet
ligger tvångsintagen och inspärrad som ett djur på sitt mentalsjukhus

och ökar bara instängdhetens skoningslösa lås' massivitet
med att försöka ta sig ut med våld och under skrämmande protester
mot sin grymma personals totala omedgörlighet
som ställer sig helt oförstående mot hans rättmätiga och gudlösa protesters hädelser.

Där har vi livet inspärrat och rasande i aggressivitet,
och du blev fråntagen ditt liv i hårresande orättvisa
för att du mer än nån annan hade allt att leva för;
och jag går här i bottenställd exil likgiltig inför livet
utan någonting att leva för och ännu mer likgiltig inför döden,
och min dom är att jag måste leva i allt detta nonsens.
Kan då livets ironi och grymhets orättvisa bli mer absolut i sin absurdhet?
Jag kan ställa frågan blott till dig,
ty endast du kan ge mig enda rätta svaret, som är tystnad.

49.

Min vän, jag vet nu att jag kunnat rädda dig,
ja, det visste jag från början när jag först fick veta att du dött.
Det enda, käre vän, som fattades dig var att du ej hade rätt person att tala med.
Dina problem var helt psykosomatiska,
de började långt innan dina undersökningar begynte,
och jag förstår precis nu hela sjukdomens utveckling.
Att du aldrig tog kontakt med mig!
Men ack, hur kunde du väl veta att jag satt med lösningen!
Jag borde själv ha lyssnat till ditt nödrop, men jag tog det ej på allvar.
Det var ingens fel. Vår relation falerade på grund av kommunikationsfel,
då vi båda missade att underhålla den, och det berodde på en mänsklig faktor.
Aldrig att vi ville utnyttja den andra, någon av oss,
aldrig att jag ville störa dig i din familjelycka,
och du respekterade mig alltför mycket.
Och nu sitter vi med denna härva,
din familj berövad sin omistliga och underbare far,
och jag berövad den mest trogna ibland vänner.
Stanna kvar, jag ber dig, och jag ska försöka reda ut problemet.
Ge mig bara tid och tålamod, så skall vi klara ut det.
Jag har facit nu, men tragedin förblir ohjälplig och oåterkallelig
då du ej nådde fram till mig förrän det var för sent och du var utom räckhåll.
Desto skönare framstår du i din ädelhet och din personlighet
när nu det fysiska problemet suddats ut av döden och allenast livet återstår.
Men det har jag nu lärt mig, att en vänskap kan man aldrig uraktlåta.
Vänskapens förbund är heligare och mer varaktigt än livet,
och om man försummar vänskapens förpliktelser
blir straffet helt naturligt att det livet måste man förlora.

Problemet är att ingenting är roligt längre.

Vad behagar mig en dålig film med taffliga effekter och bedrövligt trams?

Förr kunde jag se vilken film som helst med god behållning,

men all positivitet har upplösts i ett intet.

Inte heller får man tala om det. Döden är ej någonting att skämta om,

ty den är så allvarlig att man ej får prata om den.

Allt allvarligt är ju bannlyst genom att det är så tråkigt.

Inte heller får man vara öppet negativ och våga kritisera något,

ty det är ju negativt och därför bannlyst genom att det är så tråkigt.

Inte heller får man säga något ont om något som är fult,

man får ej stämpla atonal musik och rockmusik som oljud,

ty det är att förolämpa och diskriminera den:

den har ju som musik all rätt att höras, och man får ej säga något ont om den,

hur djävligt den än låter. Inte heller får man förolämpa någon annan form av modernism.

Den har ju samma existensberättigande som all realism och all ordentlig konst,

hur mycket den än skiljer sig från det som kan förstås,

och man får inte avfärda bluffmakeri som nonsens, ty det är diskriminering.

Och så vidare. Allting är tabu, yttrandefriheten är ett skämt,

ty sanningen är alltid förolämpande och måste därför vara tyst.

Stäng in allt seriöst som skrivs i byrålådan, så att aldrig det får höras eller ses i ljuset,

ty sanningen är förolämpande då den diskriminerar lögnen.

Det är strängt förbjudet att förlöjliga och avslöja auktoriteter,

ty de kan ta illa vid sig, och ja-sägarna och anhängarna kan därvid bli sårade.

Smek Kina medhårs hur det än förtrycker

tibetanerna och Falun Gong och alla oliktankande

och saboterar Internet och härskar genom våld och lögner

och avrättar i förväg dömda syndabockar utan rättegång

som högt uppsatta lamor: ju mer respekterade och älskade de är,

dess mera skyldiga och tacksamma att ställa inför rätta är de med en självklar dödsdom.

Respektera alla skurkar och banditer som ju håller vår affärsvärld levande

igenom sin energiska beslutsamhet, som bara är opportunism och egoism:

förvisso håller de i gång det västerländska samhället

igenom att med hänsynslöshets blindhet köra över alla som är mjukare.

Man får ej kritisera sådant. Då är man en kverulant,

och sådana finns det ej plats för i ett progressivt moraliskt samhälle

där mänskovärdet och dess odling genom kunskap och kultur

för samhällets maskineris och ordnings skull

nödvändigt måste vara av en sekundär betydelse,

ty pengar är ju allt.

Du har ont fortfarande fastän du är död.

Jag vet, det är ett besynnerligt problem.

Och du kommer till mig för att få din dom och diagnos?

Hur kan väl jag då vara kompetent att ta pulsen på de döda?

Ja, jag känner dina smärtor, och jag delar dem,

men mer än så kan jag ej göra, och mera kan du ej begära.

Skulle jag anklaga någon av de dina överlevande som sörjer dig?

Så säger psykologen till patienten: "Vem är det som gör dig sjuk?"

Den enda diagnos som jag kan ställa är på vad som hände mellan oss.

Vi borde aldrig ha släppt kontakten.

Vi borde aldrig ha accepterat vår skilsmässa som barn.

Vi borde ha hållit ihop som bröder fastän vi var skilda åt.

Vi hade en chans att återförenas som ynglingar,

när du kom till mig för att få råd om christologerna,

men när jag givit det rådet och räddat dig och givit dig ett helt liv

så släppte du mig, och därmed var det kört.

Men jag kunde ej ge dig av mina problem då, som var desperation intill självmord.

Jag kunde blott rädda dig och gjorde det gärna och vet idag att jag gjorde rätt.

Men sedan, när vi sågs på åttiotalet, och du kom med ett nödrop

så tog jag ej fasta på det, och det var mitt brott.

Din stolthet förhindrade dig att någonsin upprepa nödropet,

och så förlorade jag dig efter att du heroiskt stått ut med en mångårig kamp.

Hur skall nu denna skilsmässa på fyrtio år repareras,

när du stuckit över till den andra sidan och jag lämnats ensam i livet?

Jag kan icke lämna det nu, ty jag själv måste liksom du kämpa till döds

innan jag har förtjänat min frihet och kan ta ledigt liksom du.

Jag kan icke bråka. Jag kan bara gråta.

Jag förstår nu ert dilemma, ni på andra sidan graven,

jag förstår nu alla ni som trakasserade Yvonne för nio år sen

när Estonia förliste och ni alla var total desorienterade

och sökte desperat förtvivlat efter medier, vilket medium som helst,

som kunde orientera er i katastrofen. Hon var en av dem

som fattade vad saken rörde sig om och som rördes av er,

kunde se och känna er och sålunda hantera situationen.

Jag har bara en förvirrad gäst hos mig, en gammal vän

och därför desto kärare, en som jag alltid älskade

och som därför givetvis är välkommen att stanna.

Det märkliga är detta, att vi har en lättare kontakt nu

än vi nånsin hade tidigare - ja, vi är nu såsom barn på nytt

beroende på hans metamorfos till existens på andra sidan
utan kropp där själen därför desto tydligare framgår i sin karaktär
som mera renodlad än någonsin i livet, ty han har ju facit nu
och ser allt klart som han ej kunde se i livet med sin ögonsyn.
Han är hos mig, jag känner honom hela tiden, och jag rapporterar detta
genom dessa dialoger med en död, för att dokumentera fenomenet.
Inget ont i det - det är ju bara lärorikt, och vi har båda glädje av det,
då vi liksom när vi levde tjarar med varandra, diskuterar,
djupanalyserar mänskliga problem och resonerar,
inte alltid alldeles begripligt, då kontakten, liksom en sorts radiokortvåg
störs ibland och grumlas, men den återkommer alltid i full klarhet.
Bäst är kommunikationen nattetid och tidigast på morgonen.
På dagen är jag störd av buller, arbete och jäkt och är då mindre koncentrerad,
men en sak kan vi nu göra, som vi aldrig kunde medan vi var män.
Nu har vi ingenting att blygas för varandra med och skämmas för,
ty han är bara själ, och jag kan bara umgås med honom som själ.
Det underlättar saken. Därmed är förhållandet fullständigt fritt
men desto heligare i sin renhet, så naturligtvis är jag diskret om saken.

Ingenting får avslöjas av detta spioneri på andra sidan
förrän det ej längre är aktuellt.

Men tidlösheten är ju alltid aktuell, och denna relation är tidlös.

Risken är då att förhållandet och fenomenet blir bestående.

53.

Sorgearbetet är över. Jag vädrar nu morgonluft.

Tack för din kärlek, min vän, och för allt vad du givit mig
under din tröstfulla närvaro här i mitt tröstlösa liv i din frånvaro
genom en omistlig påtaglig samvaro långt bortom tillvaron.

Om något kan kallas kärlek så är det ju vänskapen,
och denna kärlek är blott desto större och högre ju renare vänskapen är.

Allra renast är vänskap som ej kräver ord för sitt samförstånd,

och just så ren har naturen av vår vänskap varit
alltsedan vi skildes i småskolan, men denna sistlidna tid
har den accentuerats och tillspetsats, skärpts och fulländats
av den helt naturliga krisens akuta och självklara trauma
som för att beredas och härdas inför evigheten.

Vi vet ingenting om vår framtid, men facit av gårdagen har vi,
och det är tillräckligt för att göra nuet till mer än en evighet.

54.

Naturligtvis är det korrekt att vara kritisk
mot det mystiska förhållandet emellan oss med alla dess förunderliga manifestationer,

men vi kan ej bortse från fundamentala fakta:
alla dina sjukdomars symptom var helt identiska med mina:
ändtarmssåret och dess blödande, och alla magproblemen med dess plågor.
Skillnaden var endast den, att det som började psykosomatiskt
gick till överdrivna manifestationer hos dig, så att de konkretiserades
och blev till faktiska groteska och osannolika sjukdomar,
alltmedan jag dock lyckades bevara de psykosomatiska problemen
under hård kontroll på den psykosomatiska nivån
och därför aldrig gick och undersökte mig
och underställdes medicinsk kontroll och undersökning.
Därför tror jag att du hade klarat dig om du blott uppsökt mig,
så att vi kunnat resonera genom saken och analyserat den tillsammans,
mest av allt det underliga faktum att vi led av fullständigt identiska symptom.
Men vi hade detta samförstånd emellan oss, en hemlig och oskriven vänskapslag,
att aldrig utsätta den andra eller alls besvåra honom med småaktigheter,
oväsentligheter, petitesser eller materiella brydsamheter
som ej hörde till det viktiga i vårt förbund och samförståndet mellan oss:
den djupa, självklara och innerliga harmonin.
Allt materiellt var oväsentligt för vad som var mellan oss.
Det var ej stolthet, således, som gjorde att vi aldrig uppsökte den andra med problem.
Det var medvetandet om att vår vänskap och vårt samförstånd stod över allting sådant,
att den var för god och alltför helig för att fläckas av det andefattiga,
således, att den helt naturligt hörde evigheten och ej denna timliga fåfänga världen till.

55.

Min käre vän, din inåtvändhet blev din undergång.
Din överlägsenhet och underbara yttre var en maskerad blott
som bedrägligt dolde en orolig överkänslighet av sällan skådad ömtålig natur,
ty dina känslor var för stora och för hjärtliga, din godhet var för överväldigande
för att, när de skadades och sårades, du skulle kunna smälta det och tolerera det,
men samtidigt var du så självbehärskad, att du inte kunde visa känsluskador utåt.
Hellre blödde du invärtes och förblödde du till döds i själen,
men när själen tagit skada måste det manifesteras sig i kroppen,
och då uppstår helt naturligt gåtfulla och onaturliga sjukdomar.
Vem ska jag nu kunna tala med om själens hemligheter och dess dunkla djup,
om liv och död och mysticism, ödets hemlighet och livets tragedi?
Nu har jag ingen annan utom ditt stillatigande spöke,
som är blott förbindlighet och tyst förståelse,
och visserligen har vi samförstånd och kan vi resonera och argumentera,
men jag föredrog dock att ha min filosofi tvillingsjäl i mera påtaglig gestalt,
så att vi kunde komma till konkreta konklusioner.
Ta det inte som ett klagomål på din natur.

Jag bara skämtar. Jag har levererat nu de senaste utredningsresultaten
av ditt fall till dina närmaste. Om de vill göra något åt det
eller avstå från att göra vad som ännu kunde göras i ditt fall
är deras sak. Jag har gjort allt vad jag kan göra för dig.
Nu är ditt framtida öde här i sinnevärlden helt i deras händer.

56.

Hur är det på den andra sidan? Kan du höra min musik,
när den genljuder triumferande öronbedövande i skallen på mig?
Kan du se vad vi ser, hör du vad vi hör, och känner du vad vi nu känner
inför vårens ankomst med de friska fläktar ifrån havet,
som förfriskar livet för oss i så ständigt mera njutbart högre grad?

Antagligen så är det mycket enklare än så.

Du är ju fri, och vi är icke fria.

Vi är ju beroende av våra kroppar, att försörja dem
och äta oss till slöhetssjukdomar och dricka oss fördärvade,
så att vi missar allt det andligas väsentligheter
som ni där på andra sidan äger som det enda ni består av.
Ack, min vän, kanske att det är en befrielse att dö i cancer,
kanske att du längtade själv efter döden efter ungdomens förlust,
för ungdomen var ju det enda som betydde något för dig,
undervisningen av unga, att få taga hand om dem och ge dem av dig själv,
det var din lycka, annars var du mera melankolisk av dig;
och vår intensivaste samvaro, när vi båda två var ynglingar,
var både som en melankolisk svanesång till ungdomen och dess triumf
och en invigning inför döden, ty jag gav då allt till dig
förvissad om att jag inom en månad skulle vara död.
Nu blev det inte så. Jag levde vidare, du fick ditt liv
med kär familj och en idyllisk idealisk tillvaro,
en sådan just som du mest önskade dig och var som perfekt för,
medan jag fick leva för att se dig gå förlorad för oss alla.

Ja, min vän, det är alldeles outhärdligt, jag förstår varenda läsare av dessa rader
som ej härdar ut med deras skärande melankoli.

Men det är tidens tecken: runt omkring oss dör det bara vänner,
plötsligt rycks de bort i hjärtslag eller cancer,
och vi som är kvar får mer och mer den känslan
att vi är de enda som är kvar.

Så blir vårt liv alltmera outhärdligt,
och vår enda tröst är att få umgås med de döda.

57.

Du talade till mig idag. Är hybris då den enda meningen med livet,

att få höja sig över det vanliga och hänge sig åt övertro och optimism förutan gränser,
att få tro på alltings möjlighet och på sin egen okränkbara suveränitet,
och att vi två tillsammans verkligen då vore osårbar som union?
Din nu totala andlighet gör denna hypotes fullt möjlig,
och det enda som behövs och krävs är tron.

Du var så överlägsen med din skönhet och din fysiska beskaffenhet
att du var något av ett mänskoideal, och för mig kunde det ej finnas någon bättre vän.

Men vi kom från varandra; men ännu långt senare,
när vi på åttiotalet träffades och du beklagade dig pessimistiskt
över hur din kropp nu sviktade och svek dig
kunde jag ej tro det om dig: du stod över sådant,
och jag vägrade att acceptera det, precis som jag nu vid din död
blankt vägrade att acceptera den. Då dök du upp hos mig här i mitt hem
och har alltsedan dess fungerat vid min sida som en sällskapsbroder
omistlig i närhet, samförstånd och resoneringssällskap
som den ödesbror och tvillingsjäl du en gång var från början.
Schizofrent? Patetiskt? Ömkansvärt? Senildement?
Bevisa det! Det kan ni icke göra. Sorgen helgar detta sällsamma förhållande
och gör det osårbart; - så det kan faktiskt hända, att du verkligen har rätt.

58.

När Mumin fann en fågel död, som flugit mot fyrtornets ljus och slagit blint ihjäl sig,
grät han floder och lät klä sig upp i sorgband och Snorkfröken med i sorgflor
medan de högtidligt arrangerade en sorgprocession för att begrava pippin.

När de gick så med den lilla kistans likbår över holmen och grät sönder sina ögon

i sin överväldigande sorg för den omkomna fågelns skull,
så fann de snart, att där låg hundra andra döda fåglar över ön,
som alla flugit emot fyrens ljus på samma sätt och bränt ihjäl sig.
Så har jag nu sörjt mig mer än halvt fördärvad över en person,
som förolyckats genom läkarvårdens grovaste försumlighet,
alltmedan en dåraktig president i USA vill genomföra krig
och utan att ens blinka offra hundratusentals för sin politiska fåfänga.

Ack, vad är då sorgen för en fåfäng möda, som en droppe i en ocean av tårar!

Ändå vet jag att min sorg för din person är större än all världen,
ty en enda god person som du är värd mer än all världens intiga fåfänglighet.

Är det då skönhetens och romantikens lag,
att livet skall bli desto mera tragiskt ju mer vackert uttryck det har tagit sig?

Du var den ädlaste och skönaste av alla vänner som jag kände,
och så ådrog du dig just den grymmaste av alla sjukdomar
och måste orättvist helt oplanerat tvingas ta farväl av livet,
fastän ditt liv blivit till ett sådant konstverk av harmonisk fulländning och skönhet,
vilket smärtfyllda farväl blev till en outhärdligt utdragen och plågsam dödskamp -

nej, jag kan ej tänka på det utan att mitt sinne förblir upprört i sitt innersta

och blöder tårar kroniskt i den innerligaste bedrövelse.

Och likväl står du där, seren och god och glad i all din skönhets harmoni

för att du övervunnit allt och alltjämt dröjer kvar hos oss

måhända för att hjälpa oss i sorgen och berika våra liv

med din personlighet, som dröjer kvar och aldrig låter sig förglömmas.

Käre vän, dröj kvar, ty vi behöver dig och klarar oss ej utan dig,

ty din omistlighet framstod i all sin tydligaste underbarhet

i det ögonblick just som du lämnade oss för den andra sidan.

Det är ett mirakel att vi har dig kvar, ett underbart mirakel,

och vi kan blott ha denna stilla nåd att bedja om:

dröj kvar, ty du är fortfarande oss så ljuvlig.

59.

Saxofonisten tutade så klagande på din begravning

flera gånger, alltid lika bittert klagande och entonigt bedrövligt.

Det var hans sätt att ge uttryck åt och demonstrera sin bedrövelse.

Jag fruktade för att bevista din begravning, ty jag visste

att det skulle vara något bottenlöst och hemskt.

Det var den hemska begravning jag har upplevt,

ty den var så realistiskt och brutalt illustrativ av din så fruktansvärda tragedi.

Den var ej ovärdig och skrymtande, men den var falsk ändå

som samtliga begravningar ju är, ty man är inte anständig om man ej gråter.

Det skall synas att man sörjer, och man skall gå fram till den där kistan

och offentligt demonstrera ett bedrövligt avskedstagande

som om det döda stoftet där i kistan var en död person att ta farväl av för all evighet.

Vad är väl det för lögn och hyckleri och skådespeleri?

Nej, du är inte död för mig, ty jag vet alltför väl hur väl du lever

och hur glad och frimodig du är nu i din nya och serena harmoni

där blott din sjukdom är ett avslutat kapitel - allting annat lever än,

har överlevt och har du tagit med dig in i nästa existens.

Men jag får inte tala om hur du nu lever,

ty då skrämmar jag blott folk från vettet

som ej tål att höra om hur vålnader betar sig

och kan ha än bättre kommunikation och närkontakt med levande

än vanlig fysisk sådan, som ju alltid är så otillräcklig.

Vi kan vara lugna - ingen stör oss i vår samvaro, ty ingen tror på den.

Vi kan ha den helt för oss själva utan insyn;

och så fortsätter din hemlighet, som du bar med dig hela livet,

in i döden och bortom dess gränser över till den andra sidan

där jag delar den med dig i fromhetens extas och oförgängligen.

Liksom såret måste självt få rensa sig och rena sig
igenom att få blöda ut ordentligt -
ty när såret blöder endast blir det rent -
så måste sorgen även fullt få rasa ut
så att det djupa hjärtesåret kan få tvättas rent
och så att själen kan bli fri från alla infektioner.

Därför är det märkligt, käre vän, hur dina närmaste beter sig,
hur de stänger sina dörrar för en som blott önskar hjälpa dem
och hur de liksom utesluter möjligheten av en annans sorg och lika stor som deras.

Ja, jag vet, de är ju din familj och dina närmast sörjande,
jag hörde aldrig till familjen, jag var blott en utomstående
och fattig dessutom i slummen utan stadgad position och misstänkt ensam,
så naturligtvis har de all rätt att utestänga mig och vägra ha kontakt med mig.

De har ju all rätt i världen att liksom jag själv
stänga in sig med sin egen sorg och utestänga allting annat
i en sorts självplågeriets egoistiska privilegium.

Men det var inte så du ville ha det.

Jag var dock en trogen vän som älskade dig varmt,
och jag har gett dem och dig även möjlighet till rättelse så långt som det kan gå.

Du gjorde väl ifrån dig, lämnade ett liv fulländat som ett konstverk
och gick hädan mitt i kulmen av din bana och din lycka
så att alla som stod nära dig och i kontakt med dig
ej kunde komma undan den tröstlösa innerliga saknaden och sorgen.

Ja, jag vet, det var ej meningen, du minst av alla ville ha det så,
men om du själv gjort något för att underhålla vår kontakt
och inte hållit mig på avstånd utanför familjen, exkluderad all information,
så vet jag att jag hade kunnat rädda dig.

Det kan jag säga nu när jag fått veta allt och det dessvärre är för sent,
och det gör inte saken bättre. Jag beklagar.

Men är det då bättre, och kan det då göra mindre ont att hålla tyst?
Nej, såret måste blöda ut och flöda,
ty det kan ej annars någonsin bli rent och läka sig
och upphöra med sin ohyggligt gnagande och outhärdliga tortyr.

Vad kan man annat säga än att denna tragedi,
som är din egen, är den värsta i mitt liv?
Vi älskade dig alla, du var som ett helgon för oss,
alla var vi omedvetet helt beroende av dig,
av din godmodiga natur och överlägsna godhet,
men vi såg ej bortom djupare ner i din själ, vad som fanns bakom.

En gång endast blev du arg på mig och vägrade att tala med mig mera
när vi gick i skolan, och det var av svartsjuka allenast:
det var inte acceptabelt för dig att jag även var förtrogen med en annan.
Detta bråk, vårt enda, var blott småaktigt och barnsligt,
och jag blev förvånad över din passion, att du ej kunde smälta
att du icke var den ende för mig, fastän jag var det för dig.
Men det var blott ett missförstånd: du hade aldrig någon konkurrens.
Du var den ende, men jag visade det aldrig öppet.
Hur som helst, det dröjde bara några dagar,
så var vi försonade igen, jag övertalade dig till att fortsätta vår vänskap,
och du gjorde det, som om det aldrig funnits något tvivel.
Men denna ursinniga passion av svartsjuka hos dig för ingenting
förvånade mig storligen, och det gör den än idag,
ty den avslöjade ett känslodjup hos dig av gränslös dynamik
som kunde vara farlig och självdestruktivt förtärande.
Jag vet ej ännu något om hur din besynnerliga sjukdom började,
men jag kan tänka mig ett stressymptom av något slags psykosomatiskt upphov
som just kan ha börjat med okontrollerbar känslostorm
förmodligen av frustration och vild besvikelse.
Jag kan blott spekulera.
Du vill säkert själv förstå det
och komma till rätta med problemet som utmynnade i sådan grym fatalitet
i form av dödlig sjukdom av den mest outrannsaktiga natur,
då du så efterhängset dröjer kvar hos mig vart jag än vänder mig
och vill ha svar på frågor som jag inte ens har möjlighet att ställa.
Det är bara för oss att fortsätta diskutera denna smärtsamma problematik
tills jag har följt dig i dess avgrund och så kommit ut med dig på andra sidan.
Är det verkligen din mening? Nej, jag tror att du helst också vill
att vi kan komma här till rätta med problemet
medan jag är levande tillräckligt att förmå dokumentera intrikateriet
i all dess förbålda utsäglighet.

62.

Dödens attraktionskraft kan man inte ägna sig åt utan dåligt samvete,
ty döden är ju ohjälpligt så tyst.
Vad hjälper denna dialog med döden när den aldrig svarar?
Är det orättvist av mig att dialogisera sålunda med dig och döden
när det ju ändå är säkert att jag aldrig kan få något gensvar?
Aldrig har jag dock begått den orättvisan heller
att jag tagit dina svar för givna eller lögnaktigt lagt orden i din mun.
Din tystnad har jag givit fullständig rättvisa.
Det enda du kan tala och uttrycka är ju nu det utsägliga,

och det har jag försökt att tolka och i någon mån måhända lyckats därmed.

Men vad kan man då få ut för positivt av denna dödens tystnad?

En god vän igår bad mig uttryckligen att ägna mig åt levande i stället för de döda,

och han har ju rätt: de dödas väg är blott en återvändsgränd bort från livet.

Ändå vet jag att jag ännu åtnjuter ditt sällskap, och jag njuter av det:

våra filosofiska debatter, våra metafysiska problem och spørsmål,

allt det innerliga djupaste som man ej kunde diskutera med de dödliga.

Vi fick tre år tillsammans varunder vi var de bästa vänner,

vilket blev en alldeles tillräcklig grund för hela livet:

därmed hade vi varandra alltid,

och nu har det fortsatt efter döden:

endast starkare, intimare och innerligare har vår vänskap därmed blivit,

ty nu är ej kropparna i vägen för oss längre

med deras lekamliga problem och drifter, krämpor, hänsyn och besvär.

Mer ren kan ej platonisk kärlek bliva.

Dåligt samvete var spørsmålet:

är det vad som får dina närmaste att stänga dörren för mig,

klippa av förbindelsen med mig och inte unna mina brev ett svar?

Det kunde tolkas som oartighet, men man vill ju förstå vad som kan ligga bakom.

Plågas de av att de inte kunde rädda dig, att de ej gjorde mera,

att de inte konsulterade en annan läkare, och att de köpte det oacceptabla faktum

att en cancerdiagnos meddelades ett halvår efter undersökningen?

Din egen optimism och godlynta personlighet dessvärre bidrog till er illusion

att det var blott en bagatell som kunde övervinnas lätt,

och när du hade chansen underlät du att avslöja någonting för mig.

Nu är du där på andra sidan mera naken än som nyfödd,

och jag ser dig klart och känner närheten till dig mer innerligt än någonsin,

nu står här vi tillsammans nakna såsom andar avklädda inför varandra inför evigheten

och har aldrig förr förstått varandra bättre,

men vi talar endast genom tystnad.

Den kan ingen annan utom vi förstå.

Jag kläder tystnaden i ord, de är bristfälliga naturligtvis,

de är såsom en torftig tolkning av en utsökt dikt i översättning,

ingenting kan vara mer otillfredsställande och ohjälpligen bristfälligt.

Men det är ändå något. När ej ord kan tala

så kan tystnaden i stället vara desto mer värtalig

i sin utsägliga andlösa andäktiga sanning.

Fallet står nu klart för mig i hela sin bedrövligt grundläggande mänsklighet.

Det var en bidragande anledning för mig att aldrig ens försöka tränga mig

in i ert intima familjeliv, då det ju var så uppenbart

att du helt överlämnat dig och anförtrott ditt liv åt din livspartners händer,
så att hon fått monopol och ingen annan kunde påstå något.

Det insåg jag den enda gång för tjugo år sedan då jag var hemma hos er.

Aldrig att jag sedan ens försökte komma in mer,
allra minst som jag ej någonsin fick någon inbjudan.

Hon ägde dig och hade ensamrätten till ditt liv,
och nackdelen med detta framkom när du angreps av din sjukdom.

Det var bara mellan er två allting avgjordes och konfererades om
medan alla andra hölls på avstånd, helst ovetande om saken.

Därför, när vi träffades, så ville du ej bryta sekretessen
och höll hemligheten mellan dig och henne strängt försluten,
därmed uteslutande all möjlighet till ingrepp av ett bättre vetande.

Nu är du död, ni klarade ej krisen, det problem ni trodde vara lättlost
visade sig växa er med tiden över huvudet, och ändå fick jag inte veta något.

Din kropp och ditt liv förblev i hennes ägo intill slutet,
men när slutet kom fanns ingenting som mera kunde hålla kvar din själ
och ingenting som mera kunde tysta sanningen.

Nu framstår det som självklart att det hade funnits andra vägar,
att det funnits annan sakkunskap som vetat bättre och som kunnat göra mera.

Detta kan nu varken hon eller din broder någonsin förlåta alls sig själva,
och av samma anledning kan de ej heller uthärda sitt dåliga samvetes manifestation,

mig själv, din barndomsvän, som konsekvent hölls utanför
och helst skall hållas utanför för alltid.

Vilken ironi då att jag ensam är intim med dig då efter döden
och har tillgång till din själ, som om jag alltid ägde den
och aldrig någonsin egentligen riskerade ens detta ljuvligaste monopol.

De har förlorat dig, men jag har vunnit dig.

64.

Hur känns det, käre vän, att vara död?

Hur är det där på andra sidan att ha allting kvar,
identitet och minne, alla sinnen skärpta och fördubblade i klarhet,
självkänslan total och skörden fullbordad, summerad och komplett av livet,

och allenast sakna eller vara utan kroppen, det konkreta,

medlet till att leva och kommunicera?

Ja, man vägrar fullkomligt att vara död,
man vägrar acceptera det då man ej är det,
det är självklart, döden är den fullkomliga lögnen,
man blott driver vidare ifrån en existens till nästa,
från en fest till nästa, med blott en transport emellan,
som ger anledning till reflektioner.

Det är inte konstigare än att somna in och vakna -

skillnaden är endast den, att när man vaknar
saknar man den kropp man hade när man somnade.
Det är förvisso häpnadsväckande sensationellt
men inte alls märkvärdigt - bara helt naturligt.
Så är du där kvar alltjämt fullfjädrad som dig själv
och mera så än någonsin, och klarare än någonsin
lär jag sålunda lära känna dig, som den du var ursprungligen,
fast närmare och mognare och ädlare än någonsin,
och finner dig som vän en närmare person än vad du var i livet.
Visst är det märkvärdigt. Men man vänjer sig,
och småningom lär man sig acceptera det
som något fullkomligt naturligt -
det är inte konstigare än att drömma
och att vara medveten om vad man drömmer.
Det kan hända vem som helst,
och det är kanske just det enda som du saknar nu:
att kunna drömma, då du inte längre sover.
Men å andra sidan är ju nu din existens
ej något annat än just bara äntligen den ljuvligaste dröm
att kunna njuta av och vara fullt medveten om i vaket tillstånd.

65.

Jag är skyldig. Jag bekänner det.
Jag kände nog hur illa du tog vid dig
när jag vågade berätta hos min dam igår
hur jag associerade med dig på andra sidan
fritt och utan förbehåll och utan svårigheter alls,
och du förmanade mig för en sådan uppenbart riskabel och fatal indiskretion,
och jag naturligtvis har bett dig innerligt om ursäkt;
men jag lovar dig att hon är pålitlig,
ty hon umgås med gengångare själv på heltid,
och för henne är det inget konstigt alls.
Då är det mer befogat att förmana mig och klandra mig
för mina laster, att jag vågar dricka och berusa mig
med vodka i så kopiösa mängder,
som ju måste ruinera och riskera min koncentration och kommunikation med dig.
Jag vet. Det var ej endast oförsiktigt men dessutom oförsvarligt.
Men vad gör man inte för en ensam kvinna, som behöver tröst?
Du är ju ej den enda som gått bort i cancer,
din fru är ej den enda änkan, och igår tog jag mig an en annan,
lika sörjande och lika ensam, lika utblottad i livet
genom sin gränslösa sorg och saknad av en annan älskad man.

De sörjande betecknar sig som halva människor,
ty de har förlorat hälften av sig själva,
den del som de delade med den de älskade
och som genom den avhållnes död de har förlorat
och berövats orättvist ohjälpligt och för resten av sitt liv.

Kanske jag är lycklig då som alltid varit ensam
och aldrig löpt den risken att förlora någon bättre hälft
men då i stället bättre kan förstå och associera
med just sådana som blivit halva och behöver tröst
och som just genom denna ensamhet
kan ha kontakt, intimitet och närförståelse
för dem som hänger kvar och ej kan överge de älskade
fastän de tvingats över till den andra sidan.

Många är de avlidna som dröjer kvar och ej kan slita sig,
i synnerhet om de ej ville själva lämna in för tidigt
utan tvingades därtill av orättvisans oförsyn.

Så är du kvar hos mig, men kanske även du är kvar hos din familj
som var beroende av dig och älskade dig närmare,
alltmedan jag i stället ju förbröt mig mot vår vänskap
med att lämna den därhän för att du gifte dig,
som kanske indirekt med tiden innebar din död.

Det kan vi aldrig någonsin få veta,
men det vet jag, att jag själv ej någonsin kan bortse från mitt ansvar
att just genom att vi såsom barn var så oändligt goda vänner
det helt visst var brottsligt av mig mot dig att ej mera underhålla vår kontakt
när vi blev fullvuxna som män.

Förlusten av min levande intima vänskap kan ha resulterat i ett trauma hos dig
som din hustru aldrig kunde kompensera, vilket ledde till din död.

Den möjligheten kan jag aldrig bortse från,
om dock det endast aldrig kan bli mer än blott en teori.

66.

Det onämnbare i vår relation är även odefinierbart.

Närmast är det väl en vänskap som helt enkelt fortsatt efter döden,
levande och oavbruten, snarare pånyttfödd och reinforcerad än krisdrabbad,
oförneklig i sin psykiska påtaglighet och sannings underbarhet.

Många upplever att de vid en kär anhörigs förlust
får nya starka krafter andligen från honom,
som kan upplevas rent fysiskt som ett fenomen.

Så även jag av influenserna från dig,
som om du nu i döden äntligen var fri och frisk och suverän i underbar god hälsa,
som om kroppen som du blivit av med bara var en sjukdom.

Skillnaden emellan oss var att du band dig vid en kvinna
och var konsekvent i genomförandet av ett materiellt och stadgat liv,
alltmedan jag förblev fullkomligt fri i konsten och musikens skapande.
Men som den andliga personlighet du var kom du då i konflikt med det lekamliga,
du fick problem med kroppen som blev anfrätt av psykosomatiska besvär
som i din vällevnads familjetrygghet tog sig manifestationer genom infektioner
som med åren blev fatala, medan jag i frihets armod levde knapert
och ej någonsin fick vällevnadsbesvär.

Är cancer alltid vällevnadsbesvär? Det har man ej bevisat,
men till stor del kan det vara det.

Miraklet är dock det att du är friskare och mera levande som död
än vad du var i livet, och att efter döden värmen i vår vänskap
fortsätter med större energi än någonsin att alstra kärlek.

67.

Sorgen får ej bli ett enkelriktat introvert självändamål.
Om sorgen sätter upp blockader, stänger dörrar, avbryter kontakter,
stänger ute ljus och glädje och blir egoistisk såsom manifestation,
då är den sjuk och rutten och behöver opereras bort.
I sorgen finner man varandra, man avskärmar sig ej från medsörjande,
man stänger inte in sig i ett fängelse av bitterhet och grämelse;
tvärtom så söker man sig utåt för att finna andra att få dela sina känslor med,
det är en kris som kräver sällskap och förståelse och reunion och samarbete;
ty det bittraste av alla arbeten, sorgearbetet, är som ensamjobb
det mest omänskliga av alla i sin tyngd och outhärdlighet.
Så dölj ej sorgen, gå till torgs med den, bär sorgband, skryt med den,
så att folk fattar att du inte saknar känslor utan desto mera lever för dem.

Ty det är vad sorgen är: en prøvosten för känslolivet.

Om man är en människa så har man känslor,
och då ger man genom sorgen sig fullkomligt hän åt dem.

Om man begraver dem i stället och förkväver dem är man ej mänsklig,
och då dömer man sig själv till det mest outhärdliga och svåra utav allt:
att ensam plåga sig till döds, tills sorgen för en samman med den sörjda.

68.

Det är ej lätt att rätt förstå vår relation,
och mesta arbetet och umgänget består i detta just:
att komma under fund med saken, att förstå det ofattbara
och försöka få ett någorlunda formulerbart och begripligt slags begrepp
om detta högst ovanliga osannolika och outrannsackliga mysterium.
Men jag tror mycket ligger i det faktum att vi blev så goda vänner
och så klart intima tvillingsjälur medan vi var små.

Jag minns den första gång då jag förstod hur nära vänner vi re'n blivit:

det var ännu när du bodde i barackerna i Sävenäs, vi var då åtta år,

vi hade sällskap varje dag till Bellevue med spårvagnen,

och därifrån gick du då över ängarna till Sävenäs.

En gång så stannade du mycket långt ifrån var jag befann mig,

kanske avståndet var näst intill fem hundra meter,

bara för att vinka mig farväl. Jag vinkade tillbaka,

glad, naturligtvis, ja, jublande av lycka,

ty då visste jag med säkerhet att vi två blivit vänner

av det finaste, det mest unika och det lyckligaste slaget:

vänskapen som ingenting i evighet kan rubba.

I en sådan barndom är man såsom åttaåring ännu helt sig själv,

fullkomligt ofördärvad, ren till karaktären,

och då sätter allting djupa spår; och finner man då en sann vänskap

så förblir den där inpräglad och bestående för alltid,

ty den renheten hos barnet är för hela livet

den personens bästa och mest konstruktiva jordmån.

Nu när du är borta finns den kvar alltjämt,

och ingenting är rubbat eller ens förändrat,

bara intensifierat och förädlat

liksom för att ytterligare befästa denna vänskap

inför evigheten.

69.

Är då allt förlorat, bara för att du är död?

Är allt vi talade om, alla våra filosofiska resonemang,

allt vi kom fram till genom diskussioners underbara umgänge,

allt vi var tillsammans med om, våra ideal och livsuppfattningar,

vår idealiserande och varma människoupfattning -

måste allt då anses som förlorat, för att du ej mer kan bära vittne om

det underbara resultatet av vår vänskaps filosofiska gemenskap?

Nej, jag vägrar vara ensam kvar om dessa kunskapsskatter.

Säg att du fortfarande bär med dig skörden av vår vänskap

till den andra sidans högre form av salighet

och att där förekommer en rättvisare förvaltning

av de högre värdena av det mänskliga livet

än vad jordiska fåfänga sjukdomar kan medge!

Rättvisan kan inte vara död för att du är det.

Nej, man måste bära med sig allt det oskattbara in i evigheten,

om det så blott tar sig form av medvetandets bilder och mentala drömmar.

Oförgängligheten kan ej vara en omöjlighet,

ty eftersom den finns som ord så finns den och kan ej förnekas.

Om den icke fanns så skulle vi ej heller någonsin
ha kunnat uppfinna den blott som ord.

70.

Visst lever du fortfarande.
Du lever väl hos alla dem som kände dig,
som du förmedlade din ande och personlighet åt,
och hos vilka denna sådd mångfaldigas och övermåttan väl förvaltas,
så att du multipliceras hos varenda människa som kände dig....
Så kan man smickra dig och kanske glädja dig med näring åt förhävelse och fåfänga,
men du stod över sådant,
och det du har lämnat kvar är mycket djupare än bara minnen.
Ty du talar till oss från vårt eget innersta,
det är djupt inifrån jag känner dig och hör dig,
och din tydlighet som röst från djupet av ens innersta
är oförneklig i sin nästan påtagliga närvaro och innerliga ärlighet.
Jag kan blott tala för mig själv, men dock jag måste hålla det för troligt
att du även håller liknande kontakt på samma sätt
med alla andra som du kände och som kände dig.
Det vore intressant att en dag undersöka hur det faktiskt har förhållit sig
med dina vänners och anhörigas kontakt med dig de senaste två månaderna.
Jag tror därmed att det faktiskt kan bevisas att du lever och i högsta grad är aktiv
mest med umgänge, deltagande i deras liv du kände,
ingripanden i deras känsloliv och tankevärld och kanske någon manifestation,
som här hos mig, när jag kom hem från din begravning
och fann dig helt sonika som gäst hos mig som om ej något hade hänt.
Jag vet hur väl du mår nu där på andra sidan och hur illa alla andra mår
som fortfarande lever här på jorden släpande på välfärdsplågor,
fängslade i fysiska begränsningar och plågande sig själva med bekymmer
alstrade allenast av den egna egoismens fåfänga och laster.
Ja, vi äro nyktra, Hugo, ty vi genomskådar livet
då vi icke delar sandbyggarnas fåfänga och materialistiska småaktighet.
Vi håller oss ifrån den världsliga begränsningen
och flyger fria mot idealismens skapande och andens tankevärld,
som ensamt är vad som kan rädda världen
och trots all politisk dumhet föra denna framåt
från den inskränkta småaktigheten som är döden
till den andliga förädlingens i evighet fortgående utveckling och process,
som skänker liv och frihet i ohämmad kontinuitet och suveränitet för evigt.

71.

Jag hade alltid god kontakt med döden och de döda.
Det var inte konstigt alls, och jag är alltid redo att dö när som helst.
Det finns egentligen ej någon skillnad mellan liv och död.
De flyter samman och är ett, de är beroende och lever på varandra,
livet leder endast in i döden, och det enda döden är är livets eviga förnyelse.
Så det är inte konstigt alls att vi nu umgås efter döden
lika obehindrat och naturligt som om du ej alls gått vidare.
Så är det: *business as usual*, inget har förändrats,
du finns kvar i våra medvetanden lika fullt som om du ännu levde,
vilket du ju gör, om än ej mer i påtaglig gestalt
men kanske desto mer i andlig och förnimbar -
det krävs känslor för att känna vad som finns på andra sidan,
där det enda som än lever just är känslor hos de döda,
men de är då desto mera levande och intressanta.
Ja, dröj kvar, så länge som du vill, det är ej något märkvärdigt med det,
vi tar det helt naturligt och fortsätter umgås med dig alldeles som vanligt,
ty du finns ju kvar. Det är ej något snack om saken.

72.

Visst är det befängt, och vad skall väl folk säga?
Att jag som min bästa vän umgås med en som är död
och mest kommunicerar med honom beständigt var natt och var dag
som med en som jag levde tillsammans med varje sekund av mitt liv
är en absurditet och otrolig som sådan för de allra flesta,
om de alls fick något nys om detta underliga för att ej säga skumma förhållande.
Men jag kan icke förneka det. Jag kan allenast bekänna mig skyldig.
Jag står för vidunderligheten och tar på mig ansvaret,
ty ett så sällsamt förhållande medför det omdömeskrävande ansvaret
att man slår vakt om dess sällsamhets intimitet genom sträng diskretion.
Jag har noga bevarat vår hemlighet hittills, och inte löper den just någon risk
att bli känd eller omtalad eller ens det allra minsta förstådd.
Vad som äger rum mellan oss känner vi endast till,
och det finns ingen annan som äger tillträde till denna vår hemlighet
som endast vi själva fattar och alls kan förstå,
ty vi känner den genom att känna varandra.
Blott genom att ge uttryck för den i dikter som denna
och kläda den i, som en vän sade, mera didaktisk än lyrisk poemdiktning
kan jag alls hoppas på att få den nånsin förstådd och begriplig.
Åtminstone är dessa diktingar fullkomligt ärliga uttryck
för vårt relationsfenomen bortom graven och döden,
och de skall som sådana utgöra mitt monument till vår vänskap
varmed du för min del skall alltid förbli lika kär,

lika hedrad och lika varmt älskad för evigt.

73.

Döden innebär ett slut för livet men ej för en relation.

Det har bevisats intill tjatighet av själva döden,
upprepade gånger, om ej rentav varje gång den inträtt.

Relationen kan ej dö, ty den är själva livets hemlighet
och orsaken till dess kontinuitet och mystiska magi vars namn är evighet.

Det sägs och spekuleras i, att om vi aldrig skilts som barn
och fortsatt odla vår intima relation som ynglingar och upp i vuxen ålder,
om vi aldrig släppt kontakten men i stället gett den fria tyglar
ditt liv blivit annorlunda och kanhända räddats.

Det kan man spekulera i, men det är lika möjligt att det ej förändrat saken alls,
ty vänskapen emellan oss gick djupare än så.

Ty vi var tvillingsjälur.

Därför var vi alltid genuint förenade i samförstånd i en gemensam ande,
och då hade ej konkret kontakt egentligen betydelse.

Det har manifesterat sig nu in flagrantia med övertydlighet
just genom tragedin din död, som just bevisat
att vår vänskap och kontakt är ouplöslig.

Ja, min vän, jag känner dig och uppfattar vad du kommunicerar
även om de fysiska fem sinnen i den kontakten uppträder som störningar
och mycket går förlorat i förmedlingen och översättningen
från tankespråk till bokstäver och ord.

Dock är jag hederlig och gör mitt bästa, och vår pakt är klar:

vi skall ej skiljas, jag skall alltid hålla mig till dig,
och du skall aldrig sakna sällskap och behöver ej nytt liv
förrän jag släpper dig, ty just kontakten mellan oss
ger både dig och mig mer liv än vad den ivrigaste sexualitet kan skapa.

74.

Din bortgång föranledde en djupdykning utan like ner i själslig forskning
i vad som egentligen här hände mellan oss och vår psykologi.

Först var jag blott totalt desorienterad och var ej förmögen till förståelse,
då jag ej visste något om din hemlighet, då du tog med dig den i döden
utan att ens ha avslöjat eller antytt att du hade någon.

Jag var oförstående och ett förstummat frågetecken.

Vad jag därefter fick veta om din sjukdom och dess märkliga förlopp betydde ingenting.

Vad som betydde någonting var vad som hände mellan oss.

Det började när jag kom hem från din begravning,
då jag nedskrev vad som hänt och vår historia och då jag redan fick kontakt med dig.

Därefter började jag skriva dessa dikter mest som uttryck för min sorg
men sedan ständigt mer som uttryck för långt mera,
som en dokumentation av vad som dagligen nu försiggick emellan oss.
Och sedan dess så har det bara rullat på.
Och det är blott för oss att låta det så rulla på
då ingen av oss kan förlora något på det,
men tvärtom, vi kanske båda har att vinna mer än vi kan ana.
Vad som säkert är i denna relation och dess fungerande
är först och främst, att hälsan har en stor betydelse i detta.
Det är som om du nu efter att du överlevt din sjukdom
var desto mera bara hälsa nu i stället, vilket smittar av sig,
så att jag dig känner bäst nu när jag är som friskast.
När jag inte känner dig så är jag nere och begränsad,
kanske påverkad av alkohol och kanske däst och deprimerad;
men bäst känner och förnimmer jag dig när jag njuter mest av livet själv.
I sällskap är det svårare att nå dig, då jag givetvis då är okoncentrerad,
distraherad och mer splittrad i uppmärksamheten;
men i ensamhet och nykter och välmående
så framstår du som självklarheten själv
och därmed även vår förunderliga relation i all dess häpnadsväckande fantastiskhet.
Jag är blott en dokumentär författare och diktare
som gärna skriver om det mer ovanliga i livet
mest för att dokumentera och bevara
men ock för att utforska och förstå vad som ej kan förstås så lätt,
som till exempel just det märkliga förhållandet emellan tvillingsjälur
vilkas relation blott ökar i intensitet och blir förhöjd
när en av dem går bort, så att en dödens skiljemur uppstår
som krampaktigt vill skilja dem - med endast motsatt resultat,
som klart bevisar dödens maktlöshet mot livet och mot relationer.
Hur man än må söka bortförklara detta och avfärda det som nonsens
går det inte, ty, det kan jag lova er, att jag försökt
med självkritik och tvivel och all världens argument
som bara lyckats fastslå fenomenets absolutaste omöjlighet till bortförklaring.

75.

Är det ensidigt av mig att bara uttrycka min egen sorg?
Men det skulle kännas för förmätet att gå även in i andras.
Vad vet jag om hur du sörjer själv på andra sidan,
frisk och fri men dock förlustig så oändligt mycket gott -
en ljuvlig hustru, exemplarisk och perfekt,
och två begåvade minst lika underbara barn
med ett imperium av allt det du älskade:

din arbetsplats, din skola, dina vänner,
din avhållne bror och dina kultiverade föräldrar;
och vad vet jag om hur kanske du på samma sätt som jag nu sörjer dig
måhända även sörjer mig och ångrar allt vad vi ej gjorde,
allt vi missade tillsammans fastän vänskapen gav alla och unika möjligheter.
Men du slipper gråta där på andra sidan medan det nu kommer an på mig
att fästa känslorna på papper och dokumentera vår förbindelse,
bevara den, rekonstruera den och göra av den nu i efterhand
allt det som vi försummade när vi som tvillingsjäl
här i jordelivet på gemensam basis hade chansen.

76.

Förlåt min öppenhet och ärlighets uppriktighet,
men livet är ett helvete och blir beständigt bara värre,
så att det att gråta tycks snart vara det mest konstruktiva
man har kvar att göra här i livet, då allt annat bara skadar,
irriterar, upprör, väcker ont blod och bemöts av bara motstånd
eller fiendskap om inte sabotage och hopplöst missförstånd.
Har jag då ingen annan vän i livet som jag kan gå in på djupet med
än dig, en hopplöst avliden, förlorad och nu för all framtid tystad själ?
Är allting annat i den mänskliga gemenskapen då bara hopplös ytlighet?
Det verkar så. Du var den ende vän jag hade som var filosofisk av naturen,
djup och tvivlande och spörjande och kritisk emot allt och utsägligt melankolisk.

Jag vet ingen annan. Du var ensam som jag kunde dela detta med,
och dig har jag förlorat. Du finns endast kvar som vålnad,
stum och obönhörlig i din tystnad som en gruvlig sfinx,
orakelmässig i din fullständiga vaghet och oidentifierbarhet som Gud
men likväl full av möjligheter - det är möjligt att du faktiskt lyssnar och förstår.

Vi var de bästa vänner och fick en unik kontakt som filosofer
just när vi fullfjädrades som ynglingar, men sedan bröts kontakten -
nästa gång jag såg dig var du redan gift, och därmed var det kört -
jag kunde icke mera göra anspråk på din fullständiga vänskap,
då du funnit dig en annan. Du presenterade ej heller för mig
någonsin din son, din dotter eller din familj,
som om du ville hålla mig på avstånd utanför den
eller ha mig kvar som en försäkring, om din lycka som familjefar
ej skulle hålla. Allting brast, din fulländade existens och lycka
och din idealiska tillvaro som familjefar och lärare blev krossad
av en obetydlig infektion, som ingen kunde ana utvecklingen av;
och efter döden och din existens' orättvisa förintelse,
som om det var ett straffbart brott att vara lycklig och att bygga upp ett gott liv,
har du inget annat kvar än mig, din trogne vän,

som suktande nu efter döden finner dig att allt ännu se upp till

som en bättre vän än någon kvar i livet.

Är det inte för ohyggligt?

Så är livet blott ett narrspel,

och vi som går in i det och lever det och strävar i det är blott dårar,

som blott lever för att ständigt överträffa oss och livet och varandra

i att ömkansvärt förnedra oss patetiskt i erbarmlighet.

Så är då livet bara en patetisk korsvägskomedi,

där den som mest kan göra sig avhånad, löjlig, fånig och erbarmlig

får högsta priset genom de mest högljudda och skrånande applådåskornas skadeglädje.

Då är det måhända bättre att som du gå hädan och försvinna

för att kvarstå endast som ett saknat helgon

för de misströstande att ännu mer patetiskt klamra sig fast vid

i brist på något annat hållbart och trovärdigt här i livet.

77.

Hur mera skall jag prisa dig? Du kanske finner det besvärande

att jag ej tröttnar på att älska dig i tanken fastän du är död.

Det är måhända tvillingsjäalars öde: att ej någonsin få umbära varandra,

att den andra hänger med i lust och nöd och död och kanske evighet

på gott och ont, så att förhållandet blir ett bestående beroende för alltid.

Du kanske smickras av min trogna trohet, kanske finner du den aningen befängd,

kanske är det en absurditet att jag här bara umgås med de döda

medan jag försummar alla levande som älskar mig;

men tiderna är helt absurda, med ett krig i tvåflodslandet

som helst hela världen bara vill förtränga och ej låtsas om att äger rum,

som detta nya århundrades värsta och befängdaste absurditet,

då världen ju var säker på att den passerat barbariet och var diplomatiskt överlägsen

både i sin mognad och historiska erfarenhets samlade vishet.

Allt är möjligt, både det mest underbara och det mest osannolika,

det mest overkliga och det mest groteska,

som detta krig, din helt absurda sjukdom,

och vår relation trots dödens yttersta brutalitets förfärligaste ingrepp,

som det mest omänskliga och onaturliga tänkbara avbrytande av naturen.

Jag kan icke acceptera det. Och därför lever du i mina rader

liksom vår intima innerliga relation,

pånyttfödd och samtidigt oförändrad sedan vi var små

och följdes åt var dag i skolan genom hela världens äventyr

i form av människans mest underbara upptäcktsfärd:

igenom barnets nyupptäckta universum av den rena kunskapen

och dess möjligheters underbara och berusande oändlighet.

Den upptäckte vi två tillsammans under tre års tid

från åldern åtta fram till elva, och därmed var vi förenade för livet
i det högsta av mysterier: den grundläggande kunskapen om mänsk själen,
ty allt handlade om det. Det var den enda kunskap som egentligen var av intresse för oss,
och vi fann den, och vi ägde den gemensamt. Båda blev vi lärare
men i ganska olika men kompletterande aspekter:
jag privat inom musiken och som fri lans även som skribent
och du i filosofisk skola med den intensiva människokontakten som din största styrka.
Vilken skada att vi inte fick fortsätta sålunda på skilda håll
men dock i samma riktning, för att leda världen vidare och framåt
genom renodlad konstruktivism - det var vi båda bäst på,
ty, och det var kanske just vår hemlighet,
vi var experter som konstruktivister
och som sådana unika.

78.

Vi reste varje dag tillsammans under tre års tid
en timme hem med spårvagnen sex dagar varje vecka,
och det var nog dessa resor mer än något annat,
stora reseföretag för två små pojkar,
som för alltid svetsade oss samman,
ty det var då samtalen och diskussionerna kom fram,
meningsutbytet, reflektionerna, summeringarna efter arbetsdagen,
utbytet av drömmarna och idealen.
Märkligt levande framstår de efter fyrtio år
och mera levande än någonsin:
jag minns din jacka med din krages färg i vitt och rött
och vad du älskade att läsa mest en gång när jag kom på dig ensam.
Har vi då ej kommit längre? Står vi kvar på samma punkt,
är lika entusiastiskt och idealistiskt strävande mot mänskoidealet,
lika ofördärvade av världen trots dess katastrofers turbulenser,
lika varmt uppskattande av livet, lika ensidigt okritiskt konstruktiva?
Det ser inte bättre ut. Det grundläggande hos var människa förändras aldrig,
inte ens, så verkar det, när döden klipper av hans liv.
Tvärtom. Då sporras karaktärens ande mera intensivt än någonsin
och plötsligt med en maximerad motivering.

79.

Min bästa vän, att du ej tröttnar på mitt sällskap.
Men du gjorde aldrig det. För dig var sällskap livet,
att ha folk omkring att ta hand om, gärna yngre,
så att du fick exercera din omåttliga medkänsla,
som var den som gav dig liv.

Vad var det då som gav dig motsatsen?

Vem stötte bort dig, vem var det som tröttnade på dig,
vem vägrade dig medkänsla och empati, vem stängde dörren för dig,
så att du blev tvungen till att öppna den på nytt
igenom att helt sonika ta grymt farväl av livet?

Det är det mysterium, som du tog med dig som din hemlighet till andra sidan
och som vi här aldrig kan bli kloka på och ej ens gissa.

Dock sitter du framför mig, och vi konverserar,
och vi har det trevligt här tillsammans genom blotta samvaron,
men allvarsfrågan har du lämnat bakom dig, ty du är fri,
och därför har du ingen skyldighet nu längre att besvara frågor.

Jag kan endast ställa dem, och vi har att i bästa fall
betrakta dem som sina egna svar, och/eller ännu bättre:
svaren är onödiga, då de är antingen underförstådda eller självklara.

80.

Vi växte upp på 60-talet när Vietnam var aktuellt och hela världen vänstervreds
inför amerikanska formidabla fiaskot,

då Amerika tillkännagav sin diplomatiska politiska inkompetens
inför en häpen världs uppvaknande inför en supermakts moraliska bankrutt.

Historien upprepar sig alltid, och nu gäller det Irak, men med en skillnad:
då var det moraliskt acceptabelt och försvarligt att bekriega kommunismen,
men det finns ej någon kommunism i Irak att bekriega.

Man har ingen fiende alls utom den kärvännliga diktatorn själv,
och man riskerar blott att göra hela den muslimska världen till sin fiende,
en femtedel av mänskligheten, med resurser som Al Qaida och fanatisk fundamentalism.

Kort sagt, man bara trampar i klaveret.

Men det var nu 60-talet som jag nämnde, när vi växte upp
i en moraliskt upplöst värld där inga normer höll
och där vi båda fann att det mest viktiga vi kunde göra i förhållande till samhället
var att inte ha med det att göra,

utan att ta avstånd från dess ständigt mer urartande inkompetens.

Så blev du snickare, antroposof och lärare i Steinerskolan
och fann slutligen en insats värd att göra med att ge eleverna rätt datorkunskap,
så att de åtminstone fick möjlighet att själva lära sig vad de behövde.

Jag gick en mer metafysisk väg genom musiken och gav hellre upp eleverna
än att jag kompromissade med våra ideal,
som var min ledstjärna och som jag vägrade att nånsin släppa.

Båda var vi bittert desillusionerade
av samhällsveket mot de grundläggande mänskliga värderingarna
genom främst amerikaniseringen av skolsystemet,
vilken innebar dess uppluckring och undergång.

Vi kunde ej förlåta överheten hur den skrotade det svenska skolsystemet
och hur kärnfamiljen undergrävdes och bortrationaliserades ihjäl.
Du valde att ändå heroiskt genomföra ett personligt kärnfamiljsprogram
och genomdriva någon mening med en vettig undervisning genom Steinerska alternativet
medan jag blott koncentrerade mig på att överleva
som fri konstnär och med mina ideal som humanist.
Jag överlevde medan du gick under. Ändå gjorde du ej några fel,
din linje var fullständigt hederlig och fläckfri, medan jag var den som gjorde alla misstag.
Här är någonting som inte stämmer, och allt jag kan göra nu i efterhand
är att just framhålla ditt exempel med dess underbara heder.

81.

Min vän, det känns som om det var min skyldighet att överta ditt liv
och leva nu för dig, att alltså börja leva nu det liv som du ej mer fick leva.
Du får gärna leva vidare i mig, jag formligen inbjuder dig,
och på så sätt så vet jag att jag aldrig mer skall sakna sällskap.
Dessutom så vet jag ju av fyrtio års erfarenhet att det ej finns ett bättre sällskap
än just ditt. Om du har valt mig som din kontinuitet
så väljer jag dig även och med förkärlek.
Så res med mig, var med mig alltid, träffa mina vänner,
var med mig i mina tankar, läs dem,
dra dig ej för att analysera allt jag tänker, säger, gör,
mina motivationer, mina reflektioner, konklusioner och visioner,
var min kritiker och granska mig, och jag skall vara mera lyhörd
inför dina invändningar än inför mitt samvete.
Det finns ej någon gräns för mänskligt samarbets möjligheter
när det så går över gränserna för både liv och död.
Välkommen, partner, vän och framtid,
och vi skall nog båda tjäna på att sålunda ha fyra fötter
fast förankrade i både jorden, himlen, livet, döden,
verkligheten, andevärlden och naturen,
som egentligen dock är det enda viktiga.

82.

Är jag då en narr som bara umgås med de döda, frambesvärjer spöken,
återkallar dem till livet genom deras andar och gör mig förmätet till ett språkrör för dem
genom mina sjuka fantasiers brist på självkritik, distans och vanlig sundhet?
Är jag då en narr som Swedenborg och Conan Doyle,
fast ingen har bevisat att de hade fel?
En sådan fråga är berättigad men kan ej någonsin besvaras.
Jag dokumenterar blott och bryr mig ej om att bevisa med belägg vad jag dokumenterar.
Det må andra diskutera som de vill. För mig är saken klar och ingenting att diskutera.

Kärleken är där och kan ej tystas ens igenom döden.

Vi är alla dödliga men icke kärleken och själen.

Det om någonting är kraftigt genom dessa dikters vittnesbörd manifesterat

och kan icke motbevisas eller vederläggas.

Sedan lämnar jag därhän den möjligheten att måhända andra även

efter döden haft en liknande kontakt med dig som jag,

och därmed kunde kanske något av vad jag här skrivit om bekräftas.

Men om ingen annan vidimerar möjligheten står jag ensam inför evigheten vid din sida,

men i så fall står vi bara dubbelt starkare,

ty vi står kvar då även fastän alla andra vikit.

83.

Vår kontakt är som en brusande berusning

och egentligen kan ord blott göra saken orättvisa.

Glädjen som besjalar oss i denna samvaro är odefinierbar,

men att den besjalar oss är huvudsaken och det enda viktiga.

Så transcenderar denna harmoni allt mänskligt definierbart

och förståeligt för dödliga, ty det är själva evighetens och odödlighetens hemlighet

som därmed uppenbaras, men blott för oss två.

Jag njuter av ditt sällskap och kan blott hoppas att du kan avnjuta samma glädje.

Ingen vet hur länge den kan vara - liksom sorgen gäller det för glädjen

att blott ta en dag i sänder och helst inte veta någonting om morgondagen.

Så är stundens lycka fullständig och suverän mitt i den djupa sorgen

som ett ljus i mörkret och som en oas i öknen

men i sin blixtkraft av evighetens ögonblick

tillräckligt för en livskraft för en livstid.

84.

Hur är det att dö? Det är bara att drömma sig bort

och att avstå från kroppen och sinnena och hålla fast blott vid drömmarna

och deras sanning och aldrig mer vakna ifrån deras skönhet.

Så enkel är döden: att ej mera avstå från sanningen

och endast avstå från lögnen, allt det som bedrar,

medan endast det inre, det innersta och allt som finns där består.

Allt som kommer från den inre världen, från själen, är sanning

och tillhör din egen personliga evighet, som endast är allmän egendom,

medan allt yttre, som sinnena står för, blott är sken och bedrägeri,

vanlig dödlighet, lögn och förvillelser.

Minnet består av de känslor och bilder du fotograferat i själen,

det är ditt kulturarv som du bär med dig för evigt och ständigt förkovrar,

alltmedan det minne som endast är manifesterat i kunskap och färdighet

endast är fåfänga. Håll dig till drömmarna.

De visar vägen till vad du för evigt har kvar till att leva för
medan din dödlighet bara är summan av allt ditt livs fåfänga,
timlighet, flärdens förgänglighet och allt förutom din kärlek.

85.

Du finns alltid där. Det är det underbara.

För mig är det ett mirakel. Kanske finns du alltid där

för alla som höll av dig och som älskade dig,

men vem kan väl mer ha älskat dig än jag?

Så tänker de väl alla, var och en,

din bror, din fru, din dotter och din son

och kanske alla dina vänner.

Käre vän, jag är dig bara tacksam

för din närvaro och din personlighet och för dess underbarhet,

och att denna sällsamma kontakt igenom döden endast börjat om igen

från början med en ny och bättre fart än någonsin,

som om allt ditt materiella liv allenast varit oss i vägen.

Är vår kärlek då förbjuden genom dess orimlighet,

en levande själ med en död i trots mot alla livets lagar?

Jag tar icke ställning till vårt fenomen, och ej bör någon annan heller göra det.

Jag endast konstaterar vad som försiggår och fromt dokumenterar det,

ty det är dock det minsta som en vän kan göra för en vän.

86.

Avskedets kärlek är definitiv.

I ditt livs sista ögonblick avgöres allt,

då summeras ditt liv, och om summan blir kärlek så har du gjort rätt för dig,

då har du lyckats, då har du ej något att förebrå dig och ej något att ångra,

och då kan du lugnt lämna allt och gå vidare

via en tillfällig fullständig frihet i ljuset till nästa lektion på din evighetsväg.

Men märk väl, att just det ögonblicket,

det sista, är allt vad du äger att leva för.

Det ögonblicket blir avgörande för ditt liv, och det sätter din stämpel på livet

för de efterkommande, dem som du kvarlämnar, de som har känt dig,

dem som du uppgått i och lämnat kvar något hos av dig själv,

alla dina bestående minnen. Och det är din mänskliga plikt

att de ensidigt färgas av ett enda ord, som är kärlek.

Om du endast lyckas med det har du visat dig värdig ditt liv,

och då blir ditt livs slutliga avsked ditt livs högsta njutning och kärleksakt.

87.

Doktor Sandy sade till mig: "Ditt senaste brev oroade mig. Vad var det för två vänner till dig som dog?"

Rutger Andersson, en briljant arkitekt och god vän till mig, hade plötsligt gått bort i en hjärtinfarkt vid bara 57 år. En vecka senare hade jag förlorat min bästa vän från mina bästa skolår. Även han hade gått bort plötsligt ehuru han varit sjuk länge men totalt förtigt sin sjukdom för mig, då han i det längsta trott att det bara var en kris som han skulle klara. Jag var inte den enda som ryckts upp med rötterna av detta dödsbud, chocken hade drabbat hela Göteborg och alla som känt honom och naturligtvis mest hans närmaste. Men det var efterdyningarna efter bortgången som affekterat mig djupare än någon baksmälla som aldrig gick över men som bara blev värre genom manifestationerna av det fenomen som visat sig genom det faktum att han varit min tvillingsjäl. Inte ens när min far gått bort och inte ens när Berndt Lindholm lämnat oss, som jag sörjt som min bästa vän, hade de känslomässiga konsekvenserna varit djupare.

"Min vän, du är i fara," sade doktor Sandy sakligt. "En död förföljer dig och drar i dig. Förklara symptomen."

"Vilka symptom?"

"Det som du kallar 'tvillingsjäl'. Hur visar sig symptomen? För resten, hur nära varandra stod ni egentligen? Förtro dig åt din doktor. Jag är den tryggaste tänkbara då min enda strävan i mina undersökningar, vare sig de gäller kropp eller själ, är att hålla mig till sanningen." Han förstod att det inte skulle bli lätt för mig, men jag gjorde ett försök.

Hugo och jag hade stått så nära varandra alltsedan barndomen att vi alltid förstått varandra mer än väl utan ord. Vi hade haft samma ideal, tänkt samma tankar, haft samma filosofiska strävan, haft samma förkärlek för Italien och Grekland och varit lika jordnära som naturnära. Genom att vi alltid haft samma filosofiska kontakt hade vi inte direkt behövt umgås efter att vi skilts som klasskamrater, utan alltid när vi träffats apropå hade kontakten ändå alltid förblivit den samma. Vi hade aldrig behövt förklara oss för varandra.

Det kanske märkligaste av allt var att vi fått samma hälsoproblem med magen och med blödande ändtarm. Jag hade klarat alla mina magsårskriser och undersökt ändtarmssåret redan 1986 och då fått instruktioner om hur det skulle skötas. Han hade undersökt sig femton år senare och fått en cancerdiagnos efter en ännu outhärlig och outhärlig väntetid på sex månader. Naturligtvis hade han inte kunnat ana att jag haft samma problem. Hade jag fått veta om hans problem genast vet jag att jag kunnat rädda honom.

Doktor Sandy avfärdade detta. "En tredjedel av alla människor får cancer idag. Det har blivit vår kanske allra vanligaste sjukdom, och det finns många sjukdomar som är skamligare. Ändå reagerar de flesta patienter som får cancer på sin sjukdom som om det var det skamligaste man kunde råka ut för och som om det måste vara helt och hållet ens eget fel. Det är det sällan. Ingen sjukdom är så omgärdad av negativ vidskepelse och fördomsfullhet som cancer idag och det helt i onödan och orättvist, då det är en fullständigt oskyldig och orättvis sjukdom, som de flesta som får den aldrig gjort något för att förtjäna."

Han ställde närmare frågor om de speciella symptomen i detta sjukdomsfall och sade: "Förre kungen av Marocko hade samma symptom och dog därav, men han var gammal. Det är mycket ovanligt att man får något sådant vid så unga år. Din väns cancer måste ha varit mycket sällsynt. Det finns två möjligheter. Antingen var det slarv från läkarnas sida, och i så fall är det som du säger oförlåtligt. Men troligen var de snarare så osäkra på diagnosen, då malignt melanom i rectus är extremt ovanligt, och att de därför väntade så länge. Även i så fall är det dock oförlåtligt av dem. Alla läkare vet, att om möjligheten till en cancerdiagnos föreligger måste detta fastställas eller vederläggas genast, då minsta dröjsmål kan vara livsfarligt. Det andra alternativet, som ej kan uteslutas, är att diagnosen var felaktig och att din vän fick dödlig cancer av behandlingen. Sådant händer oftare än vad någon läkare vill eller vågar tillstå."

Det viktigaste av allt är att man behåller initiativet själv, ty ingen kan känna bättre en patient och hur han känner sig än patienten själv. Själv är alltid bästa läkare. Om man överlåter initiativet åt andra minskar ens chanser genast drastiskt. Det egna initiativet är det egna livet, och något annat liv har man inte.

Så kommer vi till fenomenen post mortem. Jag vet många fall av tvillingsjälar, där den ena förlorat den andra, med alltid intressanta men alltid olika fenomen som följt. Det är vanligare hos kvinnor än hos män och särskilt vanligt i förhållanden mellan mor och dotter. Mellan män kan det bara uppstå om båda männen varit mer än vanligt känsliga. Ett fall som jag aldrig glömmet inträffade i andra världskriget. Båda var officerare av olika grader, och båda hade mycket känsliga magar. De följdes åt i livet genom skolan och genom hela karriären. Båda deltog i invasionen i Normandie, där den ena stupade. Efter det upphörde den andras magproblem. Det fanns ingen förklaring, men han menade själv att han satt inne med förklaringen. Jag tror inte att han någonsin avslöjade det för någon annan än för min far, som var hans läkare och enda förtroendeman.

"Steve kom till mig direkt när han var död," sade han till min far, båda hade druckit whisky då, "och jag välkomnade honom. Jag var berusad av invasionens framgång och av whisky, och jag hälsade Steve välkommen att dela min kropp med mig hädanefter. Steve tackade för min generositet och genmålde att han i gengäld skulle tillföra mig all den hälsa han återvunnit efter döden och som jag saknat hela livet, om jag bara inte släppte kontakten med honom. Följaktligen, doktor, finns det inga skäl till att jag någonsin skulle släppa kontakten med honom."

Min far delgav mig detaljerna i detta fall när jag själv blivit läkare, och han bad om min mening. Historien var så märklig att jag bad honom upprepa den. Han upprepade den utan att förändra en enda detalj. Jag kunde inte förklara den eller kommentera den.

Min far menade att en psykiater omedelbart hade stämplat officeren som schizofren. "Vad du än blir, så bli aldrig psykiater, Sandy. De har alltid fel och vet ingenting. Det är mycket intressantare att som vanlig läkare helt enkelt samla på fenomen och betrakta dem i sig utan att försöka analysera eller rubricera dem. Att låta andra leva som sig själva är det bästa sättet att leva själv."

Jag vet inte om din tvillingsjäl uppvisar liknande tendenser, men med detta vill jag egentligen bara ha sagt att fenomenet inte är ovanligt, även om det egentligen bara kommer till tals i mycket intima sammanhang."

88.

Kärleken är bara känslor,

och de känslorna är eviga, ju mera ren din kärlek är.

Det renaste av alla språk är känslornas,

och när din kärlek blott är känslor är det evighetens eget språk,

som lever och fungerar över alla gränser även efter döden.

Det är den transcendentala kärleken som aldrig dör,

vars kraft går över allt vad människor kan förstå

tills de får egen verklighet på den igenom vad de själva får uppleva.

Finns det äkta känslor så kan kärleken ej bli mer äkta

och då bär den evighetens egen stämpel
som ej någonting och ej ens evigheten själv kan utplåna.
De känslorna är levande emellan oss
nu efter döden som igenom ett mirakel
och kan aldrig mer fördunklas
eftersom ej själva döden lyckats mer än med att höja dem
till fixstjärnornas egen högsta himmels evighet.
Det är ej någon överdrift. Det är bara trohet.

89.

En människas mänsklighet mäts i hans tårar.
Den som ej kan gråta är ur mänsklig synpunkt en uttorkad brunn,
medan den överkänslige, som lätt blir rörd och lätt faller i tårar,
har kunskapens rötter långt inne i människohjärtat
och är såsom källa till kunskap och liv ousinlig.
Så är överkänslighet, blödighet, lättördhet, ömhet,
romantiskhet, fallenhet för svärmeri, drömmier och sentimentalitet
inget negativt eller föraktligt men bara livsfrämjande positivt.
Så begrav inte tårarna, frys inte ner dem
men öppna ditt hjärta i stället för känslorna, låt dem få vädras,
låt dem få flyga i frihet, och låt dem få ersätta fördomsfullheten,
fixeringarna, den kallhamrade intoleransen och negativismen, förnekandet,
stängandet av dina dörrars ventiler och de förutfattade meningarnas dogmatik.
Den som bland alla människor har mest rätt i livet är den som mest lider,
det gråtande offret,
alltmedan hans plågare, de empatilösa, bara är okunniga i sin självmordsdrift
mot sina själar, sitt livs möjligheter och mot sitt livs upphov och urkälla:
sitt eget känsloliv.

90.

Visserligen har du rätt i din sympatiska och mänskliga filosofi:
"Vad rör oss döden? Livet lever och dess fest får aldrig avbrytas,
den måste alltid rulla vidare som om ej döden fanns,
så glöm att jag är död och borta. Bara festa på som vanligt."
Nej, det kan jag inte acceptera, ty så ytligt får ej livet vara.
Du blev offer för den grymmaste tänkbara orättvisa genom ödet,
genom slarv av läkare och genom underlåtelser av himmelsskriande och oförlåtligt slag,
kort sagt, av mänsklighetens gissel ignorans, omänsklighet och dumhet.
Skratta åt mig om du vill, men jag svär dessa fiender odödlig fiendskap
och skall bekämpa dem med hat och oförsonlighet tills jag är lika död som du,
fast det betyder: lika levande som du är i all evighet fastän du är död.

Så släpp mig ej och övergiv mig ej i detta mitt livs korståg,
så skall jag ej heller någonsin förglömma dig men alltid vara med dig,
så att vi är två oövervinnliga segrare tillsammans i det ädlaste av alla syften:
att berika mänskligheten med mer mänsklighet och kunskap och förståelse.

91.

All den kärlek som du givit till en annan
är den säkraste av alla investeringar,
ty efter livets fullbordan summeras räkningarna,
och då får du all den kärlek du har givit bort tillbaka
med en bonusränta mera underbar än vad du vågat drömma om,
ty kärleken förräntar sig och lönar sig långt mer än något annat.
Kärleken är aldrig orättvis, ty när den väl är given frivilligt och uppriktigt
så dör den aldrig men ger endast utdelning och återbäring i oändlighet.
Den kan ej påverkas av inflation och marknadskriser
men är starkare som kapital än ens det rena guldets.
Var ej därför någonsin försiktig eller rädd att investera
kärleken i vänskap, relationer eller vanliga kontakter,
ty ju mer du ger av den, dess mer förräntar och multiplicerar den sig,
och allt vad du ger i kärlek kommer alltid i överraskande form tillbaka
när du som minst väntar det och alltid i den form som du förtjänar.

92.

Ringo kom att berätta om ett häpnadsväckande fenomen i samband med hans livs kärlek. De hade varit tillsammans i nio år, varefter hon hade dött, men de stod fortfarande i daglig kontakt med varandra - efter 25 år! Han berättade alltså rätt upp och ner som den självklaraste saken i världen att han fortfarande umgicks dagligen med sin enda älskade, som dog 1978, som om ingenting förändrats och ingenting hänt. "De älskade dör inte förrän man låter dem dö genom att man glömmet dem. Så länge man bevarar dem levande inom sin egen själ kan man aldrig förlora kontakten med deras egna levande själar. Vi kommer alla från en och samma själ, den själen är statistiskt odödlig, och den del vi har i den genom våra egna själar är lika odödlig. Själarnas samvaro och umgänge upphör aldrig så länge de älskar varandra." Jag kunde bara ge honom rätt i allt.

Detta var kanske just hemligheten med hans liv. Han var ett fenomen av ungdomlighet i sitt sextionde levnadsår och fullkomligt överväldigande som energiknippe. Han sprudlade av energi och livsglädje och erkände själv att han kanske hade väl mycket överloppsenergi. Han var fortfarande en flitig fruntimmerskarl som hela tiden fann sig nya damer och hela tiden fick problem med nödvändigheten att klara sig från äktenskap. Han gjorde inte barn, men han älskade kvinnor passionerat och med respekt. Han kallade sig själv en nomad, som aldrig kunde stanna länge på samma ställe och aldrig kunde rota sig. Det hade han gjort till en levnadskonst, och hans liv var en enda färgsprakande explosiv mosaik av erfarenheter, nya kapitel, nya länder och nya experiment. Han letade efter någon som kunde hjälpa honom skriva hans självbiografi, då han med rätta menade att hans erfarenheter kunde ha något att lära envar. Och detta enormt rika liv hade han konsekvent genomfört med ena foten på andra sidan, med en grundligt genomtänkt andlig livsfilosofi närmast färgad av buddhismen och i oavbruten kontakt inte bara med sin avlidna älskade sedan 25 år utan också med sin mor, märkligt nog alltså bara med kvinnliga "spöken".

93.

Din bortgång var ett sabotage mot båda våra liv och allas liv som kände dig,
en irriterande oacceptabel olycka, liksom en jordbävning,
en mänsklig katastrof för mig och framför allt för dig och för de dina,
som ej ingick alls i någons planer, som jordbävningen i Kobe.
Liksom vrak och chockade kvarlevor efter katastrofen går vi kvar som spöken
irrande och letande helt desorienterade och finner blott
att du allena oberörd finns kvar intakt, seren och helt lugn efter katastrofen.
Men du är blott en astralkropp med dess fördelar och nackdelar.

Du slipper mera skämmas för dig själv, din kropp och dess besvärligheter,
efter döden är man alltid välklädd utan att man mer behöver tänka på att klä sig,
och fastän man icke klär sig är man aldrig naken: nakenheten är ej ett problem.

Å andra sidan saknar man all syn och hörsel, lukt och smak och fysisk känsel
medan allt i stället i ens väsen blott består av själens känslighet och dess förnimmelser.

De osynliga antennerna är allt,

men de är alldeles extremt och fruktansvärt vid liv och aktiverade.

De känner därför allt vad man ens tänker om dig om det bara kommer ifrån själen.

Därmed kan det uppstå en kontakt som man kan bygga på.

Den har vi funnit, den fungerar, och så verkar vi med växelverkan.

Jag kan ge dig allt jag känner och upplever, och du verkar som inspiratör och samvete

då du ser mer och genomskådar vad jag inte själv kan se med ögat.

Och så har vi blott att hålla på och fortsätta gemensamt.

Pakten håller, samarbetet inte blott fungerar men utvecklas dessutom,
och det kan inte just bli bättre. Det är all kompensation som jag kan finna
och som alls i någon mån kan trösta mig för det brutala ödessabotaget,
som jag aldrig kan förlåta eller acceptera.

94.

När livet inte räcker till och empatin tar slut,

skall man då bara resignera? Skall man acceptera nederlaget,

säga till den älskade att man ej orkar älska längre,

duka under för de överväldigande motgångarnas övermakt

och acceptera ödet som sin överman och döden som en ond besegrare?

Nej, aldrig. Man kan alltid lägga in en högre växel.

Pessimismen är en ursäkt för att slippa kämpa mer,

en undanflykt för att feigt slippa livets ständiga överansträngning,

som är nödvändig för överlevandet och för allt livets strävan.

Och att avstå därifrån är det definitiva nederlaget och ett andligt och moraliskt självmord

och som sådant det mest livsfientliga och dumma man kan göra.

Vägra acceptera döden, unna livet att få överleva döden,

låt din död blott bli din tröskel till din evighet,

och du skall triumfera alltid liksom livet självt,

som då skall alltid strida för dig vid din sida.

95.

Det var alltid svartsjuka emellan oss - vi tyckte om varandra alldeles för mycket.

Du blev svartsjuk på mitt umgänge med Valdemar och sade upp min vänskap

i en rasande dramatisk och demonstrativ uppgörelse i öppenhet

och var mot mig såsom en sten tills jag med vänlig övertalning

övertygat dig på nytt om all min trohet;

och när du tog hem mig till din fru så fann jag genast att hon aldrig kunde dela och förstå

vad vi två haft gemensamt. Därför höll jag mig ifrån ditt hem i alla år:
din vänskap ägde jag från barnåren, som hon aldrig kunde veta något om.
Så hon fick rå om dig fullständigt under tjugonio år tills döden skilde er,
och under all den tiden såg jag dig ej mer än sex-sju gånger varav tre väsentliga,
en gång vart fjärde-femte år. Det var för fattigt och ej acceptabelt.
Så jag började att ge dig min journal mer regelbundet varje månad
och du visade dig vara helt pålitligt trogen som prenumerant.
Det var vår enda och ensidiga kontakt de sista nio åren
tills vi möttes och du redan drabbats av din sjukdom som du då förteg för mig,
en kroppslig vidrig sjukdom av det mest förnedrande och orättvisa slag
som aldrig dock kom vid din själ, som kämpade sin kamp mot kroppen
tills du triumferande besegrade den vidriga belastningen
och framstod skönare och friskare än någonsin i din befriade astralkropp.
Sådan ser jag dig: seren och lika klart oemotståndligt skön
som när vi båda var små gossar.

Men, ack, detta blir för tjatigt. Jag står inte längre ut med denna nostalgis melankoli.

Det leder bara till den bittraste självömkan i kvadrat, då den blir dubbel,
medan framtiden är allt med livet
och de alla som vi älskade och kände och som lever kvar.
Dröj kvar hos mig som dubbelgångare och tvillingsjäl
och älskare, skyddsängel och inspiratör,
men låt mig ej förfalla till försummelse av mitt livs ansvar
blott för all den skönhets evighet i drömmarna vi ägde
och alltjämt har att förvalta och gemensamt föra vidare.

96.

En stund med dig, min vän, är mera värd än något annat mänskligt sällskap.

Men hur är det möjligt då, när du är död?
Min vän, vi hade bara goda stunder någonsin,
vår vänskaps renhet var total, och därför kan den aldrig dö,
och därför lever alltid våra stunder kvar evinnerligen
som ett kontinuerligt stadigt sällskap som ej någonsin kan dö
men alltid blott förblir det bästa och i sin odödlighet fullkomligen naturligt.

Hur ser du på mig, min vän? Jag ser dig alltid framifrån
med all din uppmärksamhet på mig och med varm och öppen blick.
Jag ser dig aldrig i profil, din baksida, din rygg och aldrig med ett bortvänt öga
utom kanske just i sådana mer väsentliga lägen
då du samlar dig för att bemöta min och ge mig av din egen kommunikation.

Vår öppenhet var alltid gränslös tills vi skildes
och det som kom mellan oss var kropparnas begär - ej något annat.
Därför blott har vi nu återfunnit den kontakt vi hade innan
och fortsätter nu som om ej något hänt och ej förändrats under fyrtio år,

vår renhet återfunnen och intakt och du befriad från din kropp
och jag mottaglig lyckligtvis för andra sidans företeelser och dess signaler.
Din signal var som ett SOS - "Vad är det som har hänt mig?"
och jag besvarade den genast när jag lyckats väl lokalisera dig och orientera mig
i vad som hade hänt. Men var det jag som kom till din undsättning,
eller var det du som kom till min? Förmodligen så kom vi båda till varandras.

97.

Den största smärtan var att vi ej fick en chans till ett farväl.
Du rycktes bort, och vårt farväl blev därigenom maximalt brutalt.
På så sätt blir ett avskedstagande en evighet av smärta
men samtidigt en tillgivenhet och värme som ej någonsin kan avta.
Avskedet blev avklippt, oavslutat, aldrig genomfört och aldrig ens manifesterat.

Därför är du kvar: du fick ej ta farväl.
Så glöm det avsked som vi aldrig fick,
dröj kvar för evigt med vårt goda minne,
och ditt sällskap skall ej någonsin mer bli försummat.
Så förevigas vår vänskap i ett evigt anti-avsked,
och jag släpper aldrig taget om en dröm som hör till evigheten.
Så i stället för ett avsked hälsar jag dig varmt välkommen
som en ärad gäst att alltid stanna kvar i hjärtat
i mitt hem och med mitt liv som hädanefter även ditt.

98.

Du försumrades ihjäl. Så är det med en känslig själ.
Den kärlek som hon en gång fått och njutit av
blir till en kontinuerlig pliktuppfyllelse som aldrig mer får avta.
Kärleken är ansvar först och främst, den handlar ju om känslor endast,
och det finns ej någonting mer känsligt, ömtåligt och bräckligt.
Jag tar ansvar för mitt livs försummelse av dig vid mogen ålder,
och mitt straff blir att jag aldrig kan förlåta mig.
Men troheten finns kvar, och den har överlevt förlusten och mitt brott,
och det finns inget mera säkert tecken för sann kärlek än troheten oförminskad
vad som än inträffar. Vi har drabbats i vår relation av absoluta katastrofen,
men därav har troheten allenast utgått mera stärkt och underbar.
Det vet vi: du finns alltid där, och jag finns alltid här,
vi har varandra mera efter döden än vi hade innan,
renheten i vår passion har utgått renare än någonsin efter din död
som i triumf, och troheten är trognare än någonsin.
Det kanske just är livets mening: att allting kan övervinnas
om man bara ständigt lägger in en högre växel,
vilket man ej någonsin får dra sig för. Ty livet är en sport

med ständigt högre utmaning, med ständigt större svårighet,
som kräver ständigt större ansträngning och mod.
Så länge man ej drar sig för att lägga in en högre växel,
så länge klarar man sig vidare, så länge fortsätter man leva,
så länge övervinner livet allt och även döden.

99.

Givetvis, min vän, är ingenting så säkert
som den kärlek som består och övervinner döden.
Endast sådan vänskap är det värt att samla på.
Man kan ej någonsin få nog av vänskap som ej någonsin tar slut,
en tvillingsjäl är mera värd än hela världen,
och det finns ingenting som säger att de är begränsade till en.
Naturligtvis kan jag ej finna någon annan såsom du,
men jag var väl en knöl om jag ej älskade och delade min kärlek
frikostigt med andra människor som visade sig värda den.
Men du består, du var min första fasta vänskap av sann evighetskarat,
och tro ej att jag någonsin kan avstå ifrån någonting så värdefullt
som aldrig senare har överträffats ens av någon äkta kärlek.

100.

Kärleken är evig och det enda som är liv.
Så länge som man älskar är man levande och endast då.
Det spelar mindre roll vem eller vad man älskar,
bara det är någon annan än sig själv.
Ty egoism och egenkärlek är den enda säkra döden,
livets återvändsgränd och dess mardrömsfälla,
som kan karaktärsförändra den mest obestickliga och goda själ till motsatsen.
Du har ej någon viktigare uppgift i ditt liv än blott att älska,
allting annat är högst oväsentligt, ovidkommande och dumt;
den enda röda tråden i ditt liv är att du älskar någon annan än dig själv,
den enda meningen med livet och din enda ursäkt för att leva.
Kan du uppfylla den uppgiften, som är ditt livs utmaning,
måste ditt liv bli en strålande succé vad du än gör,
och att ej klara detta är omöjligt, om man en gång lever och kan fatta
att man bara är en människa.

101.

Kärleken bör alltid vara snygg och genomföras oklanderligt.
Romantiken existerar inte om den inte är estetisk.
Äktenskapsbrott är ej äktenskapsbrott om de genomförs med stil.

Svartsjuka är ej blott en sjukdom men en svårartad mentalsjukdom,
ett grovt symptom på att all kärlek löpt sin kos och fullkomligt urartat.
Ingen älskare har råd att slösa bort sin kärlek med att vara possessiv.

Man kan ej äga kärleken och ställa krav på den man älskar.
Kärleken blott ger och älskar, njuter och försvarar, bygger upp och vårdar.

Destruktivitet i kärleken är inte längre kärlek men dess motsats.
Jo, jag älskar dig, men jag vill aldrig få din man att känna sig bedragen,
ty jag älskar även honom. Låt oss älska varmt varandra alla tre
som syskon, jag, den äldste, och din man, den yngste,
med dig, vår bedårade och dyrkade, emellan oss
som syster, kejsarinna och gudinna. Ja, jag vet att det är svårt
då vi nu ej får se varandra mer på månader, kanske ett halvår,
men vår kärlek finns dock där och kan ej mer förnekas.
Låt oss vårda den och ömt beskydda alla tre varandra
i ett heligt själs- och tankekollektiv som aldrig mer kan skiljas
som tre själar i en enda själs gudomliga treenighet.

102.

När en kvinna börjar manövrera är det dags att dra sig ur.
Hon börjar aldrig manövrera förrän hon tror hon har vunnit
och hon känner sig ha blivit säker på sin sak.
Det misstag hon begår och som hon aldrig inser själv
är att hon genom sina manipulationer och manövrer bara gör sig avskyvärd.
Hon tappar all sin glans, förlorar all sin skönhet och sina behag
och framstår bara i all nakenhet som en i snikenhet förlorad själ.
En toffelhjälte är en man som aldrig genomskådat denna snikenhet och egoism
men fallit undan för den, blivit hennes manipulationers offer
och gått med på att bli manövrerad intill sitt fördärv och egna undergång.
Men samtidigt är varje man försvarslös inför kvinnans manipulationer och manövrer,
ty vad är en man som bjuder kvinnor motstånd?
Han är ej en man men möjligen en mes och dum som sådan.
Nej, den enda vettiga försvarsåtgärd mot kvinnor som har börjat manövrera
är att fly och överge den kvinnliga intrigen fullkomligt och genast.
Annars fastnar man ohjälpligt i ett spindelnät av träskbeskaffenhet,
och det är klokare att fly och dra sig undan än att slåss mot omöjliga odds.

103.

Min kärlek är absurd då den är dubbel, kluven och orimlig.
Den är delad mellan en som nu är död och en som är en god väns hustru.
Båda älskar jag och utsägligt, men jag kan ju aldrig nå dem,
någon av dem. Min avlidne vän kan jag ej få tillbaka mera någonsin,

och min väninna, hustrun till en så god vän till mig,
kan jag ej någonsin beröva honom eller låna ifrån honom,
och så bor hon dessutom ett antal hundra mil långt härifrån.
Så skiljs min narraktiga och hopplösa dubbla kärlek grymt ifrån mig
av den skiljelinje som finns mellan liv och död
och av ett geografiskt astronomiskt avstånd utom dessutom en svår moralisk nöt.

Men kärleken finns ändå där, och den fungerar!
Jag kan känna att de även älskar mig - åtminstone i tankarna -
och det är helt tillräckligt - för mig räcker kärleken med andlig vällust,
telepatisk närhet, godhet, värme och tillgivenhet i all oändlighet
som därför trotsar tid och rum och liv och död och icke kan begränsa sig.
Om kärleken så lever kan den aldrig dö, och då är den tillfyllest.
Vad behöver jag då fysisk stimulans, erotisk tillgjordhet,
krampaktighet och paroxysmer, när jag har den kärlek
som går över allting kroppsligt och som varar?
Jag föraktar all den kärlek som ej är transcendental,
ty det är endast den som tillfredsställer mig,
och har man den, den bästa, kan man aldrig mera nöja sig med mindre.

104.

Det händer, att när någon avbryts i sitt liv av orättvist förlopp
emot sin egen vilja innan han är redo, genom sjukdom, olyckshändelse och krig
förblir han vanligen närvarande i sinnevärlden som i limbo
med ett ouppklarat öde, brottandes långt efter döden med sin orättvisa
utan att få klarhet eller något svar på sina frågor.

Oron dröjer kvar och kan ej stillas,
och den kan allenast stillas genom kvarlevandes deltagande i den,
deras inkännande och förståelse; ty fastän han är kvar i sinnevärlden
kan han inte ses men endast kännas.

Desto tydligare kan han kännas om man koncentrerar sig på känsligheten,
och då kan man även telepatiskt och transcendentalt kommunicera.

Det kan bli ett evigt argument, ty den problematiken är olöslig:
orättvisans grymhet och problem, det ofullkomna livet,
livet som man ej fick leva, känslorna man ej fick ge,
det uttryckta, kärleken som bromsades och stoppades,
ett skri av desperat förtvivlan, frustration, desillusion och vanmakt
som i styrka, makt, moralisk kraft och giltighet
har rätt att ljuda och att höras i oändlighet och i all evighet.

105.

Du gav mig Rudolf Steiner såsom tröst,
en sällsamt skarpsynt metafysiker och tolerant profet,

en idealisk vägvisare för en obegränsad framtid,
högaktuell och evig i sin klarsynthet och klokhet,
mänsklig i sin religiositet och djup som pedagog och social förkunnare,
som reformator inom andens rike kanske seklets störste och mest viktiga nydanare,
en man inom vars religion varenda religion får plats med rymlighet
förutan att buddhism och hinduism, den kristna läran eller judendomen
utesluter någon av de andra, kort sagt, ett universellt geni
som lämnade en skola, en filosofi, en rörelse, en praktisk levnadsvisdom
och en religion av bara sundhet efter sig.
Den fann du före mig och lämnade åt mig att överta,
att utforska, uppmuntra, underblåsa och exploatera
till blott fördel för varenda människa som kommer i kontakt med den.
Jag tackar dig för denna gåva och beklagar
att jag aldrig kunde ge dig något liknande.
Vår vänskap var förvisso i den riktningen, vi var helt överens
om reinkarnationens möjlighet och trolighet, vi hade inget tvistemål däröver,
men vår självklara överensstämmelse kom aldrig vidare,
och därigenom blev det tankekontinenter kvar att diskutera,
katedraler av filosofier som vi aldrig tog oss in i
och som väntar på oss än.
Du gav mig allt men lämnade mig ensam,
medan jag helst hade gett dig allt och hade allt att ge,
men när jag nu vill ge det finns du inte kvar att ta emot det.
Alltså får vi klara oss med denna sällsamma nödlösning:
att kommunicera över alla gränserna för liv och död;
och så väsentligt är vårt argument,
att ingenting kan hindra det från att bli ventilerat
föga tillfredsställande på grund av gravens tystnad
men dock omisskännligt ekande öronbedövande igenom hela evigheten:
du är inte död, ty jag, din vän, och vår filosofi och Rudolf Steiner lever.

106.

Var det därför du dog? Brist på tålmod
med oss försoffade tröghjärnor, som inte fattade
vad livet handlade om och vad du var i färd med
på väg in i djupare insikter om livets innersta mening
som du inte kunde få över till oss utom genom att rycka oss upp
och det ytterst brutalt och totalt utan att lämna någon rot kvar?
Även om detta inte direkt var din mening blev det resultatet;
och allt vad jag då kan känna är tacksamhet för ditt livs offer,
ty det har då sannerligen väckt upp mig och satt fart på mig
in i eteriska världar och deras ockulta fördoldheter

där allting väntar på att bli uppdagat och utforskat.

Tack för ditt ledarskap och denna vägledning.

Därmed har du nu för mig blivit som en Vergilius för Dante
fast ej ner i helvetet utan tvärtom upp i himmelens eviga sanningar.

107.

Vad allt vi icke gjorde kan vi ännu göra.

Enda skillnaden är att vi ej kan göra det nu i praktiken.

Men i stället kan vi göra det med desto större innerlighets välbehag

i drömmarnas förklarade idealisms romantiska beständighet;

och det är ingenting att skratta åt, ty ingenting är sannare

och verkligare än just allt som sker i andevärldens ideella värld.

Vi kan fortfarande umgås och diskutera, utbyta erfarenheter,

trollbinda varandra genom filosofiska förunderliga argument och andemeningar;

ty inget språk är mera uttrycksfullt och har mer möjligheter än telepatin.

I den är allting klart och omöjligt att missförstå,

ty drömmars språk kan man ej taga miste på,

då det är bara rena känslor.

Sanningen är bara känsla. Fakta är dess resultat,

men känslans tanke är upprinnelsen till sanningen

och till den verklighets konkreta oförneklighet som utgör resultatet.

Inte är falskt i känslans och i tankens värld,

ty ingenting som tänks kan någonsin förnekas.

Så vistas vi tillsammans i den renaste filosofin,

den högsta renhetens och godhetens,

gudomlighetens paradiset av idel tankens känslspråk

som i sin skönhet dominerar och omvälver hela världen

i en högre grad av universalism än hela universum.

108.

Min vän, hur nära vi än står varandra

och hur ledigt än kontakten mellan oss fungerar

i en öppenhet och innerlighet utan motstycke

som överträffar allt som alls kan förekomma mellan två som lever,

är dock ändå saknaden det största mellan oss,

det faktum, att vi aldrig fick ordentligt tala ut som vänner

och att allt det mest väsentliga vi borde ha fått fullborda tillsammans

ej ens blev inlett eller diskuterat eller ens planerat.

Vi lever nu det liv vi aldrig fick tillsammans,

men i brist på verkligheten kan det aldrig bli

vad det i verkligheten kunde dock ha blivit.

Vi får leva nu för saknaden av allt det

som ej ägde rum emellan oss men blev uppskjutet
till en framtidsutopi av enbart drömmar.
Men ändå är denna verkligare än en verklighet,
och vi kan dela våra drömmar och idealism
mer innerligt och ärligt med varandra
än vi kunde instängda i jordelivets konventioners hänsynstaganden,
och detta måste dock betecknas som en avgörande seger,
som om vi först nu har lyckats finna hemlighetens hjärtpunkt hos varandra
som förblev fördold så länge som vi levde,
som om din död demaskerat oss och avslöjat vår relation
som något mycket underbarare än vad vi kunde drömma om
så länge vi satt fast i livets konventioners dödlighet.
Så blev ditt livs befrielse min egen,
och förklaringen av detta blev din själs befrielse också.
Men detta är för underbart och för ockult för dödliga
att kunna fatta - endast vi två delar hemligheten,
och den ene av oss är ju död. Men det är hemligheten -
relationen överlevde döden med den äran
för att därigenom överträffa själva livet och sig själv.

109.

Du lyssnar tålmodigt till vad ej någon annan orkar höra
med en outtröttlig vänlighet som icke är av denna världen,
men hur orkar du? Hur kan du tåla alla mina felslag,
hur jag fastnar i tangenterna med mina ofullkomliga förvridna fingrar,
kommer av mig, hakar upp mig, stapplar, snubblar, stammar fram
utslitna stycken på det risiga antika pianot, som ej låter något vidare,
och hårdar ut med vad jag spelar varje dag i olidlig oändlighet.
Men tålmodet utmärkte oss båda två - vi var det som stod ut,
behärskade oss och höll god min när de andra bara rasade, kreverade
och hade sina utbrott utan mening för att göra bort sig på trivialiteter,
medan vi såg bortom timligheten, njöt av perspektivet och stod ut.
Vi kunde sovra ut väsentligheterna i livet och slå vakt om dem
och glömma allt det andra, ignorera allt det världsliga
som bara dumt var i sin meningslösa intighet
för att ha siktet kvar beständigt på det meningsfulla,
varigenom vi behöll varandra - aldrig att vi släppte någonsin
den andra helt ur sikte. Kommunikationen och kontakten var den lösaste tänkbara,
men den höll, förbundet höll och varade beständigt
för att efter döden bli bekräftat och med övertydlighet reforcerat
för att leda in i en långt gåtfullare framtid än vi någonsin alls kunde föreställa oss
var möjligt, hur fantastisk världen än i början redan tedde sig för oss.

Nu står vi där vid en ny början - och har åter ingen aning om
vad som kan vänta oss, precis som då för fyrtio år sedan.
Så rullar evigheten på i ständigt samma cirkel,
och det gives inget slut förutan en ny början
med en ny värld öppnad mot ett nytt oändligt perspektiv
av möjligheter, kärlek, upptäckter, utveckling
och en ständigt mer förunderlig förkovran
när det gäller andligheten i vår verklighet.

110.

Är det fel av mig att anlita dig som mitt samvete och spegel?
Det känns som att du ger mig klarsignal, och du är effektiv dessutom.
Sanningen består av nio tiondelar tvivel, sade någon,
och det är den luttring livet och vi alla väl behöver
för att kunna överleva alls med någon bibehållen självrespekt,
den ständiga personlighetsrenhållningen, som oavbrutet kräver dödens närhet
för att kunna spurras till förnyade ansträngningar för livets skull.
Så stanna gärna kvar och flåsa i min nacke, död, och påminn mig
om livets angelägenhet helst oavbrutet,
även om det innebär personlig isolerings ensamhet till döds
i hypokondriska neuroser, psykopatologiska inbillningar
och andra hallucinationer, som ej dödliga kan se
som annat än som schiziga idiosynkrasier;
men dödens närhet och umgänget med den är ej annat
än en helt naturlig kontinuitet, precis som dagliga klosettbesök,
förutan vilken renande process ens liv blott vore
dödliga förstoppningar och stampande på samma ställe,
stagnation och själsligt självmord, kort sagt, dödlig andefattigdom.

111.

Jag tar mig ut till någonting jag vunnit,
men min vinst är bara någonting jag funnit.
All min tid förrunnit,
ingenting jag hunnit,
jag har bara brunnit.
Så har allt försvunnit.

112.

Den största, djupaste mest äkta smärtan är de tårar som man gråter inåt,
som ej syns och märks men som man känner själv
som smärtan som får hela universum till att dåna.
Djupast känner denna smärta de avlidna,
särskilt orättvist avlidna, som blev ryckta från sitt liv
av orättvisans öde, eller alltför unga, eller mitt i väsentligt engagemang.
De kommer åter och förblir kvardröjande vid ofullbordat liv
och hänger över sina närmaste och vakar över dem
för att uppfölja sina öden, se dem fullkomnas, få svar på sina frågor
eller få igenom en rättmätig hämnd.
Jag känner er, ni osaliga andar i familjen,
och jag följer med er vakandes med er
och släpper aldrig er ur sikte med min fromhet, mina böner och min empati.
Jag fick kontakt med dig, min morbror, redan 1974,
då du sökte upp mig i min ensamhet på stranden
för att dela med dig av din ensamhet och din förtvivlan
sjutton somrar efter din passionsdöd, och jag känner dig fortfarande.
Min far, du grubblar ännu tio år efter din död på din familjetragedi,
jag delar den och jag förstår den och rannsakar dagligen problemet än
med dig, ty det är bådats vårt outhärdliga trauma.
Men min vän och klasskamrat, du ljöt den grymmaste mest orättvisa hädanfärden
alltför ung och frisk på krönet av ditt liv och mot din vilja.
Du är den mest levande osaliga av alla, och jag håller med dig,
och kontakten med dig är den spiritistiska kontakt som nu betyder mest för mig.
Håll ut, ni osaliga andar, giv ej upp men grubbla vidare,
förfölj det grymma orättvisa livet med era olösta frågor,
och vi skall ej ge oss förrän ni fått frid och alla era livsproblem
har fått sin lösning och avslutning. Det är inte mer än rätt,
och jag står på er sida emot livet och skall kämpa för det mänskovärde
som berövades er utan sak av livets orättvisa dumhet.
Jag är med er, fastän hela världen skulle vända sig mot mig
för att befästa ytlighetens överhöghets lättsinnes vulgaritet
som något viktigare och mer giltigt än odödlighetens ande hos en människa
och hennes rätt till den.

113. *Visshet*

Jag vet att du lever
och mera än det: du är nära,
alldeles i närheten, ja, ännu närmare:
inom mig, utom mig, överallt
var jag blott har mina tankar.

Ty jag är en expulsiv människa:
jag lever mest genom tanken och sinnesnärvaron,
betänkandet och eftertankens försiktighet
och inte alls genom impulsiv handling.
Ty denna så kallade synliga sinnevärld är blott en lögn,
en kuliss och en hägring för syns skull,
förställningens såpopera, en absurd underhållning
för fåfångans skull - kanske Guds egen fåfånga.
Allt det väsentliga ligger där bakom
fördolt i osynliga tankars kulisser,
där allt äger rum och är konstruktivt, långsiktigt
och har betydelse och leder till resultat.

Och det inte minst viktiga där är de långt gående relationerna
som består efter döden och fortsätter att vara verksamma
rent telepatiskt och aktivt i anden och kreativt.
Där är du kungen, den helt dominerande och suveräne,
den främsta av vänner och vänliga andar.
Om du rycktes från oss av undermedvetetens sjukdom,
av att känna dig överflödig och ringaktad
var det blott för att du var desto mera värd,
vilket nu uppskattas efter din död och blir erkänt
och definierat och väl konstaterat med lyskraft
som det kanske mest ovärderliga stöd som jag har
i min egen olycka och kris.

114. *Smärtgränsen*

Det finns ingen smärtgräns.
Det vet alla de som har lärt känna smärtan
och sett den i vitögat i all dess ohyggliga realism.
Ty det finns ingenting mera tånjbart än smärtgränsen.
För varje gång man får anledning odla ny hjärtesorg tänjs gränsen ut.
Första gången man erfar en chockartad smärta
blir man genast medveten om den ohyggliga smärtgränsen
som är ett slags mekanism och försvarsåtgärd för att förtränga den.
Men varje gång ett nytt trauma förlamar ens liv är det längre till smärtgränsen,
som ständigt utvidgas mer och mer ju större anhopningen av ens smärtoskörd
lagras i hjärtat och själen och fyller dem med mörkrets ångestförtvivlan
i skriande bitterhets vrede som aldrig kan bli förlöst.
Den kan bara växa konstant inom ramen för den ständigt längre utvidgade smärtgränsen
som aldrig känner av någon begränsning.
Där sitter vi alla som fångar i livssmärtans fångelse och det på livstid
alltmedan dess rörelsefrihet ironiskt nog blott expanderar

på livstid med smärtan inom det med åren allt mera svåröverblickbara
oändliga lidandets fält, som man vänjer sig vid
att blir alltmera oöverkomligt i sin bitterljuva
till slut icke mer existerande smärtgräns förskräckliga brist på begränsning.

115.

Du är död, men du lever.

Jag lever men är död.

Det borde jämna ut sig,

men tvärtom är det den totala obalansen.

Jag är död för att du inte lever,

men du lever för att jag ännu lever

fastän jag är död, för att du är död.

Måste jag då leva för dödens skull,

för att du som död skall besegra döden?

Men även jag är dödens, som vi alla.

Du kom först i mål, och det är orättvist,

ty tävlingen gällde att komma sist i mål, inte först,

om det var en tävling, vilket det inte var,

ty det gällde ju bara att leva.

Men vad är det för ett liv utan den som vi alla älskade

och som mest förtjänade att få leva

bland alla dem som älskade dig?

Det orättvisa är att kärleken förbytts till sorg

genom en skilsmässa som ingen ville -

en påtvingad, brutal skilsmässa, som ingen var ansvarig för.

Följaktligen måste jag klaga och protestera

mot höjden av oacceptabilitet

och det i evighet.

116.

Den trötta tröstlösheten förbättras knappast av

att man inte har någon att gråta ut hos.

Ditt musikinstrument responderar inte till Brustna fingrar,

och din stolthet låter dig inte gråta så det syns.

Dina relationer är för sorgliga,

då de alla bara stänger dörren,

och dina enda verkligt goda vänner är döda.

De svarar inte heller.

Du har dem inom dig, där kan du älska dem i fred,

men de kan inte svara, bara tiga.

Återstår då endast Gud, den mest tigande av alla,

den mest vanvettiga av tröster,
det yttersta storhetsvansinnet,
den befängdaste av idéer,
som likväl inte kan avvisas med någon säkerhet.
Din ensamhets livstids fängelse är du själv,
din personlighets bur, ditt inlåsta innersta,
som aldrig kan bryta sig ut ur sin naturliga isolering
förrän kanske genom döden.

117.

Hur kan man skriva komedier
när livet blott är tragedier
som skriker dig i ansiktet varenda dag
med ständigt tilltagande mörker
byggande sig upp omkring din själ
så att du snart ej kan se något annat
i din ständigt krympande och mörknande
mer skrämmande och avskyvärda värld?
Drag något gammalt över dig,
gå hem och lägg dig,
sov ihjäl dig där i verklighetsflyktsdrömmar
frossande i självömkan och patetism.
Det är den enda sanna självbefläckelsen,
att erkänna sig vara den man är,
ett fiasko, att bekänna sig besegrad,
att ge upp med alla sina ideal
av skönhet, sanning, ärlighet och disciplin
inför det fula, låga, populistiska, vulgära, billiga,
barbariska och medelmåttiga,
det tarvliga inkrökta dagfjärilssamhället
med dess hjärntvätt och miljöfientlighet
i form av en kultur av bara sopor.
Tyck synd om dig, ty du kan inte göra något annat,
då allt annat, vad det än kan vara och vad du än gör
blott är en suck att nära mänsklighetens likgiltighet med.

118. *Återkomsten*

Välkommen tillbaka, min älskade.
Välkommen åter, ni flödande tårar
av värme och äntlig befrielses rening.
Jag vet nu att du kommer alltid tillbaka,
ty din kärleks godhet var allt livets yttersta pålitlighet,

och kontakten emellan oss är inte mindre för att du är död,
utan snarare motsatsen: intensifierad, förädlad och renad.

Om kärleken finns där finns du där,
och kärleken fullkomnad är du personifierad.

Det kan knappast bli mera enkelt,
och därmed har vi livets fundamentalaste sanning,
att endast den älskade innebär liv.

Detta är nu bevisat i underbarhet
av din närhet som kärlek fastän du är död.

119. *Requiem*

Utan karta, utan kompass
står man helt ensam i världen
utan de enda som kunde leda en rätt
de enda man var beroende av
de som älskade en mest.
Mina fyra bästa vänner
har alla passerat över gränsen
för att aldrig mera återvända
men blott för att småningom kalla en till sig.

Det enda rättvisa i livet i världen
är att vi alla måste dö,
att döden även måste drabba de onda
hur nedrigt de än kom undan
oberörda av allt det onda de förorsakat andra
som aldrig glömmer sina lidanden
men alltid måste leva vidare med dem
så länge som de lever.

Ni har det bra,
ni offer där bland skuggorna,
som redan lidit färdigt
och som väntar på att få välkomna
oss till er ljusa frihetsvärld
från det lidandets rike i mörkret
som vår skuggtillvaro är
här bland ruinerna
av era ljuva minnen.

120. *Elegi*

Vart har ni alla tagit vägen
som släppte kontakten
som övergav mig i mörkret

som dog ifrån mig utan förklaring
som bara försvann ut i mörkret
utan att säga adjö
i den mest mördande distansiering
den som aldrig förklarar sin tystnad
den yttersta döden
det apatiska försvinnandet
självuppgivandet i självförintelsen
utan förklaring och utan anledning.

Jag fruktar inte döden, men jag fruktar tystnaden
hos grymheten i det yttersta tigandet
som berövar en allt inklusive en själv
i den långsammaste tänkbara död
av en ständigt accelererande förtvivlan och vanmakt
inför förlusten av allt
som gjorde det värt att leva
mera för andra än för sig själv.

Kan man bli mera död
än då själen är död fast kroppen lever?
Nej, det är den yttersta döden.
Hellre då en död kropp
om bara själen får leva.

Framkomsten

Vad är varje resas vedermödor mot den lättnad
som en framkomsts underbarhet är?
Man kommer fram till paradiset efter genomvandringen av helvetet
hur ljuvligt detta än har varit och hur enkelt slutmålet än är.
Man reser genom himmelska gudomliga och jungfruliga drömlandskap
vars skönhet ändå aldrig kan nå upp till framkomstögonblickets sällhet.
Allting löser sig, man blir befriad, man blir frälst och kommer hem,
ingenting kan vara ljuvligare, ingen resa finare än det.
Och det är kanske meningen just med att resa: att få komma hem.
Den ljuvigaste resan då är att få ha ett antal hem på vägen att besöka,
att få komma hem till, gamla vänner att få komma fram till,
finna oförändrade och friska, gamla ljuva minnet att återuppleva,
genom oförgängliga miljöers trollkrafts oemotståndliga charm.

Att resa bort för att få komma hem så långt bort hemifrån som möjligt -
att få vara hemma borta och ändå där även ha ett hem att komma hem till -
sådan resa är det alltid värt att komma hem till.

Sista refuseringen

Den kom i ett kuvert
som alla andra refuseringar
men med en skillnad: manuset var inte där.
När jag då ringde upp dem med den frågan
varför refuseringen ej åtföljdes av refuserat manus

kom det okänsliga svaret:

"Vi kan inte återsända refuseringar -

det blir för dyrt."

"Vad gör ni med dem då i stället?"

"Vi förstör dem. Men det borde ni väl veta?"

Och hur skulle jag ha vetat det?

Om de har sådana rutiner måste de väl informera sina insändare därom
så att de får veta vilka risker de utsätter sig och sina manus för.

"Ni menar inte att ni bara bränner upp dem, mitt livs blod och tårar

koncentrerade i poesi och smäktande inlevelse

och utan vidare, så fort ni fattat det beslutet att ej publicera dem?"

"Det är rutin. Vi rör ej för det. Vi har tusentals insändare av manus årligen
och kan ej tillfredsställa alla. Men det borde ni ha vetat.

Andra bokförlag gör likadant."

"Men utan att ens informera?"

"Fick ni inget mottagningsbesked, som sade att vi höll oss ansvarsfria?"

"Nej. Jag lämnade in manuset personligen."

"Och sade ej mottagaren ett ord om detta?"

"Nej."

"Då är vi ledsna. Vi beklagar uppriktigt, men gjort är gjort. Adjö."

Och mänskan lade på sin oförskämda lur.

Jag fick ej tillfälle att uttala för henne att förlagen i så fall
gjort sig förlustiga av all trovärdighet och gjort sig skyldiga till systematisk vandalism.

Hur kan väl en författare då nånsin mer förtro sig åt och lita på ett bokförlag?

Så gör man inte mot författare.

Så samlar man i stället på sig ärliga författares förbannelser
och drager över sig och över hela branschen ett ifrågasättande och tvivel
inför draget av bedrägeri, opportunism och cynisk falskhet
som blott kan summeras till en övertydlighet av fulhet och vanära.

Barmhärtighet!

Är det ett nytt liv som du erbjuder mig? Är det rentav en återuppståndelse?

Men hur kan jag tro på det, jag som var mera död i min sorg än nån annan.

Men likväl så fann vi varandra, och visst blev jag kär i dig.
Visst har jag älskat dig, och alltjämt tänker jag på dig i lönndom
och det varje dag ofrånkomligen. Kärleken pyr i sin hemlighet,
men så gör många utslocknade hopplöst passiva vulkaner.

Om den elden skall bli gemensam och slå ut i låga
så krävs det ett antal mirakler av makalöst slag,
ty vi är separerade både av din kavaljer och av sju latituder.

Men stilla förstulet så håller jag glöden vid liv,
ty vid midvinter och så här års så behövs den

för den som mest fryser om händerna

och för det hjärta som aldrig egentligen fått blomma ut

i sin ärliga kärlek men alltid fått sitta där inburad

djupfrost förseglad i erfarenhetens djupborrade brunn

men som desto mer där i sin botten likt kärnan av jorden

förbrinner av värme och intensitet om den så konsumerar allenast sig själv

i sitt odödliga och patetiska självplågeri.

Vittnet

Min älskade drottning och dyrkade mörka hjältinna,

förlåt att jag tillber dig, men här i lönndom så vågar jag det

faktiskt uppriktigt och av mitt fullaste varmaste hjärta,

om bara du kan acceptera det.

Älskade vän, dina ögon har än en gång visat sig vara

de vackraste tindrande stjärnor i allt universum blott genom sin glänsande godhet,

som magiskt förgyller allt vad de betraktar med ett slags förtrollnings välsignelse

som ej går att definiera men som endast duger att älskas.

Så har vi då funnit varandra igen såsom älskande syskon

som känner mer innerligt ömt för varandra än älskare

och mer än syskon. Så skiljer vi oss från ett vanligt förhållande

och varje tänkbar normal relation, ty vi är ju obotligen exceptionella.

Så har vi varandra och kan ej förlora varandra

som kvinna och man och som syskon och som tvillingsjälur

och som något mer än allt detta och det på en gång.

Därmed tillägnar jag dig sålunda min dyrkan

med hängiven kärleks och vänskaps gränslösaste tillgivenhet

om du ursäktar mig, ty du är ju en maka och hemmafru och med familj

varför jag måste nöja mig blott med att, som alltid annars, som vanligt,

begrava min innerlighets allra äktaste känslor i hjärtat

osynligt för alla och även för dig och för alla

med blott evigheten som mitt enda vittne

och som evigt pålitligt tigande ensam förtroendeman.

Min älskade, visst är vår resa fullt möjlig.

Du har ju som ärbar dam inte sagt ja.

Ingen kvinna är ärligare än den tveksamma,
som med sitt nej menar kanske och som med sitt kanske
ger ett mera säkert ja än något entydigt ja.

Jag tog så många risker på mina novisresor
att jag av dem genast lärde mig att ej ta risker;
så hur äventyrliga mina halsbrytande resor än är
är de säkrare än någon skraddarsydd tillrättlagdhet.
Din klokhet och lugn bidrar dessutom till resans säkerhet,
så sammanslagna är vi nästan ofelbart bergsäkra.

Ja, jag vet, det luktar övermod,
men hybris är dock egentligen bara ett tecken
på att man är frisk och har självkänsla nog till att våga.
Jag vågar. Om du vågar även - vad kan då väl stoppa oss?

Bara vi själva, om vi retirerar och upphör att lita på denna vår säkerhet -
som är vi två sammanvuxna till ett,
denna himmelska säkerhet, som är att vi har varandra.

Kärlek, ditt namn är trolöshet.

Du bländar för att slå med blindhet,
ditt härliga ljus kastar en bara i mörkrets fängelse,
all din ordhållighet är bara löftesbrott,
din skönhets nyckfullhet är bara grymmaste falskhet,
och allt vad du har att komma med är bitterhet, besvikelse, sorg och död.

Varför finns då kärleken om den bara ska bedraga och förödmjuka?

Vad har den då för mening? Ingen alls.

Det finns ingen död utom kärleken,
och allt är liv och ljus som slipper undan kärlekens förbannelse.

Din förbannelse, kärlek, klarar jag mig bättre utan,
och jag måste föredra ingen relation alls mot din totala trolöshet.

Hellre fri och ren än ett kärlekens nersmutsade offer
nedtrampad i rännstenen som en smutskastad prostituerad,
för det är allt vad kärlek och trohetslöften måste leda till:
utnyttjande förnedring intill intighetens svarta hål,
där allting mänskligt levande begravs och inget överlever
utom bitterhetens grämelses ändlösa natt utan stjärnor.

Min förbannelse

Väck mig ur min grav, ty jag sover inte.

Jag är bara levande begravd av intighetens likgiltighet,
mördad av modets exkludering av allt som strävar mot strömmen,

undantagens heliga individualister,
som är de enda som för världen och mänskligheten framåt,
de unika små blixtar av färgklickar i gråhetens förslappade massa.
Hur blev jag förbannad? Vem gav mig förbannelsen? Varför?
Var det mitt namn, född som utländsk medborgare
i ett väsensfrämmande land för mina italienska förfäders kosmopolitism,
eller min religion, katolik i en med våld protestantiserad och avkulturaliserad nord,
eller min familjs olycksaliga engagemang i en kapitalistisk sekt?
Nej, det är bara mitt öde, att vara född ett undantag från alla regler,
en utböling i alla sammanhang, en försvarare av skönheten
i en värld och en tid där fulheten blivit lagstadgad regel,
en älskare av traditioner i en värld och tid som mest ägnat sig åt att utrota dem,
en älskare av bildning i ett samhälle där bildningslösheten etablerats,
en from historiker i en tid där historielösheten blivit comme il faut,
och så vidare - en klarsynt ensling i en värld av galenskap.
Det är alltså inte mitt fel, och jag är ansvarsfri
för världens galenskap, som ej bör beröra mig,
men desto viktigare blir då mitt ansvar för världens återgång till klokhet och förnuft,
och om den då avvisar mig, så är det både min och världens förbannelse.

Protest

Varifrån kommer hårdheten?
Lämna mig i fred för hårda ord,
skona mig från mänskliga intriger,
ge mig hellre ensamhet på livstid
än den mänskliga konfliktens nedrighets förnedring.
Om den yttre världen endast bjuder på konflikter
är den inre världen då att föredra,
som du kan göra större, vackrare och mera konstruktiv
än hela universum. Det är hemligheten
med allt skapande: det finns ej något mer privat,
och ingenting är mera heligt och dynamiskt
än den inre världens dolda vulkanisms oändlighet
på kreativitetsresurser.

Min älskade, i nitton år var vi åtskilda
av en ödets ofattbara hårda grymhet,
som i ironi blott lät oss träffas intensivt en gång
och aldrig mer. Javisst, det var ett möte då
för alla tider, och det fattade vi genast.
Kanske att vi räddes för kontaktens styrka,
dess påtaglighets omedelbarhets resonans,

som gjorde att från början vi var oförglömliga
helt ömsesidigt för varandra.
Nu har livets vägar och gemensamma intressen
fört oss samman efter nitton år och visat
övertydligt att vi aldrig borde ha försummat ögonblicket,
som nu efter nitton år har visat sig oåterkalleligt
i sin omedelbara verkan för all evighet.
Jag kanske överdriver, men jag ljuger inte.
Vad vi icke då var mogna till att acceptera
och vad vi ej vågade kan jag ej annat än bekräfta nu
att är en verklighet som var omöjlig att försöka bortse från,
då den nu efter nitton år likt bumerangen
återkommit blott för att bekräfta
att den redan då var oavvislig.

Skona mig från detta nonsens!
Meningslöshet är dess enda budskap,
och jag tål ej att man profanerar så
den enda meningen med konsten,
som är skönhet och idealism
i konstruktivitetens renhet
och uppbygglighetens fromhet.

Visa mig ej mera av Picassos sjukliga förvridenheter,
skona mig från oväsen av Sjostakovitj och Stravinskij,
kom ej med Olivier Messiaens omusikaliteter,
tvinga mig ej ut på konstutställningar
som söker saluföra rent abstrakt bedrägeri,
och låt mig slippa läsa fula dikter utan innehåll
och utan meningsbyggnad, utan rim och sans
och utan någon mening alls.

Jag tål ej fulhet, ty jag älskar skönheten allenast.
Ja, förkasta mig då därför, fula tid av antihumanism,
denaturalisering och omänsklighet,
som jag förkastar dig och med all rätt,
ty du har inget existensberättigande.
Endast livet äger det, och livet är ej fulhet.
Friheten och skönheten hör livet till,
ej sjuk förvridenhet, urspårning och disharmoni.
Då är de döda bättre, som har överlevt sig själva
genom att frambringa evig konst som aldrig glöms
genom sin harmoni och skönhet, harmoni och ädelhet,
som trotsar världens fulhet i all evighet.

Ömma tankars kärlek
är ej nog, jag vet.
Hon vill ha mera
och konkret bevis
i ständigt högre utsträckning -
det blir en ständig lindans uppförbacke,
ständigt svårare och mera krävande,
och blott så länge dansen fortgår uppåt
är den övertygande och acceptabel.
Jag kan icke göra mera än mitt bästa,
som är att riskera livet
dansande på lina
uppåt utan skyddsnät,
och så länge det blott leder
till än mera svindlande och farligare höjder
är man säker; ty det finns ej något plattare
än fallet från en avbruten och ofullkomnad kärlek.

Är det fel att slå vakt om sitt eget privatliv
och föredra ensamhet framför de ytligas sällskap?
Kan det vara fel att ta avstånd från dagsländesamhället
med dess kortsiktiga och egoistiska förbrukningsmentalitet?
Är det fel att då föredra hög kvalitet av bestående värde,
den skönhet som aldrig förgås och den vishet som alltid förblir aktuell?
Är det fel då att draga sig undan från konsumtionssamhällets ensidighet
och dess koncentration blott på tillfälliga tillfredsställelser,
oupphörliga nöjen, bekvämlighets lyx och förträngning av allt obehagligt?
Är man asocial för att man vågar ställa sig utanför kapitalistkarusellen?
Är man då en däre för att man i fattigdom föredrar stilla miljövård
och långsiktig hänsyn till allt liv och hela naturen?
Så döms man av materialisterna ut såsom däre
för att man är envis och dum nog att satsa på det icke marknadsförbara,
det svåra unika som hör evighetens ogripbarhet till,
otillgängliga och oantastliga renheten i det gudomliga,
som endast talar direkt till en i den fulländade intimiteten.

Själens utlösning

Vad är kroppens explosion i spermieutlösning mot den själsliga?

Jag känner tunneln alltför väl.

Den är en svindlande fantastisk avgrund men i motsatt riktning,

uppåt, ut och in i evigheten

bort ifrån all världslig inskränkande mörk materialism.

Den tunneln har jag genomfarit många gånger
alltid med berusning och den högsta tänkbara av njutningar.

Den är som ett förlösningsögonblick, då allt blir bara ljus.

All kärlek med dess orgier och orgasmer är blott futtigt nonsens
mot den verkliga utlösningen i eternas bländande berusnings vithet
som med lätthet lämnar allting kroppsligt och all dödlighet bakom sig.

Ge mig hellre döden genom denna ljusbefrielses hänryckta njutning
än all världens kärleksfröjder genom fläskig slibbig spermiespillning.

Den enda

Min älskade, du var min första kärlek.

Behöver jag väl säga mer?

Den första är den sista,

den enda av betydelse,

bestämmande för hela livet,

dominerande och överväldigande,

ensamrådande och utan konkurrens i kärlekslivet.

Alla kärlekssteg har sedan varit avsteg

som allenast lett tillbaka till den första,

enda sanna erotiken,

som vid varje avsteg blott befäst sin makt,

sin skönhet, sin natur, sin oförliknelighet

och sin obönhörligt absoluta ställning.

Du var alltid trogen mig, och jag var alltid trogen dig,

vad vi än gjorde, vem vi än bedrog varandra med.

Om det ej är den absoluta kärleken,

så finns det ingen kärlek.

Så förbliv vid liv, min älskade,

med ditt odödligt generösa hårsvall,

med din könlöshet och din universella tolerans,

och klipp dig aldrig, beröva mig ej den generositeten

att få tvaga mig och rena mig

med mina tårars bitterhets förtvylade desperation

i ditt utslagna hårs oändligt trösterika handduk.

Jag har ingen annan och har aldrig heller haft en annan.

Du fanns alltid där att återvända till,

och jag skall fortsätta så länge som jag lever

tacksamt återvända till ditt jungfruliga hår,

mer gyllene och oskattbart än guld,

mer generöst och lockande än någonting i världen.

Min vän

Min vän, du är min gud, min älskade,
det varma hjärtats sannings ljuva ömhet,
skönheten personifierad, vänskapen idealiserad,
allt vad man kan drömma om och önska.

Vem behöver kärlek då i dess sexuella form?

Det sexuella är blott en belastning,
något att förakta för dess slibbighet,
ett för de flesta blott nödvändigt ont
att uthärda och överleva genom plågor
och som bara gör att relationerna blir lidande.

Din ljuvhets väsen uppväger allt ont
som bleknar bort i glömskans svarta hål
då endast godheten består med all dess skönhet
för att ingå i vår kärleks tidlöshet.

Arbetets lov

Arbetslöshetens förbannelse är roten till allt ont,
ty den som arbetar har någonting att leva för.

Att vara verksam är att leva, men slå dank är värre än att dö.

Ty kreationen kräver arbete beständigt outtröttligt

kontinuerligt dag och natt och utan vila,
skapandet tar aldrig slut men bara utvecklas
och exploderar ut i nytt liv oupphörligen
som blott fortsätter att fortplanta sig som havets vågor.

Ingenting är ädlare och mera konstruktivt
än blott att ingå i universella skapelsen
och bidra till dess högsta fröjd: att arbeta och skapa.

Därför är det värsta brottet att slå dank,
att ignorera skapelsen och motarbeta den i stället
genom att ej sörja för dess gudomliga kontinuitet.

Mera dikter ur "Offer"

Du var alltid där och finns där alltid ännu,
min inspiratorska, nattens drottning,
med de skärande gudomliga och goda ögonen,
som älskar allt och alla och är ett med världen,
som bekymrar dig om alla som en moder för oss alla,
empatins och medlidandets innerliga härd,
som vägrar motta något tack och tål ej komplimanger.

Jag har alltid älskat dig, och fast du blev en annans hustru

är min kärlek bara varmare än när den började
för några evigheter sedan - nio år sen.

Låt oss vara trogna i vår kärleks säkra vänskap,
hålla fast vid dess gudomliga inspiration
och aldrig släppa taget om det dyraste vi äger:
vår kontakt i evighetens eter med varandra.

Så är jag då din slav men tacksam för det,
ty jag älskar dig och njuter av mitt slaveri,
ty du har gett mig hela världen och än mer därtill.

Och varför skulle jag då inte ge mig hän åt detta paradiset,
åt denna livsbejakande totala sinnlighet
som dock är väl reglerad och får förekomma
under kompetent bevaknings säkerhet?

Den grundar ju sig på den mest förnuftiga av religioner,
den nyktra och kallt genomskådande Buddhismen,
som genom Osho, sinnlighetens hängivne förryckte guru,
givits en mer livsbejakande och sinnlig form
än Buddhas strikta klosterstränghets celibat
och dess begränsningar;

ty dygden är ett fängelse, och människan har rätt att vara fri.

Så låt mig ge mig hän åt dina livsbejakande livsfrämjande
lycksaliggörande och andlighetsodlande droger
och din sekts totala sinnlighet med öppenhet för allt;
ty vad är livet om ej vägen ut till att omfatta det

med all dess fria möjligheter och gudomliga frivola euforier,

då ju livet icke har en mening om man ej får ge sig hän åt sina känslor?

Tro inte att jag skriver för att behaga någon.

Jag är ingen publikfriare och föredrar
mot allt som kan behaga den obehagligaste sanning,
ty det attraktiva och tillrättalagda ljuger alltid
och är bara till för att föra en bakom ljuset;
skenet bedrar alltid,

och endast det som får folk att rygga tillbaka,
det frånstötande och kontroversiella,
det som inte bara smakar socker,
det som retar sinnena snarare än behagar dem

är sant och äger giltighet som blir bestående,
ty de svåraste och djupaste intrycken
är de som aldrig glöms
medan allt det som glöms,
det lätta, ytliga och insmickrande
är lika meningslöst som anonyma skrattkörer
som bara gör sig hörda för att glömmas och passeras
och aldrig mera återkomma.

Det har sagts, att hela hippie-kulturen bara är narcissism,
att hippie-modet bara är egenkärlek och fåfänga,
men hos dig finner jag bara motsatsen.
Din skönhet är av evigt klassiskt slag,
och ditt ädla sinne har intet spår av fåfänga över sig.
Narcissismen är morbid av naturen
och lika självdestruktiv som varje narkomani och mani,
medan du bara är konstruktivitet och skönhet.
Behåll du ditt långa sköna gyllne hår
och dina praktfulla öronringar,
ge inte avkall på din frihet i hur du uppträder,
klä ut dig som du vill,
i ju mer extravaganta kläder desto bättre,
och låt oss beundra dig för detta
och icke avundsjukt klandra dig för narcissism.
Låt oss beklaga dem som aldrig vågar
vara fria och klä sig som de vill,
som aldrig vågar odla långt hår eller pröva något nytt,
som aldrig sticker näsan utanför sina begränsningar,
utan som håller sig instängd i sina hämningars tvångströja,
som med åren blir allt solidare för att till slut
utmynna i en naturlig likkista.
Men du dör aldrig, ty du är icke fåfäng
utan endast skön och vis och fri,
tre gränslösa dygder,
som jag förbjuder dig att någonsin ge avkall på.

Skall jag då bli sådan igen?

En rucklare och hämningslös vivör,

en oförbätterlig utsvävare,
offer för min egen ansvarslöshet
och frossande i självdestruktiv tygellöshet?
Frestelsen är där och oemotståndlig,
och jag kanar liksom utför berget
mot en avgrund utan botten,
där jag bara kan försvinna.
Jag har varit sådan förut,
och jag njöt av detta infernaliska självplågeri,
som bara gav skuld och sjukdomar,
isolering och självförakt
och lärde mig endast hata mig själv.
Skall jag då bli sådan igen?
Vem kan hindra mig?

Hon hälsade mig välkommen tillbaka till helvetet,
min grymma förförerska,
men jag hade bara mig själv att skylla,
som föll för henne ännu en gång
och lät mig våldtas av henne
i dubbel vällust och med dubbelt sadistisk masochism,
som om självplågarens martyrium var en paradisfröjd
att störta sig ner i med glädje
och inte bara en dubbel död med dubbel baksmälla.
Men vad tillåter inte kärleken?
Kärleken är aldrig ett brott vilka uttryck den än tar sig,
tvärtom är den bara källa till liv och förnyelse
vilka uttryck den än tar sig,
om man så riskerar livet för kärlekens skull
och även om den verkligen leder till döden.
Kärlek till döds är den högsta formen av lycka och liv,
och den dör salig som får dö i kärlekens fullkomnings ögonblick.

Vad är man mer än en droppe i havet?
Vad du än gör i livet, stort eller betydelsefullt,
vad du än skapar och vad du än tror dig åstadkomma
så är det ändå ingenting utom blott en ödslad droppe i strömmen
utan mening, utan resultat, utan den ringaste effekt
utom för din egen timliga fåfänga.

All din möda är bortkastad,
ty du måste ändå bara försvinna
utan att lämna ens så mycket som ett vinddrag efter dig;
och även om du lämnar minnen kvar
är även minnen endast till för att glömmas,
även om minnen tar längre tid att dö än människor.
Vad lever du då för? Vad är livets mening?
Bara din egen timliga fåfänga.
Det finns absolut ingenting annat.

Min älskade, din man gör anspråk på dig.
Vad har jag då att komma med?
Jag är ju blott en narr som älskar dig,
som i min dårskap försökt bortse från din man
och glömma att han existerar,
men han älskar dig ju lika väl som jag.
Då kan jag bara resignera som den narr jag är,
ty han var först och har allena ägt dig.
Var lycklig då med honom om du kan,
och låt honom bli lycklig med dig om han kan,
ty jag är tillräckligt förtrogen med hur kärleken fungerar
för att väl vara medveten om hur maktlös man är mot den
när den vandrar sina egna vägar
för att trotsa alla älskares och själva ödets egna lagar.

Ge mig vingar
men inte av guld
utan bara av ljus,
så min flykt kan övergå solens
och slå ut den med större glans
än hela världsrymdens samlade härar av stjärnor.
Ett enda fattigt vingpar är tillräckligt,
de må vara lappade och tilltufsade,
bara de bär min fantasi
bortom den yttersta dimensionen,
ty den kan aldrig få nog ändå.
Lär mig leva
men bara på flyktens vingar,
ty jag vägrar att någonsin stanna,
och det enda eviga livet

är den eviga flykten.

Ja, jag vet.

Jag har förlorat dig.

Jag hade ingen chans från början.

Kärleken var född i mörkret
dömd till motvind hela vägen
utan någon chans till verklighet
och utan annat liv än poesin.

Men låt den leva då åtminstone
i denna undanskymda poesi
då den ju ej får leva annars.

Detta är min kärleks sista bön,
men den har evighetens giltighet

och skall ej tystna
för så länge som det än får höras
oförsämd och ärlig poesi.

Självplågarens vanvettstro

Jag vet att jag en dag kommer att bli rik

fastän jag varit fattig hela livet,

jag vet att allt vad jag gör är dumt

varför jag fortsätter att göra det,

jag vet att min kärlek är hopplös

varför jag fortsätter att älska,

jag vet att ingenting lönar sig

varför jag fortsätter att arbeta,

jag vet att narrens lycka är konstant

fastän han bara ställer till med olycka

och tror på lyckan hur olycklig han än är,

jag vet att allt är dårskap

varför jag älskar det,

och jag vet att jag bara plågar mig själv med min visshet

om att dårskapens vishet är större än hela världens.

Nobelpristagaren

Vad har jag med er att göra

i era fina litterära salonger,
ni fåfånga exhibitionister
och snusförnåma egotrippare,
som bara gör er till och tror er viktiga
medan ni bara drar løjets skimmer över er
och över hela litteraturen?
Nej, litterår berømmelse och åra
år rena døden för en diktare,
och nobelpriset år hans avrättning.
Då år social fobi som ångslig sjukdom
båttre och sundare som försåkring
mot fåfångans infernaliska tvångströja,
som år som ett påtvingat rollspel
som man sedan aldrig mer kan ta sig ur.
Anonymitetens frihet år i stället utan grånser,
och ju fler pseudonymer, desto större mångsidighet.
Göm dig om du vill arbeta och få något gjort,
ty den som en gång fått en stållning
kan aldrig mer befria sig ur fåfångans fångelse,
den värsta återvåndsgrånd och fålla
som livet har som sin djupaste fallgrop
och som år hopplösare ån själva døden.

Min ålskade vån, du kommer alltid tillbaka.

Det borde aldrig skrivas någon dikt
som inte år en kårleksdikt,
och dårfor skriver jag nu dikter,
ty jag år bara full av kårlek.
Vår vånskap var den renaste
och kunde icke bliva mera ren,
då samtidigt det var den första för oss båda.
Den första kårleken år alltid størst,
och år den ren så kan den aldrig övertråffas.

Samtidigt så var det nog så att vi tyckte om varann för mycket,
vilket vi ej alls var medvetna om då
men blev det når vi återfann varandra
vid en mera mogen ålder då man tänker
på anståndighet och på vad andra tänker.

Vi var båda katoliker, gott uppfostrade som sådana och fromma,
varför exemplariskt uppförande föll sig helt naturligt för oss.

Dårfor blev det aldrig tal om kårlek mellan oss

fastän vi älskade varandra alltför mycket
för att någonsin det skulle kunna bli ett slut
på vad som var åtminstone för mitt liv
dess mest underbara och unika relationsförhållande.

Bankruttören

Jag kände honom på toppen av sin triumf.

Ett framgångsrikt liv av hårt arbete,
fläckfritt leverne, hederligt affärssinne,
hyggliga vinster om dock anspråkslösa,
ingen miljonär men välbärgad,
nöjd och glad, harmonisk och stabil,
omtyckt och en tillgång för alla,
nästan älskad av alla, nästan outhärlig,
och så kommer smällen.

Ett bankbedrägeri,
inferniskt skickligt konstruerat
bara för att lura de hederliga
i en dödlig ekonomisk fälla
med bankrutt, vanära och åtal
som ofrånkomliga mardrömskonsekvenser utan ände.

Resultat: depression, ett slocknat ljus,
lavinartad bitterhet, kronisk misantropi,
sjuklig misstänksamhet mot allt och alla,
svidande giftighet, misär och gnidighet,
hopplöshet och nattsvart pessimism
med bara döden kvar som befrielse
ur livets lidandes obotlighet.

Jag tänkar bara på dig, min älskade,
fast jag inte känner dig.

Jag känner inte kärlekens språk,
men jag känner kvinnan och älskar henne,
och äkta kärlek behöver inget språk.

Allt väsentligt står skrivet mellan raderna,
och att utlägga och förklara det är att förstöra det
genom konkretiseringens vulgaritet och förfulning,
det grövsta av helgerån.

Så låt min rena kärleks tanke vara helig i fred

och kräv intet mera än dess äkthet,
som är det enda kärleken kräver för att överleva.

Varför måste relationer göra ont
som straff för att de existerar?
Skyddet är en sårbarhetens blygsel
som blott lider genom sin ömtålighet.
Är ensamheten någon bot?
Den helar, så att man blir djärv nog
att ånyo fria till förintelsen i relationer
och på nytt blir skadad i sin sårbarhet
och påmind om ömtålighetens smärta,
som gör mera ont än någon fysisk sådan.
Så består den onda cirkeln,
relationernas självdestruktivitet
som ljuset i en fjärils liv
som den blott lever för att få bli vidbränd vid.

Tvångströjan

Livet är en tvångströja
som oavlatligt snörs hårdare åt
i ett slags sadistiskt skruvstäd av pina
som oavlatligt stegras och blir värre med åren
i ett slags Självplågarens Paradis.
Den som njuter av livet är en självplågare
medan alla realister blott kan finna lidande,
lidande och åter lidande så länge de lever,
ty verkligheten är aldrig vacker.
Livets glädjämnen och skönhetsämnen
är begränsade till blixttögonblick av oaser,
som drömögonblick som omedelbart tar slut
och går över i den vanliga mörka natten igen,
som alltid dominerar och aldrig tar slut.
Nej, jag älskar inte livet,
detta mardrömsfängelse av plågor,
denna oändlighet av uselhet och låghet,
fulhet och ondska, grymhet och förtryck,
där det minst onda av allt

paradoxalt nog är just det oändliga lidandet,
som är det enda som håller livet i gång.

- *JBW*

Raseriet

Hans raseri är farligare än någon annans
ty han ger det aldrig något utlopp.
Det är som en ständigt mer sjudande tryckkokare
men utan ventil.
Det gränslösa raseriets outhärdliga svarta förtvivlan
är som en orkan instängd i en vulkan
som i stället för att få explodera
riktar sig mot sig själv
och förbrinner inombords i självförtäring
mera plågsam än något helvete.
Och det är bara att låta honom brinna
i hans ensamhets isolerade förtäring
i den fasansfullaste av vredesstormar
vars infernaliska raseri är så våldsamt
att han aldrig kan dela det med någon annan.

Så gästar även du mig,
min bästa vän från barndomen,
vid midnattstimmens sannings ögonblick
när världen giver vika
för en värld av bättre drömmar,
tystnadens välsignelses fantomer,
andarnas moment av tidlös uppenbarelse
och deras chans att få materialiseras
genom from påminnelse av gamla minnen.

Käckast var du ibland alla
och den klokaste och tryggaste
med din gedigna kunskapsklippa
och naturliga kulturs socialdiplomati.

Du älskade lyrik,
och därför är det inte mer än rätt
att äntligen du får lyrik i eget namn
för blott din egen skull till din glorifiering
genom dem du var så trogen

att de alltid skall förbli dig lika trogna.
Trogenheten är mitt milda offer i all ödmjukhet
som väktaren som troget vakar
vid din rätt till ett ljus i all evighet
för all den varma trohet
som du aldrig någonsin förnekade en annan.

Jag älskar henne, men jag får aldrig bekänna det.
Jag får aldrig ens försöka göra henne till min.
Jag får aldrig andas ett ord av min kärlek
hur äkta den än är,
ty den risken kunde förstöra allt.
Låt mig blott få älska dig
om ock det måste bli i tystnad och på avstånd
utan tecken, utan språk och utan annat än ljuv tystnad
som må begrava kärleken för evigt
om blott den får bestå och vara äkta.

Kärleksdikt

Att meditera över kärlek
är att bara älska
utan att ens meditera.
Orden räcker inte till
när kärleken blott exploderar
utan att ta hänsyn till en själv.
Så drunknar man i egen produktion
av svindlande hysterisk kärleks tankekraft
och blir apatisk av sin egen offervilja
att allenast ge och det oändligt.
Det är blott naturligt.
Svik dig själv, men svik ej kärleken,
ty den allenast måste leva av dig själv
medan du själv är obetydlig utan den.
Allenast den som älskar lever.
Kärleken är källan till allt liv
och det enda liv som finns,
och mot den är allt annat blott
som vattendroppars intighet mot havet.

Vem är min älskade?

Jag vet inte.

Jag vet bara att jag älskar henne

vem hon än är.

Vad spelar väl då hennes utseende för roll

eller hur åtskilda vi är

när vi ändå kanske har varandra

i varandras tankar

och då jag åtminstone har henne

i mina tankar?

Det må bära eller brista,

men jag älskar henne ändå,

och hon må förlåta mig där för

att jag bär på denna belastning

helt frivilligt.

Det är inte så att jag hatar mänskligheten.

Jag hatar bara dess förnedring.

En relation som måste vara förnedrande

är sämre än ingen relation alls.

Och var finns den relation som inte kräver förnedring?

Bara hos de redan förnedrade,

främst alla redan färdiga offer

som bara finns på andra, säkra sidan livet

där ej jämmerdalens dödliga plågor och förnedring

längre kan hemsöka dem och vålla dem smärta,

den dödlighetens outhärdliga komplikation

som innebär den oundvikliga förnedring

som umgänget med den mänskliga lågheten måste innebära.

Är det då bättre att vara död?

Nej, men endast på den andra, säkra sidan livet

kan man ta skydd mot livets dödliga förnedring

och hålla sina ideal i säkerhet

för dödligt umgänges våldtäktsbenägenhet;

ty endast döden och de döda

får så länge de är döda och på andra sidan

vara i fred för livet.

Denna ohyggliga värld,
som bara går från elände till värre elände,
när skall du äntligen upphöra med din sjukdom,
vars namn är vanvett och aggressivitet,
övervåldets vidrighet och sexismens vanvettshysteri?
Det är inte synd om mänskligheten för att den lever,
men det är synd om den värld som den gör till sitt offer,
den levande natur den förstör och förgiftar och utplånar
med alla dess oskyldiga djur och oändlighet av mångfald
som människan i sin dårskap bara vill begränsa
för att slutligen förinta med sig själv
i sin vanvettssjukdom självdestruktivitet.
Människan är ett monster.
God är endast den människa som är död.

Det måste finnas en Gud.
Vi har inget val.
Annars är allting och livet förlorat.
Total ateism är den slutgiltiga kapitulationen
och det mest livsfientliga av allt,
ty det mest onaturliga av allt är att ge upp.
Om livet går med på att ge upp har det ingen mening,
därför måste det ha en mening,
eftersom det existerar,
och därför måste det finnas en Gud,
en idé över alla andra,
en konstruktivitet och eget initiativ
som leder det.
Så enkelt är det.

Ögonblicket

Välkommen tillbaka, min älskade vän.
Du dök upp just i sanningens ögonblick
fullkomligt oväntat såsom en ängel,
en Deus ex Machina såsom i triumf.
Det var prickerna på i-et för resan,
det bästa tänkbara av tecken och omen,
och en kärlekens definitiva triumf.
Så kan kärleken segra helt improviserat,

helt oväntat blott genom sitt enastående väsen,
sin trohet och kontinuerliga ständiga närvaro
såsom en skyddsängel över allt liv och allt mänskligt.
Så slocknar ej kärleken någonsin utom blott för att bli påtänd på nytt
genom evighetsmystiska osynliga mekanismer
precis lika outrannsackliga som allestädes närvarande.

Enligt sonett 116

Två sinnens förening till ett kan aldrig brytas.
Kärleken är inte kärlek om den ändrar sig
och fogar sig efter förändringar eller låter sig kuvas.
Nej, inte den bittraste storm kan omskaka den,
tvärtom kan kriser och jordbävningar endast förstärka den,
då den lyser klarast i den mörkaste natten
och aldrig kan begränsas eller mätas hur man än försöker.
Kärleken står över tidsenlighetens och förgänglighetens narrspel
och är omöjlig att avtrubba intill domedagen.
Om detta ej stämmer och ej om och om igen bevisats
har aldrig någon älskat eller skrivit något ord om kärlek.

Massmedias ständigt nya bottenrekord

På 1800-talet var det kvalitet som gällde,
och om blott kvaliteten fanns publicerade förlagen vad som helst
och tacksamt, även de oläsligaste handskrifter.
Det var den tid då förlagen tog hand om sina författare
och gjorde allt de kunde för att jämna vägen för dem.
Sedan kom de båda världskrigens tidevarv
med alltfler författare som missbrukade ihjäl sig,
förföll till obegriplig modernism eller schizofreni,
medan biograferna alltmer tog över
från både teatrarna och de seriösa förlagen.
Men filmerna försökte dock slå vakt om kvaliteten
ända fram till 1963, när censuren försvann.
Några har beklagat det, andra inte.
Faktum är, att då blev det fritt fram för vad nonsens som helst,
med drogkulterna försvann all självkritik,
och rockmusiken överröstade med sitt skval
allt vackrare tal och melodier, så att dessa försvann

och skvalet blev lag och det enda som gällde kommersiellt
i varje form av media, så att dagslände-kulturkonsumtionen
blev hela världens allenarådande hjärntvätt.

De sista seriösa författarna hade för länge sedan utrotats
i tyska koncentrationsläger eller begravts levande av världskrigen
medan modernismens svaga nonsens bara väckte allergi
och motvilja med sin patetiska ynklighet.

Idag skrotas författare på löpande band
då de redan ihjälrefuserade är i majoritet
och aldrig släpps fram ens som döda.

En diktare idag får helt enkelt nöja sig med
om han kan hitta en enda läsare som orkar läsa honom gratis.

Dagslände-kulturkonsumtionens syndafloed
har med sitt skval och sitt oväsensnonsens gjort sitt yttersta
för att utrota allt det som gjorde kulturen värd att leva för.

Älskaren

Vad skall jag likna dig vid?

En ny gryning för mitt liv,

bättre än någon av alla de tidigare,

som alla slutade i nattsvart katastrof,

medan denna lovar motsatsen?

Vem är den skyldige till detta mirakel?

Din skönhet, eller din lille son?

Kanske båda,

men kanske mest av allt det underbara faktum,

att vår kärlek visat sig bestående

trots att du fått barn med en annan.

Ändå är jag nästan böjd att betrakta

detta underbara nyfödda gossebarn

som min egen son, hur befängt det än är,

men det är min hemlighet,

som dess rätta fader aldrig skall kunna ana.

Det älskande paret

Skulle jag inte få älska er,

om inte för annat så för er skönhets skull,

som ju överträffar solens och månens tillsammans;

månens i sin fullaste glans vid midnatt
och solens på sitt leendes sommarhimmel
blir blott bakgrundsmusik till er skönhet
tillsammans, du älskade mö
med ditt hår som en solskenskaskad
ned för ryggens blänkande mjukaste klippor
med din man mer romantisk
med nästan än rikare lejonman,
som om ni konkurrerade med varandra
om er skönhets rikedom's hårväxts generositet.
Så äger ni med er skönhet hela världen,
och ingen kan stå er emot,
ty sådan är skönheten och bör den vara:
allt besegrande i evighet.

Passionen

Hur högt kan jag älska dig
utan att förgås?
Hur långt kan jag driva mig
i kärlekens skenande störtlopp
utan att störta och falla?
Hur långt kan jag driva
mitt eget självplågeri
i den gränslösa kärlekens
oemotståndliga ursinnes- och vansinnesdrift?
Det är just det infernaliska kruzet,
att kärleken har inga gränser,
utan det må bära i evighet
eller inte alls.

Till Ann-Kristin

Idealism är kärlek
och livets enda mening
och det enda som skapar liv
genom sitt eget väsens märkvärdighet
som bara är andlig expansionskraft
som allena har kraften att skapa något av intet
varigenom allt liv kommer till

som av ingenting,
men fastän kärleken aldrig synes
så känns den desto mer
och utgör egentligen all den enda verklighet
som spelar någon roll.

Kalkaiseringen

Regelverkets tumskrivar på allt som kan röra sig,
dess forcerade förstopning av all initiativkraft,
dess broms och käppar i hjulen på allt som försöker gå runt
blir till slut en större apparat än hela samhällsmaskineriet,
lagbokens bestämmelser blir tyngre än hela fartyget
som till slut bara kan röra sig i säkerhet med att stå stilla,
regelverket och det statliga utsugningssystemet blir som en binnikemask
som bara växer sig fetare på individens bekostnad,
som hotar stupa som offer och martyr för ren statlig parasitism.
Hur långt får det lov att gå innan hela systemet kollapsar?
Tyvärr är svenskarna så världsbäst i sin undfallande godtrogenhet
att deras stat vet att utnyttja dem till maximum
innan de ens vågar pipa.

En löjlig människas trosbekännelse

Jag bara frågar:

Är det fel att älska allt som är vackert
i en värld som storknar i fulhet?

Är det fel att hålla sig till outslitlig musik märkt av skönhet och kvalitet
i en värld där högtalarna dominerar och dränker en med ljud och skval?

Är det fel att älska de små oaser av fri natur som finns kvar
i en värld nästan helt denaturaliserad av skenande miljöförstöring?

Är det fel att ägna sig åt att läsa goda böcker
och att älska dem och deras kunskap

i en värld där analfabetismen nästan obligatoriskt tvingas på en
genom massmediernas ständigt försämrade och mer fördummande kvalitet,
medan de nästan ensamma får behärska människans informationsinflöde?

Är det fel att slå vakt om historien och sanningen
där dessa alltmera sätts på undantag
och förträngs såsom ovidkommande och obehagliga?

Är det fel att slå vakt om eviga värden
i en värld där penningvärdet gjorts till högsta bestämmande lag
trots dess opålitlighet, fluktuationer och förgänglighet?

Är det fel att motverka kvantitetssamhället med att verka för kvalitet?

Är det fel att ägna sig åt det mänskliga i en värld av omänsklighet?

Kort sagt, jag bara frågar.

Skvalsamhällets pappersblommor

Frossa du bara i massmedialt raseri,
låt paljetterna blomma i flärdens barbariska origami,
inget är seriöst,
det är blott utförsbacken i ständig acceleration som nu gäller,
och ju högre fart, desto bättre,
och ju fler som blir överkörda och körda i diket,
ju mer kvaliteten blir överkörd av kvantiteten, dess bättre –
det är blott att smita och klara sig undan allt ansvar
för skvalsamhällets hysterik i dess skenande avart
mot ständigt förtyglad ytlighet,
ständigt tilltagande vulgarisering av allting vulgärt
och med såpornas skrattkörer dränkande all eftertanke
i massmediala hjärntvätten av alla som faller för frestelsen
att se på TV och frossa i flamsig reklam
och studera den larmande dagspressens skvaller
av nonsens och tomhet och strunt utan ände.

Vems är skulden?

Alla vet att det är fel, men ingen gör något åt saken.
Det är kommersialismens förbannelse, som gör all eftertanke omöjlig
då den tvingar folk att förtränga och utesluta allt
som inte har med krasst förvärv att göra.
Därför visas nästan bara skräp på TV med reklamslag
som ingen önskar och som fördärvar allt,
som om det ej var nog att alla kulturprogram,
(exempelvis Chopintävlingen från Polen,
som äger rum blott vart femte år
och visas över hela världen utom i Sverige,)
skrotas ifrån början såsom något uteslutet och okommersiellt,
som om i Sverige det var Berlusconi som bestämde med sin fjantkultur.
Och därför skenar världen allt vildare med i allmänhetens miljöförstörelsekarusell
med amerikansk president förnekande all förekomst av någon växthuseffekt
då han har högsta ansvaret för ekonomin i världen
medan New Orleans går åt helvete
och orkanerna bara accelererar och muterar och multiplicerar sig
frammanade och maximerade av bilavgasernas förgiftande av atmosfären

så att haven snart väl börjar koka av tyfoner.

Var det samma sak som hände när civilisationen före Noak
sveptes bort av kanske människornas självförvållade syndafloed?

Vems är då skulden? Den är din och min
så länge vi förtränger saken och ej ens tar något ansvar för vår egen del.

En liten tibetansk by

Husen ligger trångt vid rännstensgränder,
gamla slitna ruckel med mest hål och springor,
någon plansch från bättre världar,
trångt i bykaféet med nedsuttna bänkar,
men med lyckliga stamgäster, bara solskensansikten,
en liten koloni av hundra landsflyktiga tibetaner,
en hel värld av poesi och drömmar, optimism och längtan,
ingen sorg men bara hopp – och glädje i intim gemenskap.

Kan det vara bättre? Mikrokosmos företer ej sällan
i förtryckt förminskning en betydligt bättre värld
än världen utanför, som ockuperar andra länder
och fördriver tibetaner i exil.

I rännstensgränden sipprar poesin
mer gyllene och varmt än någon välfärd.

Skuggor

Skuggorna förlängs,
medvetandet förträngs,
ger vika för melankoli
i dunkla drömmars symfoni
förklädd i sjuka stämningars bedövning.

Varför upplevs detta negativt
när livet blott är positivt
som glädjens fackla i världsrymdens natt?

Jag kan ej fatta det,
det måste vara vekhet,
ty allt vett förbjuder schack och matt.
Vik hädan, skuggor och förtrollning,
låt mig leva blott för ljus och gryning,
ty livets enda lag är liv i evighet.

Maktmaffian

Syndromet är universellt och fasansfullt.
En grupp får makt och etablerar sig,
konsoliderar sig, befäster sig,
och börjar så stagnera i sin självgodhet
att korrupktion och utpressning blir accepterade,
kritik och oppositionella element elimineras,
och så har vi maffian som bestämmer allt
med godtycke och orättvisa sanktionerade
med ursäkten att individen bör ge vika för systemet.

Men det håller aldrig.

Olof Palme gjorde sig till den mest hatade av svenskar
med att motarbeta Strasbourgtribunalen och Gustaf Petrén
i sitt försvar av sitt system av makt och orättvisa
mot allt individuellt initiativ och krav på frihet.
Men en individ kan aldrig köras över utan att han reagerar,
och hans hämnd blir alltid aktuell förr eller senare.

Idealismens förkastlighet

Trenne ting har styrt mitt liv,
som jag förblivit trogen till
fast omvärlden blott gett mig fan för det.

Det första är min kärlek:
jag blev alltid alltför kär och alltför lätt
och var min kärlek alltid trogen
som en dåre i blind hopplös envishet.

Jag satte sanningen som livets högsta vattenmärke
medan omvärlden blott gav mig lögnens överhöghet
grymt bevisad genom orättvisan.

Slutligen var jag en dyrkare av skönheten,
ett hopplöst fall i denna fula värld,
där allt som ej är fult är satt på undantag,
utrotningshotat och förklarat i utdöende.

Har jag haft fel i denna trohet
mot så otidsenliga tre ting?
Det har man icke i så fall förmått bevisa
trots överväldigande kraftansträngningar
i Jantelagens efterföljds futilitet,
den fåfångaste och dummaste
av alla orättvisa lagar.

Skrynkliga vattenringar

Låt mig slippa se dem,
låt mig slippa höra dem,
dessa oegentligheters pinsamheter,
dessa missljud av kakafonier,
denna förställning och förvridning
av det rent naturliga
till teknisk vanställdhet.

Är då människan så degenererad
att allt hon kan göra av sitt ursprung,
naturen, sin moder och sitt arv
är att förstå det
intill dödlig oigenkännlighet?
Eller har jag fel i min uppfattning
att endast det naturliga är naturligt,
att endast själva livet är levande,
att konst är inte konst om den är konstig,
att musik är ej musik om den ej låter bra,
och att vattenringar skall vara runda?

Men människan har alltid yvts över sitt övermod
och prisar sig numera överlägsen
i sin konst att kunna med teknik
vanställa och oigenkännliggöra
allt som en gång var naturligt.

Den mystiska kontakten

Du kom från ingenstans
och lade fram ditt hjärta för mig

av den renaste kristall,
ett lysande kaleidoskop av bländande spiritualitet,
begåvning, älskvärdhet och ödmjukhet
och ständigt skiftande briljans,
likt en mångfacetterad diamant
med flera skiftningar än det finns färger.
Kommer jag att få behålla dig?
Eller är du blott en vindfläkt av en hägring,
glimten av en flyktig dröm,
ett självbedrägeri som alla andra?
Jag vill icke tvivla på dig ännu
och försöker därför ha dig kvar
med samma rätt som jag vill sova vidare
när en gång äntligen jag börjat drömma
om en ljuvlig verklighet på allvar.

Ditt dilemma

Du har aldrig sparat på dig själv
men alltid hänsynslöst förbrukat dig
som en ensidigt generös välgörare
som alltid velat dela allt av sig med andra
och för den skull aldrig fått ett eget riktigt liv
och ej heller därför kunnat se om något eget.
Detta är ditt stora plus och ditt livs rekommendation
som genom den ensidighetens generositet
till slut helt orättvist förvägrat dig en skälig lön.
Där sitter du i självförbrukningens ohyggligt svarta hål,
en fälla som de flesta övergoda och överbegåvade
med tiden strandar i som i den orättvisaste av fällor.
Men om man blott genomskådar dessa ödets mekanismer
är de då åtminstone maktlösa mot en s själ.

Is idealism then dead and buried
just because materialism drives it over?
Is humanism then to capitulate
to ruthless unhumanity?
Must love then constantly give way to hatred
since hatred otherwise destroys her?
Must gentleness then succumb to hardness

just because hardness doesn't care?
Must then beauty be replaced by ugliness
just because ugliness expands?
Must then life give up to death
only because death exists?
– Yes, alas, as long as justice is controlled by injustice,
since thereby suicide is justified,
the ultimate protest against evil,
injustice, inhumanity and godlessness
in a highest possible appeal of life
in the final resort to despair crying out
in the highest and loudest outcry of existence
which outcries all eternity.

- doctor Sandy

(övers.)

Skall då idealismen betraktas som död
bara för att den ständigt körs över av krassheten?
Skall då det mänskliga kapitulera
bara för att omänskligheten är mera hänsynslös?
Skall då kärleken ständigt nödgas böja sig för hatet
bara för att hatet alltid annars förstör den?
Skall då ödmjukheten ge efter för hårdheten
bara för att hårdheten struntar i ödmjukheten?
Skall då skönheten åsidosättas av fulheten
bara för att fulheten skall få expandera?
Skall då livet ge upp inför döden
bara för att döden finns?
– Ja, tyvärr, så länge orättvisan tillåts härska över rättvisan,
ty så länge är självmordet berättigat
som den yttersta protesten mot ondskan,
orättvisan, omänskligheten och gudlösheten
genom den livets högsta instans
som är den slutgiltiga yttersta förtvivlans nödrop
i det livets högsta och största skri
som är större än evigheten.

Bara en annan olycklig kärlek...

Lika oförneklig som evigheten,
lika full som universum,
lika underbar som tragisk,
lika vacker som smärtorik,
ty jag älskar även din man,
som jag minst, liksom du,
vill göra något illa.
Men hur vi än gör
blir vi alla tre lika lidande,
han genom ditt särskiljande,
du genom dina splittringskval,
och jag i min maktlöshet,
oförmögen att lösa någons lidande
genom min hopplösa frånvaro.
Det tragiska är att vi båda älskar dig
medan du inte tillhör någon av oss
men gett dig åt en tredje
för att slippa plågoanden,
psykopaten, nummer fyra.
Enda lösningen är vänskap,
universell och odödlig
mellan oss alla fyra.
Det är den bästa lösning jag kan erbjuda
väl medveten om att den ingalunda
kan lösa någons lidande.

L'enigma

Amo
e non posso odiare.
Do, e non posso togliare.
Vivo, e non posso muore.
Sanguino
e non posso smettere sanguinare
ma senza mai potere dissanguinarmi.
Angoscia di panico è la mia eterna malattia
ed il mio elisir di vita.
Languisco sempre
in che mi godo
senza poter cessare.

Ardo

ma sono io la rapina delle mie fiamme
e non posso consumarmi
per quanto il dolore mi consuma.
Che sono allora più che amore e sofferenza?
La sete eterna
di sempre più amore e sofferenza.

Gåtan

Jag älskar
och kan inte hata.
Jag ger och kan inte ta.
Jag lever och kan inte dö.
Jag blöder
och kan inte sluta att blöda
men kan ej förblöda.
Panikångest är min eviga sjukdom
och mitt livselixir.
Jag försmäktar beständigt
men njuter av det
och kan inte upphöra därmed.
Jag brinner
men är själv mina lågors rov
och kan inte förbrännas
hur smärtan därav än förtär mig.
Vad är jag då mer än kärlek och lidande?
Den eviga törsten
efter mera kärlek och lidande.

The enigma

I love
incapable of hatred.
I give and cannot take.
I live and cannot die.
I bleed
and can't stop bleeding
but cannot bleed to death.
Panic anguish is my only illness
and my elixir of life.

I languish constantly
but enjoy it
and cannot cease therewith.
I burn
but am myself the victim of my flames
and cannot be consumed
however much the pain thereof consumes me.
What am I then more than love and suffering?
— The eternal thirst
for more love and suffering.

Monstret

Förr eller senare hemsöks vi alla
av detta osynliga värsta av monster
som smyger sig på en och tar en försåtligt
så omänskligt lömskt, som en bläckfisk
som snor sina slemmiga armar omkring en
och stryper en långsamt för att dricka upp allt ditt blod
så att inte en droppe blir kvar
och din själ blir så tom och så utbränd
som om den ej någonsin funnits.
Så kommer med åren det monstret och tar dig
vars namn bara är vanlig trötthet.
En dag orkar du inte längre med allt vad du vill,
och en annan dag börjar du längta till sängen.
En dag sitter du litet längre på avträdet
bara för att sitta kvar,
och en dag börjar du bli beroende
av vad som helst som blott håller dig uppe.
En dag kan du ej längre räta på ryggen,
och din energi blir så småningom ansatt
av oro och ångest inför vad du ej orkar med.
Det är trötthetens smygande död som har börjat belägra dig,
och det finns ej någon väg eller räddning tillbaka.
Det är bara att acceptera det oifrånkomliga
att ditt liv bara är som havets våg,
som begynner från ingenstans
för att i fåfänga rasa så länge den lever
för att sedan brytas, försvinna och krossas mot stranden
och sluta i bubblor av ingenting.

Modern poesi

Ett ord
per rad
är nog
med helst
ej någon
kommatering
eller ens
någon mening
eller hur?

Kärleksdrömmar

Jag drömde blott om dig,
min älskade och särskilda
personligaste vildmarksblomma
som igen i drömmen tog mig med
på halsbrytande äventyr
på gränsen till det icke acceptabla
och förbjudna, det anstötliga och farliga
men utan att för något ögonblick gå över den;
ty allt är tillåtet, om man blott mänsklig är,
och håller man sig inom kärlekens rāmärken
kan man spränga hela universums gränser
blott med att slå vakt om dem.

Den patetiske älskaren

Tro inte att hon älskar dig.
Hon bara leker, retas och är grym
och tycker du är löjlig
som kan med att älska henne
till förbannelse så som du gör.
Låt du blott henne gå till sängs med andra
och ha roligare med dem än med dig,
din tråkmåns, som går under i din egen blyghet
och förgås i narcissistisk överkänslighet och ömklighet,

som är din tröst, ty narcissism är blott naturligt:
om ej någon annan älskar dig, fast du är älsklig,
har du inget annat val
än själv beundra dig och älska dig -
i synnerhet om den du älskar skiter i dig.

Förträng icke minnet

Förträng icke minnet,
ty allt vad du förtränger skadar dig.
Frossa i din nostalgis bitterljuvhet
och låt dess feber rasa ut
snarare än fräta sönder dig inifrån
som en kräftsjukdom genom fåfång undertryckelse,
som bara måste explodera desto värre
i desto hemskare metastaser
om du ej låter dem blomma
i sitt naturliga raseri.
Njut av spänningens ögonblick
och låt det aldrig mer gå över,
det absoluta sanningens ögonblick
när kärleken steg över tröskeln till ditt liv
för att aldrig mer lämna dig i fred.
Låt känslorökanen rasa och aldrig sakta ner,
ty vem kan sätta sig till motvärn mot vinden?
Man kan stilla stormar,
man kan gå på vatten och stoppa forsar,
man kan släcka solen och stoppa himlavalvets gång,
men man kan icke hålla tillbaka kärleken.

Entré

Jag väntade med spänning,
ty jag hade ju ej sett dig på så länge,
icke på ett halvår
och ändå umgåtts regelbundet med dig
hela tiden genom dina närmaste
och ständigt mera intensivt
ju närmare din ankomst ryckte an.
Hur ofta drogs ej mina ögon ängsligt

till entrén och mänskorna som där kom in
av vilka vilket ögonblick som helst
en skulle vara du,
en levande legend
som valt bort livets goda
säkerhet och trygghet
för att satsa helt på själen endast,
skönheten och poesin,
på jakt efter dess kreativitet och uttryck,
vilken sökan lett dig till att korsar mina vägar
som om dessa kunde vara någonting för dig.

Det återstår att se.
En korsväg är det
och i dubbel måtto,
ty samtidigt som vi möts
och korsar blygt varandras vägar
framstår dessa båda som blott desto klarare
och ängsligare i sin kritiska natur
av enbart törnbeströddhet utan ände.

What is love? It is all that is good.
It is neither strife nor contention,
it never hurts but only blesses,
it only gives and bereaves you nothing,
it is one-sidedly positive and constructive,
it is what builds and never destroys,
so quarrel and criticism is never out of love.

It is creativeness of life
and the very essence of life
and all that it has to live on
and therefore so brittle and delicate.
So take care and nourish your love
as life's most precious treasure,
and the fundamental generosity of love
will reward you without measure.

Vad är kärlek? Det är allt som är gott.
Det är varken strid eller tvedräkt,
det gör aldrig ont men gör bara gott,
det bara ger och tar ingenting ifrån dig,

det är ensidigt positivt och konstruktivt,
det är vad som bygger upp och aldrig river ner,
så man kan aldrig gräla och kritisera av kärlek.

Det är själva livets kreativitet
och själva livets innersta väsen
och allt som livet har att leva på
och därför så ömtåligt och skört.
Så ta väl vara på och odla din kärlek
som livets mest kostbara skatt,
och dess fundamentala generositet
kommer då att reciprocera utan gränser.

The wounded tiger

I cry for pain, for love and for mercy
handicapped by the cruelty of fate
with no hope for my hellish infirmity
being a decrepit old fool
good only for drinking and doting
in abject imbecility
like a dying lion without teeth.
They say a tiger turns a cannibal
and coward man-eater as he grows old
having nothing left to fall back on
except the dishonour of his misery.
But mind you: as long as he at all remains alive
he still has the right to love
and can use that right to some advantage
since no one can make love like tigers.

Den sårade tigern

Jag skriker ut av smärta, kärlek och förbarmande
av ödets grymhet handikappad
utan hopp i mitt helvetiska tillstånd
som en gammal invalidiserad dåre
som blott duger till att dricka och dilla
i förnedrande ovärdig imbecilitet
såsom ett lejon döende och utan tänder.
Det sägs att tigern blir en kannibal

och feg människoätare när han blir gammal
och har inget annat kvar att hålla sig till
än sin vanäras misär.
Men kom ihåg: så länge han alls ännu lever
har han ännu rätt att älska
och kan använda sin kärleks rätt till någon fördel,
ty man kan ej älska vildare än så som tigrar älska.

Martyr för avgrunden

Mörkrets svindel virvlar ut ur huvudet
i avgrundsdån av bitterhetens vanmakt
över kärleken som river med dig ner
i uppslitandets eviga martyrium
av alla sår du nånsin fått som älskare
för din lojalitet och trohet
i ditt tysta svidande i ödmjukhet
för dina känslors helvetesorkan.
Hur kan man lida så och ständigt bara värre?
Därför att man älskar blott så måste skadan
ofelbart bli bara värre hela tiden.

Skogsskövlingen

Det är rätt. Det ger ju pengar.
Släpp massakermaskinerna lösa över skogen,
eliminera allt liv i naturen genom kalhyggen,
gör fåglarna och djuren hemlösa,
och vad gör det om de dör ut?
Huvudsaken är att du och jag får mera pengar,
ty lönsamheten är ju livets enda mening.
Därför är det rätt att sterilisera naturen,
och det är lika bra att utrota den genast,
så är det gjort – det händer ju ändå förr eller senare.
Vad gör det om haven svämmar över av mänskligt giftigt skräp,
huvudsaken är ju att asfaltgatorna ska hållas rena,
och inte märks det ju där om fiskar och valar dör –
de flyter ju inte ens upp till ytan; och det är viktigare
att människan får använda sin världsomfattande kloak
än att dess naturliga invånare skall få leva där i renhet.

Ett sådant privilegium kan bara reserveras för människan.
Därför är det så viktigt med absolut steriliserade sjukhus,
så att de resistenta bakterierna inte ska kunna förkovra sig,
vilket de ju bara gör i sjukhus där steriliseringen inte fungerar,
där någon klantat till systemet,
så att de resistenta bakterierna bara blir fler och farligare
och hela mänskligheten får pippi genom fågelinfluensa,
det största hotet mot mänskligheten då det är direkt från naturen,
det farligaste av allt, som vi aldrig slipper.
Och den som då vågar ha fräckheten att påpeka,
att det kanske är vettigare att anpassa sig efter naturen än tvärtom,
en absurd tanke som redan Stalin förkastade,
gör vi då klokast i att omedelbart sterilisera
och mura in i kliniken för gott,
så att han själv kan få lära sig den hårda vägen
hur farlig naturen är
genom sjukhusets egenhändigt framodlade resistenta bakterier.

The important but secret meaning of your dreams

The truth is not in what you dream
but in the meaning of your dream.
The meaning is a different dimension
altogether from all facts of life;
but dreams are in the habit of specifying them,
and that's the meaning of your dreams.
Most dangerous of all is therefore to interpret them,
for the hidden meanings of your dreams
are far too subtle for interpretation.
You must therefore feel with extra sensitivity
to get at all that there's a message,
and if you at all can sense that message
you can only grasp it by your extra senses
which of course defy all explanation.

Drömmars viktiga men hemlighetsfulla innebörd

Sanningen är inte vad du drömmer
men dess mening,
som är en helt annan dimension

från allt vad verkligheten heter,
som dock drömmen plägar att specificera,
och just det är dina drömmars mening.
Därför är det farligast av allt att tolka dem,
ty dina drömmars dolda mening
är alldeles för subtil för någon tolkning.
Därför måste du mobilisera extra känslighet
för att förstå att där alls finns en mening,
och om du kan känna alls att där är någon mening
kan du bara fatta den igenom extra känslighet
vars mening då naturligtvis förblir omöjlig att förklara.

The lover

He is not ridiculous.
He only suffers.
He can not reach her,
so he can not trust her,
so he suffers the more,
being persecuted by her memory
which torments him worse
than any shrew could do.
Is he then a self-tormentor,
or is she tormenting him?
The dilemma is that both are innocent,
which makes their love the worse for both.

Älskaren

Han är inte löjlig.
Han bara lider.
Han kan inte nå henne,
så han kan inte litapå henne,
så han lider desto mer
förföljd av hennes minne
som plågar honom mera
än något rivjärn kunde göra.
Är han då en självplågare,
eller är det hon som plågar honom?
Problemet är att båda är oskyldiga

vilket blott förvärrar läget för dem båda.

The problem

The problem is not that you are different,
that we are uncombinable,
that I can do nothing to further your career
nor help you in any way,
that we are both poor like pauper orphans
and too strong individualists
to ever be able to join hands
in any kind of unitedness.
No, the problem is something entirely different.
The problem is that I love you.

Problemet

Problemet är inte att vi är så olika,
att vi är oförenliga,
att jag ingenting kan göra för din karriär
eller hjälpa dig på något sätt,
att vi båda är så fattiga som rännstensungar
och för starka individualister
för att någonsin kunna förenas
i något gemensamt mål.
Nej, problemet är något helt annat.
Problemet är att jag älskar dig.

Obsession

Sleepless nights of persecuting phantoms
dominated by one single constant thought
and worry about the impossibility of our case
completes the Via Crucis of obsession
which seems never-ending in its fever
of a roller-coaster turbulent persistence.
But this hell is thoroughly enjoyable,
a self-tormentor's paradise and perfect dream
of beauty and enjoyment in its total pain,

as if a victim at the dentist's did enjoy it
even with some lustful and delightful relish,
as if this kind of love was the ideal consummation.
And perhaps it is, since I don't know of any other
and since this one is for real and here and now.

Besatthet

Sömlösa nätter av förföljande fantomer
dominerade av en enda envis tanke:
min oro över våra utsiktens omöjlighet,
som fullbordar korsvägssyndromet
vilket verkar oupphörligt i sin feber
i sin berg-och-dalbana av turbulenser.
Men detta helvete är genomgående njutbart,
självplågarens paradiset och fullkomliga dröm
av skönhet och njutning i oändlig smärta,
som om en tandläkares offer kunde njuta av pinan
med till och med någon lustfylld läcker eftersmak,
som om självplågarkärleken var den mest idealiska.
Och kanske den är det, eftersom jag inte känner någon annan
och denna här är här och nu....

My love, what can I tell you more
than that my constant piety
shows thee more care than it can show
since your delicacy forbids me ostentation,
making me afraid to even touch you,
flowers being loveliest untouched
and free in meadows virginal untrodden.
Can I love you more? Yes, constantly,
as long as I can share your freedom with you
and enjoy it in its beauty,
being able thus to make it grow
and constantly increase in beauty.
Can our love be more ideal?
That is the question,
but the answer seems affirmative,
since pious constancy so far
has only made it grow

in wonderful maturity.

Min älskade, vad kan jag mer bekänna
än att min konstanta omsorg
visar dig mer hänsyn än vad den kan visa
eftersom din känslighet förbjuder mig demonstration,
så att jag ej ens vågar röra dig,
då blommor ju är vackrast fria
och orörda i ofotbeträdda ängar.

Kan jag då mer älska dig? Ja, och det konstant,
så länge jag kan dela med dig av din frihet
och beundra den i njutning av dess skönhet,
så att därmed vi kan odla den i fred
och få den att konstant tillväxa i sin skönhet.

Kan vår kärlek bli mer idealisk?

Det är frågan,
men dess svar tycks vara positivt,
då dess konstanta fromhet än så länge
bara fått den att tilltaga
i sin underbara mognad.

Crisis

Golden dreams along with tears of blood,
that is your life and destiny,
to never feel at ease and never be in safety,
always anguish on the brink of death
unfathomably in complete despair,
to rise triumphantly on wings of glory
to redeem civilization
in abounding possibilities of limitless success,
a life of contrasts, hovering above the abyss,
always to look down and partake in utter misery
to never reach the safety of a peaceful home,
although nothing would be more deserved.
Hardened thus in stalwart wisdom
you can meet with any crisis and survive,
and crying out will help you reach your destination
of the final comfort of redemption.

Krisen

Gyllne drömmar parade med blodets tårar,
sådant är ditt liv och öde,
aldrig att få känna lugn och säkerhet,
men alltid ångest inför dödens närhet,
för att ut ur fullständig och bottenlös förtvivlan
höja dig på härlighetens vingar i triumf
för att måhända rädda civilisationen
genom tusen möjligheter av oändlig framgång; —
ett liv av svindlande kontraster,
svävande på moln över en avgrund
för att alltid blicka ner och delta i eländet
för att aldrig finna säkerheten i ett fridfullt hem
fastän om något du förtjänade ett sådant.
Härdad sålunda i visdoms stålbad
kan du möta vilken kris som helst och överleva,
och att gråta ut skall hjälpa dig att nå ditt mål,
den slutgiltiga trösten i en äntlig återlösning.

My twin soul

My twin soul is like myself:
never to be pinned down,
never to be explained,
never to be defined,
all truth and therefore unspeakable,
too easily touched and hurt,
as vulnerable as untouchable
and as free and sovereign of heart and soul
as the purest essence of music itself
and as delightful in its constant flight
to ever-increasing freedom and expansion
striving only for what matters to eternity.
A relationship like that makes love superfluous
since it is so obvious in its spiritual sincerity
and therefore doesn't need expression
since the mutual golden dreams
are more expressive than reality.

We children of the stars think differently
and do not associate on trivial terms.
We need not fight and quarrel mortally
but rather dwell on wings of harmony
to constantly exalt our love
to nourish it in bosoms of eternity,
thus sacrificing trivial mortality,
postponing practical prosaic problems
to the peripheric unpoetic world
that stands outside our love's dimension,
this one only being of importance
since it gives us all the beauty of the world,
which it is our responsibility
to make its beauty universal.

The wandering mind

What matters lack of concentration
as long as you are free?
What do we have a mind for
if not to make good use of it,
and what use could be better
than to constantly apply its freedom
to the constant exploration
of the greatest of all universes,
that of pure spirituality?
So let me fly about
and all around infinity,
that is my privilege
as human soul incarnated with wings
to never lose my contact with eternity.

Be my guest

Welcome to my home,
my fellow nomad
on our wayward strayings
out of life and in it
to get out of it and over it

in toilsome search for any subsance,
although there is not much in it,
being out of bed and having none of it
in crowded rooms of junk and memories,
of memories of junk and junks of memories
to encourage claustrophobia
and continue fencing in your soul
in fears of losing this your prison.

Sorry, friend, but there is nothing I can offer you,
erxcept my poverty and lack of everything,
but be my guest and share with me my life
of nothingness and gruesome toil for nothingness,
since that is all a nomad generously has to offer
to his fellow straying victim of this nothingness.

I cry for you and don't know why -
Maybe it is just because I don't know why -
Or maybe I just miss you even if I don't know why,
since you are always closest to my heart
and I can never do without you
nor can ever lose you,
since I always see you all around me
closer even in your absence maybe
than when I am favoured by your sight
and presence, which forbids me trespassing
the delicacy of your feelings,
since I am the last to importune in love,
love being too much of a sacred thing
to ever being risked by any falsity.
So let me never importune
and risk us falling out of tune.

The musical mind needs discipline
since the musical mind is a cosmical mind
which therefore needs order and systematization,
or else she falls out of order in disorder
which would be the end of the music.
For sustenance music therefore needs some pedantry,
like Archimedes in his thesis, "do not touch my circles,"
since those circles have to be intact

in order for the mind to work constructively.

They must therefore be untouched
like love in her most powerful virginity.

Musikens sinne kräver disciplin
då musikalitet är något kosmiskt av naturen
som därför ej kan leva utan ordning eller systematisering,
då annars renheten blir störd,
och därmed tar musiken slut.
Musiken kräver för sitt uppehålle därför någon sorts pedanteri,
som Arkimedes när han bad soldaten icke rubba cirklarna,
då dessa cirklar måste få förbli intakta
om musikens sinne alls skall kunna verka konstruktivt.
De ber således om att få förbli orörda,
liksom kärleken i hennes fullkomliga makts jungfrulighet.

Perfect freedom combined with love –
is that a possibility?
It must be, since it's a necessity.
I could never love you unless I was free
to do so on the ground of perfect freedom,
which alone could make my love completely free.
Love is threatened only
when it is inhibited
by bounds and rules and limitations
and confined to narrow corners.
Cornered love will bring forth violent reactions,
since love cannot be restricted
without complete revolt.
So therefore our love must be completely free
in boundlessness forever
just in order to survive.

De Profundis

Why is the world and times so dark?
The unrighteous sufferings of the righteous
cry unto the relentless silence of a God
who as long as he existed has been doubted

and for only valid reasons,
since he never has lived up to his ideals:
the crooks have always dominated the establishment,
while the poor and innocent
forever have remained in poverty and innocence
without the slightest interference
of any God of righteousness
who rather constantly has proved
a silent God of cruellest indifference
insensible to human sufferings
with no heart but a hard and frozen stone.
So what can we do but suffer the insufferable
and stand up to bleak reality of godlessness
in a most natural unhuman world of cruelty
and scorn it all.

Our naked souls

As souls we stand forever naked,
we can't dress up or mask ourselves or even hide
but must be just and true just as we are
in inescapable and utter nakedness
with all our lacks and wants, our wounds and sins,
our ugliness and loads of gathered vices, —
but at the same time, our true nature is exposed
in all its naked beauty,
which stands out incapable of being hidden,
totally undressed forever to its basics,
in which beauty there is nothing we can hide
of what is true in us
which nakedness is totally reduced
to basics of eternity.

Våra nakna själar

Som själar står vi alltid nakna,
vi kan ej klä på oss, gömma oss eller maskera oss
men måste alltid stå rakt upp och ner så som vi är
i oundviklig och fullständig nakenhet
med alla våra fel och sår och synder,

all vår fulhet och vårt lass av lastbarhet, –
men samtidigt står uppenbar vår verkliga natur
i all sin nakna skönhet,
som ej någonting kan dölja,
avklädd till det endaste väsentliga,
i vilken skönhet ingenting kan döljas
av vad som är sant i oss
då denna nakenhet är reducerad
till blott och bart vad som hör evigheten till.

The decrepit dilettante

My love, I am sorry, but I am no good for you,
just a pathetic old invalid and maybe even a freak,
who has done nothing good in his life
and produced only failures,
like one of those parasite amateurs
who only turned out professionals
working like hell for no gain
and succeeding at nothing but wreckage.
Still, there is something in this utter mess
which was worth something in its vain effort,
a kind of idealism buried alive
under failures galore of disdained invalidity:
I did it all just for love,
even if that love only was constant in this,
that it failed, being cursed and doomed
to forever remain as alive as unlucky.

We are the mutants
who change the world
without been seen or even noticed,
since the highest responsibility is invisible
and only can be handled with the utmost care
which necessitates all handling to be clandestine.
Thus we do not interfere nor disturb
but do our work in stubborn silence
just to get it done,
because if we don't do it, no one else will,
and it must be done in order for the world to stay alive

and never stop its urge for life
which is its constant recreation.

You stole my heart,
but I did not object.
I let you steal it more than willingly,
so I suggest you keep it
safe, because I think it would be safe with you,
perhaps more safe than even with myself,
since it is better out of me
than burning out inside me
just for thee;
so it is yours
to blend with yours
in harmony of love
out of our minds.

Du stal mitt hjärta
men jag hade ingenting emot det.
Jag var mer än villig därtill,
så du kan behålla det
i gott förvar, ty det är säkrare hos dig
än hos mig själv,
då det är bättre utom mig
än att det bränner ut mig
blott för dig;
så det är ditt
att blandas med ditt eget
i vår kärleks harmoni
helt ifrån våra sinnen.

How can I reach you
when you aren't here?
How can I love you
when I cannot see you?
Must we then rely entirely on just our souls
and their vague metaphysical antennae
just to live
and let our love survive with difficulty

on the ice of our frustration
brutally reduced to basics of our soul
in the supremest narrow-mindedness
of humiliated ashes of our fire?
But from fire rise the Phoenix
and there's our hope:
to rise again from ashes
triumphantly
to once again burn out and die
in mortal glory
more resplendent for its love than all eternity.

How shall I describe you?
In my old age I have reached my dotage
and want words to say the least
since I am lost and out of definition
out of my senses and of orientation
and can only laze bemused in gaga
thinking but of you in stupefied infatuation
like an idiot lolling out of reach
lost to reality and to translation
since I stumbled into some strange alien dimension
out of this world into you.
So here we are and can do nothing
but accept the facts and sort things out
and do the best of it with lots of work;
although love is a thing
that no man ever did succeed
in working his way out of.

I can only think of you with love.
I care not much for riches and own nothing,
but my heart and feelings are a bottomless infinity
of which I generously can afford to spend forever.
But what worth can all this nothing be to you,
all abstract without sustenance,
all air and spirit, wind that blows away,
perhaps to change his way and mind tomorrow
in another wayward alien direction?
Still, the wind of warmth is now in your direction
which irrevocable fact not any human history can change

and which I stand for here and now in perfect honesty
to spite all history that dares to challenge it or change it.

The Poet's Prayer

Let our life be only beauty
and let all things non-beautiful be banished.
Let our life be filled with poetry
to such degree that nothing else but poetry may rule.
Let our lives be free from conflict and contention
so that harmony and concord rule alone.
Let nothing evil ever cross our path or brains
but may only goodness come out of our lives
and spread all round to our environment
and thus make every human being better
constantly and in continuous development
for all humanity and for the world.

Poetens bön

Gör vårt liv till bara skönhet
och låt allt icke-skönt förvisas.
Fyll vårt liv med poesi
så mycket att blott poesin tar all dess plats.
Låt våra liv få vara fria ifrån krockar och konflikt
så att blott endrätten och harmonin må härska.
Släpp aldrig något ont in på vår väg och i vårt sinne
men må bara gott bli resultatet av vårt liv
och låt dess godhet spridas vitt omkring oss
och så göra varje mänska något bättre
oavbrutet och kontinuerligt
med vår mänsklighet och all vår värld.

Ways of escape

There is always a way out.
There is always an escape,
a crack and hole in every fencing wall,
a possibility to sneak away,

a way out to development from every prison,
even for your spirit to evade and cheat your invalidity,
since every fortress has a weakness,
all that stops you is in vain,
impossibilities are lies preposterous,
and life consists of only openness,
to which old brother death himself
is but another option.

Vägen ut

Det finns alltid en väg ut.
Det finns alltid möjlighet till flykt,
en spricka och ett hål i varje instängdhet,
en möjlighet att smita,
en utvecklingsmöjlighet till flykt från varje fängelse,
och särskilt för din ande
att undvika kroppens invaliditet och lura den,
då varje ointaglig fästning har sin svaghet,
allt som stoppar dig är fåfängt,
allt omöjligt är absurda lögner bara,
då allt liv består av bara öppenhet,
där själva döden bara är en annan möjlighet.

You carried off my soul to alien lands,
so let me carry yours and even further,
let us fly together off from everywhere
and never rest to let ourselves be known
to the futility of the particulars of mortals;
but although we may travel continents apart,
so let us never separate
but keep together like a single soul,
for if a soul is intact in profound integrity,
no mortal or mundane authority of folly
can ever break it up with any force
since even continents apart
with seas to keep them separated
our souls will be united
irrevocably and inseparably
just to spite the vanity

of mortal banal triviality.

The Irish argument, (after John Bede).

Going down the bleeding heart of Ireland
the depth of history reveals innumerable wounds
like of a raped mother,
since Ireland was christened long before the English,
who for centuries were arduously compelled to seek protection
against civil wars and barbarism in most remote and isolated places
such as Lindisfarne and Iona just to survive,
while Ireland was gloriously alive and making harps
committing all their life to culture and to music.
All we could do about Britain was to pity their barbarity
as they oppressed us in the middle ages,
occupied us and turned Ireland into endless civil wars
and slaughtered us through centuries
to crown their senseless cruelty by ethnic cleansing,
planting protestantic Englishmen in Ulster,
the worst thing that England ever did to Ireland;
and so we pitied them and even more
when they went into the Great War
partaking in the massacre of humankind
and of civilization,
at which point the best thing we could do
was simply finally once and for all to leave them on their own;
and thus we still continue pitying them today
but think they should be better off without us.

Questions not to be asked from the voice of experience

What do we know except nothing?
What's the worth of all knowledge but air?
How true is my love in your absence?
What dreams can ever come true?
Reduce me to basics and truth,
and nothing remains of what in me is human,
since all that is human and live is in vain,
just a hazard connection, a random engagement,
a blow in the air of a wind without trace,

just a normal nonsensical dream
to be easily obliterated at once,
like the puff of a long ago vanished forgottenness.
Is love then no more than the vilest of self-deceits?
Why do we love if not to be deceived?
— Your questions, my son, are not to be asked,
since the answer can but be the infinite silence of nothing.
So love while you can, and use your love well,
and at best you might get some good poetry out of it.
— No, you are wrong, old man, I must object,
your experience is false if your poetry is all you get,
for if something is poetry, then there was meaning behind it,
and then it was worth it and can't be reduced any more
to anything less than the truth of your feelings' dynamics
of more universal commotion than all supernovas together.
— And what, then, is that worth, the puff of all novas together?
— Exactly, that is what I mean:
one moment of love and the shortest of dreams
is of more vital consequence than the Big Bang.

Frågor som icke bör ställas till erfarenheten

Vad vet vi mer än ingenting?
Vad är all kunskap värd utom luft?
Vad är sant i min kärlek när du ej är här?
Vilka drömmar kan någonsin bli realistiska?
Lämna ej någonting kvar av mig utom bestående sanning,
och allt mänskligt av mig försvinner,
en slumpartad tillfällighet, en förgänglig förbindelse,
ett slag i luften, en vindpust av spårloshet,
bara en alldaglig nonsensdröm att uttraderas direkt,
liksom sucken av en länge bortglömd förgångenhet.
Är då ej kärleken mer än det lägsta självbedrägeri?
Varför älskar vi om ej för att bli bedragna?
— Så frågar man inte, min son,
ty det finns bara ett svar på sådant, som är den oändliga tystnaden.
Älska så länge du kan blott, och använd din kärlek till godo,
så kanske i bästa fall du kan få ut någon god poesi ur den.
— Nej, gamle man, du har fel, och jag måste få invända,
eftersom erfarenheten har fel om den bara får ut poesi,
för om någonting är poesi låg det någonting bakom det,

då var det värt det och kan aldrig mer reduceras
till någonting mindre än sanningen av dina känslors dynamiskhet
av mera universella betydelser än supernovornas samlade kraft.
— Och vad är då den kraften värd, samtliga novor tillsammans?

— Precis, det är just vad jag menar:

ett ögonblick bara av kärlek och den allra kortaste dröm
är av större betydelse än någon Big Bang i allt universum.

Bo Olssons dikter

(2004-06)

Gröna alger

Fisken simmar i vattnet
ännu är inte tiden förbi
fågeln flyger i luften
bläckfisken fläcker älskogens vatten
blodet droppar
än är inte tiden förbi.

Ung videung

Vatten droppar i vattendroppar
Ugglan ugglar i ugrisk ek
Ekorren leker med ekollon i eken

Minnet svinner, soppan rinner
Karin Boye lever för hoppet
Men kung Videung är alltid ung

Våt tö

Snödroppen dryper av droppar
Mormor är inlagd med dropp
Själv åker man bara på proppar
Man saknar livets toppar
Men vad gör det när det töar?
Då ser man sig om efter knoppar
Ur snön snödroppen hoppar
Ty aldrig att våren floppar.

Driftens driftighet

Humorn är billig i drift
Driv med drygheten och fördriv den
Låt drivans blommor smälta ner och dö
Ett gott skratt fördriver döden
Driven galghumor dräper döden med sin dråplighet
Dronten drog och dog bort i drömmar
Driven dramatik driver med livet
Dra åt skogen, alla neddragna mungipor!

Fryntliga rynkor

Vad gör det att russin är skrynkliga
när de blott är desto sötare
ju mer förtorkade, gamla och skrupna de är?
Försök inte med att det bara är unga som lever -
ty mognaden tar aldrig slut.
Den blott utvecklas i det oändliga.
Så om du söker en vän bakom rynkorna
och han själv skäms för sitt skrynkliga yttre förfall,
så är det inte mer att förakta
än gammalt och vällagrat vin, som med mognad och ålder
nu äntligen uppnått sin rätta bouquet.

Gruvligt gräväder

Gravarnas gruvliga grogrund
gräver sig ner i minnenas dal
Gräsligt är gräset som växer så svart
i den dånande trumhinnans sal

Man grämer sig nesligt i gråhetens kvart
Vålnader vrålar i skarornas kör utan tal
Så dammas man av uti dimmornas samfund
och inget blir kvar av logikspelets lathund

Kuggade kuggjul

Det skär sig ibland
När gråvädrets dimmoln intränger i huvudet
Så hankar sig tankarna fastnande fram
och går ofta i stå eller mal om i ständig repris
som en skiva som har hakat upp sig.
Då hjälper ej ens någon hjärnkirurgi,
allra minst den nog mest effektiva: ren whisky,
När kugghjulen kuggade kringgår sin rundgång
är krogrundan bättre åtminstone än att i passivitet
bara sitta och lyssna på sin egen upphakade grammofonskiva.

Kul julstrul

Vad gör det att det bara regnar hela julen?
Granen är lika grön och grann och barrar lika förbannat ändå.
Vad är en jul utan julgransbarr upp i halsen?
Tack vare barrplockningen varar julen ända fram till midsommar,
när det äntligen börjar gå mot mörkare tider och lida mot jul igen.
Vad är jul utan julbord varje dag,
så man får chansen att storkna flera gånger dagligen
och anledning till ständiga återvisiter på dass
för både munvighetsövningar och bakhåll?
Och vad är julefrid och julefröjd utan ordentligt snökaos,
så att vattnet fryser, strömmen går och bilen står
kvaddad av mekaniska köldskador hela julen?
När börjar vi äntligen gå mot mörkare tider och juletid igen?

Retorisk erotik eller erotisk retorik?

Det ena utesluter inte det andra.
Även oratorer är verksamma i sängen.
Men kan erotik och retorik praktiseras samtidigt?
Det kanske inte är att rekommendera.
I intima sammanhang blir retoriken tröttsam,
och partnern blir bombad och plomberad i stället för tvärtom.
Ingenting är mera outhärdligt än monotologi,
och i sängen är den helt förfelad,

ty vad är sällskap i sängen utan dialog?

Kanske det är klokast att förpassa retoriken till parlament och predikstol
och hålla erotiken därifrån.

Traumat Anna Lindh

Den idealiska politikern
alldeles ovanligt klar och klok både som svensk och politiker,
en av de ytterst få politiker som med Vaclav Havel
vågade ta ställning mot förtrycket i Tibet
och kvinna dessutom,
och mor, och vacker,
vettlöst mördad av en galning som visste vad han gjorde,
som visste exakt vem han mördade och som avsåg att mörda henne
utan anledning. Man skyller det på hans droger -
han gick på rohypnol och andra gifter
som läkare skrivit ut åt honom för att de inte ville hjälpa honom,
ett isolerat invandrarbarn utan rötter,
förgiftad av ett distansierat samhälle,
som han sökte hämnd på
genom dess mest oskyldiga människa.

Bara en bar barbar

Gräm dig, du grove grobian,
ty granatäpplets grenars gränslösa gränsland
grusar gruvligen grävlingens gryts alla gruvgångar
så grevens grevéost blir gravad med gröten.
Upprinnelsen till detta nonsens var Letnany's Bar Barbar
där Barbara bar bar bar hand på bartendern
till men för all menighets meningslöshets mesta menstruationer.
Så menade mesen i menlöshetens mentalitetsträsk
ett obotligt bottennapp till båtnad för bodens bottiner
där allting, liksom i Letnany's Bar Barbar, gick runt för lösa boliner.

Drömmande drönare

Den som sover syndar inte.
Den som drömmer syndar inte.
Många människor är bara snälla när de sover.
Hur är det då med drönarens drömskhet?
De häcklas för sin lättja,
de utdöms som parasiter,
men faktum är att de syndar inte,
och det är inget fel på deras drömmar.

Om dem kan det rentav sägas,
att de inte bara är snälla när de sover.

Symptomet

Vaknar du varje morgon i kallsvett
med allt ogjort som din första tanke,
allt vad du inte hunnit med och måste göra?
Kastar du i dig frukosten med kaffet så svart som möjligt
och helst inget annat?

Är ditt skrivbord mer belamrat än naturen med alla vinterns drivor?

Blir du aldrig av med pappershögarna
men ser dem bara växa,
ju mer du försöker åtgärda dem?

Hinner du inte med lunchen?

Är det enda som får dig att klara eftermiddagen
kaffepausen klockan tre med ännu svartare kaffe?

Ser du följaktligen allting i svart?

Hinner du inte med nånting?

Har du därför ständigt dåligt samvete?

Kan du inte sova utan mera kaffe?

Sover du dåligt?

Då är du inte mer än normal

och har samma symptom som de flesta i Västvärlden:

den gudomliga Stressen,

hela västvärldens dödligaste sjukdom

och den mest utbredda.

Grått nytt hår

Man får vara glad om man har något strå kvar över huvud taget.

Kalufsen är det inte mycket bevänt med längre.

Somliga roar sig med att polera och finslipa flinten,
medan kippans ursprungliga syfte var att skydda flinten mot solbränna.

Men varför blir det aldrig någon flint på hakan eller läppen?

Till och med vissa damer blir aldrig av med sina mustascher.

Låt håret växa så länge det går!

Vad gör det om det grånar eller vitnar,

så länge du ännu har hår!

Pratmakarlådan

Vem pratar mest och bäst?

Politiker har monopol på gamet

men pratar sämst, om man får tro på vad de säger,

för de snackar mest ju bara skit mest om varandra.

Och vem kan stoppa dem?

Det gäller ju i vår demokrati att vi har yttrandefrihet,

med dock ett undantag:

allenast kungen får ej säga vad han vill,

och om han gör det missförstås det av politikerna

och görs det om till motsatsen av vad han menade.

Alltså: allenast munväderspolitiker har yttrandefrihet,

för har man andra åsikter än dem så bör man hålla käften,

särskilt om man vågar säga vad man tycker.

Det våldtagna barnet

Skriet tränger inte fram.

Man är begraven levande,

och skriet kvävs i mörkret

av likgiltighetens svarta övermakt,

mer fasaväckande än någon levande tortyr,

som reducerar en till mördad tystnad

utan rätt och talan, utan mänskovärde,

utan något annat än en evig skräck

som följeslagare mer mörk än natten varje dag,

som släcker dagens ljus, ersätter det med vanmakt

och paralyserar livet, dödar allt livstecken,

dömer dig till evig kronisk hopplös ensamhet

med döden som det enda kvar att hoppas på

som en befrielse ur livets värsta fälla:

att berövas livet men likväl få ha det kvar

men utan att det mer får leva.

Det ihjälamerikaniserade samhället

Inte konstigt att samhället är så sjukt när det är så amerikaniserat.

Snart blir det väl lag på att man inte får äta annan mat än hamburgare och Coca-Cola.

Snart får man väl inte lov att köpa och lyssna på annan musik än hårdrock.

Snart får man väl inte lov att tala engelska mera utom med amerikansk accent.

Snart får det väl bara visas filmer med bara våld och sex på amerikanska.

Snart blir väl höghus och skyskrapor de enda tillåtna standardbyggnaderna,

då de ändå tränger ut alla andra - av kommersiella skäl.

Läs kommersialisering för amerikanisering - det är samma sak,

där den högsta lagen är att penningen är viktigare än människan,

vilket medför, att kultur får icke finnas om den icke är lönsam,

våldets slagkraft har företräde framför skönhetens mjukhet,

musikens volym är viktigare än dess skönhet, då volymen ändå dränker skönheten,

och smak, kunskap, estetik och normer är utan talan i samhället

då de bara är teoretiska begrepp utan kommersiell gångbarhet.

Inte konstigt då att folk blir fyllon och narkomaner,

psykiskt sjuka och utbrända,

då de hela livet utsätts för massmedial hjärntvätt av bara fulhet, hårdhet och skadlighet.

Inte konstigt då att hela världen gör uppror mot globaliseringen,

då ju hela naturen tycks göra uppror mot hela mänskligheten.

Trauma 68

Året då kvaliteten skrotades för meningslöst våld

genom destruktivt uppror för förstörelsens egen skull

sade Ingmar Bergman, att det utom Sverige bara var i Kina

som studenter och elever angrep sina egna lärare.

Kulturrevolutionen i Kina förstörde definitivt Kinas mångtusenåriga kultur,

och i Sverige fick ingenting vara fint längre.

Skådespelare tvingades i exil från sina egna teatrar,

och hade man inte rätt ideologi var man automatiskt svartlistad,

uträknad, utesluten, dödförklarad politiskt och kulturellt.

Vi har aldrig hämtat oss från traumat.

Kvaliteten har aldrig fått komma tillbaka.

All kulturell finhet är fortfarande bannlyst och tabu,

förvisad till Sibirien som icke önskvärd,

och har sedan dess fått kämpa för att överleva åtminstone i underjorden,

den första kretsen kallad Limbo

där de kulturella traditionalisterna förblir lika trogna

som de grekiska filosoferna från det fallna Hellas dagar.

Gåtan

Det är inget fel på dig fast alla dina skor tycks vara vänsterskor.

Det är inte ditt fel att slipsknuten gått i baklås.

Att du bara kör fel och kommer fel är helt normalt.

Förvånas inte över att allt vad du hör spränger dina öron.

Att du blir upprörd över minsta småsak är inte så konstigt.

Det hör till saken att man förföljs av punkteringsepidemier.

Konspirationerna finns överallt och alla är riktade mot dig.

Alla har fel och bara du har rätt.

Hela världen snurrar åt fel håll,

och ingenting stämmer längre.

Hur du än räknar blir alla summor fel och olika varje gång.

Du somnar när du inte ska och ligger vaken hela natten,

och ingen har så mycket att oro sig över som du.

Allt är helt naturligt, och du är bara utbränd

som alla andra blir förr eller senare.

Det är bara att acceptera,
och det enda du kan göra åt saken är ingenting,
ty alla åtgärder bara förvärrar tillståndet.

Kritiskt? Inte alls.

Vi skall alla den vägen vandra,
och vi har alla ett dike vid sidan av vägen
att kunna slå oss ned i vid behov.

Hårda bud på djupa vatten

Mitt i krisernas anstormningar
trampar man vatten i hotenas malstömmars ekorrhjul
och ser fram mot årsmötets Harmageddon som en giljotin
med sin tvättade hals.

Ej är det mycket att hoppas på
men mycket att stålsätta sig mot,
både järnbörd och jännätter, stålbad och durkslag.
I bästa fall klarar man av att uthärda det värsta
så att man överlever tills vidare i ännu en frist,
ännu en framflyttning av schavottbesöket,
det slutliga avträdets snöpliga snörpning,
det äntliga avskedets lättnad,
när man kommer ut och blir fri
och man prisar sig salig för att ha kommit undan.

Bilbommen

Bilen var laddad.
När grabben öppnade dörren smällde hela bilen av.
Den blev mer än bara kvaddad
och grabben blev av med labben.
Man hittade lösa fingrar i rännstenen efteråt.
Den ligan går alltid omkring och är laddad.
Det är den nya djungelns lag: man skjuter först och frågar sen,
som Bush när han bombade ut Irak för dess massförstörelsevapen.
Han var bombad redan innan han blev president.
Det skulle behövas självutlösningsmekanismer på brutala politiker
så dom kunde smälla av innan dom går och bombar omvärlden
i onödan, som grabben som blev av med labben.

Christiania

Ditt Christiania är i fara.
Blinda myndigheter och politiker

vill stänga EU:s enda fria zon
och skrota den med alla dess bohemer,
som dock äro människor med samma rätt att leva
som politiker och myndigheter.
Skillnaden är den att de ej har nån makt.
Då de valt fria liv i ekonomiskt oberoende
av stat, system, kommun och egoism-kapitalism
så måste de bli offer för allt det de gjort sig fria från:
kapitalistisk myndighet och politik.

Är det då rättvist?

Nej, det är den vanliga huliganismen
som blott lever på att vandra över lik
för egoistisk och opportunistisk strävans skull
legaliserad och förklädd i överhetens rätt
att köra över oskyldiga offer.
Aldrig att det leder till det minsta gott,
och deras egoistiska kortsiktiga opportunistisk
är nyckeln till historiens hemlighet
att mänsklighetens samhälle försämras oavslåtligen
i namn av dehumanisering och denaturalisering.

Mänsklighetens största last

Alla ägnar sig åt den med förkärlek.
Det är ett tema med oändliga variationer,
men temat är alltid detsamma:
ju värre det blir, desto större envishet och energi.
"Envis som synden" heter det,
men den synden är en baggis
mot den ständigt tilltagande frenesin
i en överarbetning som en gång har börjat.
En poet kan fila på sina rader tills ingenting är kvar
och är ändå inte nöjd.
Målare smetar centimetertjockt på sina dukar utan att det blir bra,
och kvinnor gör det på sina ansikten.
Skulptören hackar sönder sin staty hellre än att den någonsin blir färdig,
Dostojevskijs romaner blev aldrig fullbordade hur långa de än blev,
och arbetsnarkomanen ska vi inte tala om,
som bara lever för att göra det värre för sig själv.
Muslimska fanatiker bombar sina egna,
som om de inte var tillräckligt bombade redan,
och politikerna håller bara låda tills skinnklådan blir skinklåda;
matvraken äter ihjäl sig, och anorexisterna svälter ihjäl sig.

Hela världen är bara en enda omfattande överarbetning
som till råga på eländet aldrig ens blir klar
utan bara blir värre hela tiden.

Teater utan publik

Vad gör det att publiken har gått hem?
Vad gör det att teaterbyrån alltid är stängd?
Vad gör det att pjäserna inte spelas?
Vad gör det att skådespelarna går arbetslösa
och har kastats ut från teatern,
inte för att de spelade dåligt teater
men för att de var politiskt obehöriga
och därför bannlysta som kättare av modets tyranni
som bara kräver ytlighetens trenders följsamhet
och sanktionerar mobbning av allt okonventionellt
(läs: antimodernistiskt, klassiskt, vackert och traditionellt).

Teatern lever ändå med dess ospelade pjäser
vilkas karaktärer aldrig dör men lever sina egna liv
i tidlöshetens oförglömlighet och evighet.

Den röda näsan

Det är lätt att förbränna sig.
Ett sätt är att sätta näsan mot spisen.
Det är ett dåligt sätt.
Ett annat sätt är att helt enkelt arbeta ihjäl sig.
Det är ett bättre sätt.
Men det finns olika metoder.
Journalisten hetsar ihjäl sig
under ständig förbränning av sprit, kaffe och cigaretter.
Det är ingen vits med det.
Knegaren bara håller på tills han stupar,
och när han stupar är det kört.
Karriäristen bara håller på och klättrar hela tiden,
högre och högre, så att han av en naturlig nödvändighet
till slut bara måste ramla ner och slå sig fördärvad.
Sedan är han färdig, föraktad och utbränd för resten av livet.
Nej, den bästa röda näsan får man av att sitta i solen
och helst bara njuta med helst en nådig dryck
som aldrig tar slut, typ portvin.
Det är en oskyldig förbränning,
då bara näsan blir röd och man själv blir nöjd

och alltid kan fortsätta lite till.

Arbetslöshetens välsignelser

Man slipper gå till jobbet.

Man slipper stiga upp på morgonen.

Man slipper jäkt och stress.

Man slipper tänka på karriären.

Man slipper bråka med arbetskamraterna.

Man slipper förtryckas av chefen.

Man slipper hetsas av konkurrenskravet.

Man blir av med prestationsångesten.

Man slipper tänka på armsvetten och fotsvetten.

Man slipper raka sig vareviga dag.

Man slipper trängas på buss och spårvagn

under den värsta rusningstiden, när alla andra gör det.

Man slipper pressa sig med kaffe och cigaretter hela tiden.

Man slipper leva.

Grön vinter

Grådask och regnslask vareviga dag

frosträtter till midsommar

mörkt som i november

stormar och dån som i tropisk tyfon

går man ut med paraply blåser det avigt,

eller man blåser bort med det -

man vadar i trädgården,

gräsmattan är ett träsk,

kylan utomhus ger råhet inomhus,

man bara fryser hela sommaren,

och det regnar vareviga dag till förbannelse -

så går hela semestern,

som bara regnar bort och rinner ut i sanden -

surare kan det inte bli.

Vem var det som sa att nordisk sommar är den vackraste i världen?

Han måste ha haft en sjuklig förkärlek för regn

hela sommaren

I samma U-båt

Det gäller att sitta rätt i båten.

Den kan ju kantra.

Därför är U-båten säkrast
som aldrig kan kantra
och som ändå kan nå botten utan att sjunka.
Men är den så säker egentligen?
Många föredrar att sitta i öppen båt
så att man åtminstone kan simma i land
om något skulle hända
I U-båten sitter man fast,
och fastnar man i botten hjälper inte ens simkunnighet.
I-länder och U-länder har samma skillnad,
det vill säga egentligen ingen skillnad alls.
I U-landet kan man inte få det sämre,
man kan bara få det bättre,
men ändå föredrar vi att vara i I-landet
där man bara kan få det sämre
genom välfärdssamhällets benägenhet
för fördubblad Alzheimerfrekvens och hjärtbesvär
genom övergödning, öl, cigaretter och stress
för stillasittande fetma att frodas med
och stroke som någonting nästan oundvikligt.
Många föredrar därför en existens under ytan
helst i U-land, där livet är billigare
och man slipper terroriseras av lapplisor,
trafikpoliser som sätter fast en med dryga böter
för ingenting, en finansminister som bestjäl folket
och sticker till Portugal för pengarna
och så vidare.
Klokast i landet är kanske därför Henning Mankell
som håller sig ur vägen i världens fattigaste land.

Hemma i stommet

Avgrundsdjupen döljer många fula fiskar.
Simma lugnt i bottenlösa gravar.
Bakom varje hörn lurar en glupsk och trilsk fisk
som döljer sig bakom attraktiva fasader
av ordning och anständighet, fernissa och parfym
för att dölja tänderna och girigheten.
Lita aldrig på en charmöring,
glada laxar bara stökar till det,
tonsillen ljuder inte alltid så vackert

och är mycket mer än en korsning mellan tonfisk och sill,

och ingen rom är mer försåtlig än löjrommen.

Fina fisken döljer många ben,

och ingen fisk är benfri hur litet den än spatserar.

Oskyldigast är väl slamkryparen,

som bara döljer sig på botten och aldrig sticker upp

utom för att kolla läget med ögonen på skaft

så att det inte simmar förbi någon löjlig löja

utan att bjuda på ett glas löjrom,

så att fler än bara löjorna kan dra löje över sig.

Grävlingars gräsliga gräl i gruvliga gryt
grämer angränsande grannars grannsämjas grogrund
till vederlag för vädurars vedervärdiga väderlek
som släpps med slappaste lössläpphet.

Det gäller att inte hänga läpp för att man blir hängd

offentligt i den officiella orättvisans blindhets namn,

då man åtminstone kan sprattla ordentligt i snaran

till förtjusning för gamar, gorillor och grannar,

skräcködlor och andra drakar,

som bara drillar drucket när de vädrar skadeglädje -

låt oss inte glömma, att offentliga avrättningar

var forna tiders främsta folknöje

som alltid drog större massor till sig

än någonting mindre barbariskt, fult och gräsligt.

Vad vill jag därmed ha sagt?

Ju mindre sagt därom, desto bättre.

Invasionen.

Det kan drabba vem som helst och drabbar vanligen oskyldiga.

De kommer i massor och ingenting kan hejda dem.

De kan komma vilken smygväg som helst,

och man märker dem inte förrän de är etablerade i en masskoloni av myriader.

Det värsta är lukten av dem: de sprider en sötaktig ruttstank

som i sin frånvaro gör sig påmind överallt och sätter sig i kläderna.

Kommer de upp genom vasken från grannen?

Eller genom fönstret från någons försummade krukväxter?

Larvar de sig i kaffesumpen eller i avloppet?

En sak är säker: har man en enda banan svävar man i livsfara,
ty bananen är deras kärnenergi som utlöser deras kedjereaktion
som om den väl kommer i gång ingen mer kan stoppa.

Sedan är det bara att acceptera att man har bananflugor överallt och ge allt hopp förlorat.

Sedan följer veckor av nödtvungna korståg under rigorösaste anticimexdisciplin:

allt måste plastas in, all mat, alla sopor, alla krukväxter, all frukt,
och slaget blir oändligt tålamodsprövande och tar aldrig slut.

Enda sättet att döda dem är nämligen en och en.

De är pyttesmå och pilsnabba.

Man måste jaga dem med förstoringsglas

och med lömskhet ta dem bakifrån

och därvid hålla andan,

så att de inte varnas av din andedräkt eller dina vibrationer.

Det är en lopparkusmardröm,

och så fort man tror sig ha segrat

dyker det upp nya kullar från ingenstans.

Det är världens äckligaste flygfä,

och det långa hårda kriget mot dem blir förödande och uppslitande

då ingen annan metod hjälper

än att överrumpla dem bakifrån en och en och hålla andan.

Refuseringen

Vi beklagar djupt, men vi måste refusera dig.

Det spelar ingen roll hur bra du skriver.

Du faller nämligen inte inom ramen för vår smak,

och din stil passar inte våra läsare.

Felet med dig är att du inte faller inom någon ram,

och passar man inte in i något fack får man finna sig i att stå utanför.

Ditt språk är för ordrikt, din stil är för stilerad,

dina berättelser är för klara, din realism är för konkret,

dina karaktärer är för personliga, och din fantasi är för fantastisk.

Kort sagt, du är för annorlunda och dessutom överkvalificerad,

och det finns ingenting som är mera omöjligt och förbjudet i vårt samhälle än det.

Se det som en andlig tvångströja,

så att din andlighet inte skall sippra ut utanför dig själv.

Alltså måste vi vägra att publicera dig,

då jobbet att omredigera och anpassa dig skulle bli för digert.

Vänd dig till ett annat förlag,

men jag är säker på att alla andra förlag tänker som vi,

ty vi måste alla tänka på försörjningen,
och då är alla utbölingar tabu.
Alltså återstår för dig endast Byråådan.
Eller häng ut dig på nätet.
Där kan folk läsa dig utan att behöva betala för det,
och där kan du publicera dig utan att få dina alster omgjorda och censurerade
av inskränkta och penningsjuka förläggare.

Paraplyparadigm

Jag är trött och vill inte längre leva,
ty jag har fått nog av trasiga paraplyer,
att alltid hamna mitt i blåsten
och utsättas för slagregn utan måtta
vars enda mening är att jävlas med mänskorna
utan anledning.
Jag är trött på alla slitna paraplyer
som bara spretar ut med sina stålskelett
åt alla håll
och aldrig skyddar,
ty blåsten tar en alltid bakifrån
och vränger ut och in på paraplyet
medan alla människor ser på och skrattar
åt ens väderbitna nakenhet,
ty ingen mänska är så naken
som ett offer för omänskligt slagregn
mitt i blåsten med ett trasigt paraply.

Bortkastad möda

Det dummaste slöseri man kan missbruka livet genom är att utsätta sig för risken att ha tråkigt.

Vinteruppförsbacken

Vinteruppförsbacken har börjat
med snö och tö och blöt möda i förödande grötslask och halka,
så för ett steg framåt halkar man två steg bakåt
i uppförsbacken som aldrig tar slut
men bara blir längre hela tiden

i samma takt som dagarna blir kortare
och ljuset blir mörkare och mindre
för att till slut försvinna helt
bortom horisonten för vårt medvetande
som sjunker in i alkoholsäsongens
ständigt mer förmörkade bakfylla
där den sover ut i någon snödriva
för att vakna upp i fullständig slaskighet
när julen är över och räkningarna kommer....

Heja Gudrun!

Bravo, Gudrun! Det gjorde du verkligen bra! Fram för ett ensidigt feministiskt riksdagsparti, det är just vad som behövs i Sverige, då ett sådant alltid har saknats! Med den gränslösa popularitet du åtnjuter kommer partiet genast att omfatta halva befolkningen och mer därtill, då även alla manliga feminister kommer att ställa upp. Resultatet blir omedelbart riksdagsmajoritet för Partiet, och då först kan Riksdagen äntligen börja ägna sig åt väsentligheter och få någonting gjort, som att sparka ut alla män ur Riksdagen (utom de feminina), avskaffa alla skatter för kvinnor och dubblera skatterna för alla män, och så äntligen debattera det enda som egentligen betyder något här i livet: katter och krukväxter.

Midvinterdikt.

Midvinternattens köld går tunga fjät
över gravarnas gravallvarliga tystnads hårdhet,
den svåraste av all sömn att vakna upp ur,
men plötsligt vänder dygnet på sin axel
och allt blir ljus och fröjd och hysterisk glädje
av bara farten efter dygnets totala helomvändning
med oöverskådliga psykologiska konsekvenser
för gemene mans fatalistiska midvinterhopplöshet
som plötsligt på en enda sekund vänds till motsatsen
bara genom den totala säkerhetens kunskap
om att vi nu går mot ljusare tider oavbrutet
i ett helt halvår framöver!
Plötsligt vaknar allting positivt upp till hysterisk glädjeyra
visserligen inte utan påbackning av nubben till sillen
och några supar välbehövlig whisky mot kallstarten,
vilket helt mirakulöst även vänder nya blad
i vänskapens innerlighets livsnödvändiga relationer,
det enda fullkomligt ovärderliga som livet egentligen har att erbjuda.

Klaga högt, mitt sjuka hjärta
över all din sjuka smärta
som förödande i vågors glöd

brister ut i klagan över sorg och död.
Rena flöden öser öden ner i döden
som gör rent hus genom vågors brus
som ej lämnar kvar ett enda hus.
Där levde de i sus och dus i paradiset ljus
när havet drog sig lugnt tillbaka
för att därpå förorsaka
syndaflodsförintelse i havets dåm och dom.
Men tyst! Där viskade en röst i löndom
hemligen om farliga experiment
från ön Diego Garcia långt bortom haven.
Tyst! Om manipulativa element
kan laborera seismologiskt efter eget skön
så gagnas ingen mer av någon bön.
Då är det bäst att tåga mera intensivt än graven
med en tystnad mer öronbedövande än haven.

Paralysanalys

Som kvinnan i Nagasaki
uttryckslös och stel som en sten
inför det ofattbara helvetet
av bara rykande ruiner
av vad som en gång var hennes stad
står som en skugga av en zombie
och kan inte ens känna chocken.

Den är för ofattbar.

Den går inte att analysera.

Den går inte att acceptera.

Den går inte att känna,

utan man bara står där

som en uttryckslös staty

lika nollställd själv

som den totala förintelsens ruiner
av en hel värld av liv och känslor,
värme, mänsklighet och minnen
som plötsligt är lika bortblåsta
som om de aldrig någonsin funnits.

Man måste bli ruinerad själv

känslomässigt och psykologiskt

och inte ha någonting annat kvar

än den paralyserade urblåsta fasaden
med dess absolut nollställda tomhet.

Skrotaren eller Bäst efter...

Bäst efter datum har jag passerat
någon gång i stenåldern av min ungdom
när jag alldeles för tidigt
överlevde mig själv
för att sedan dess bara skrota -
en gatsoppare gör större nytta
än vad jag har gjort under mitt liv.
'Skrotare' är min enda hedervärda titel
och det enda jag har att vara stolt över
som en som efter baksmällan
kommer på den snilleblixten
att han blev bäst efter att ha överlevt sig själv.

Smockan

Lars Hillersberg är död,
men hans smockor lever ännu,
odödliga genom sin rättmätighet
åt höger och vänster,
framför allt mot politikerna,
de dystra byråkraternas gudfäder,
som ingen klädde av mera nakna
än Hillersberg med sina sylvassa skämt,
de roligaste i världen.
Endast han kunde få oss att skratta åt politikerna,
medan de själva bara kan få oss att gråta.

Vad skiljer människorna från djuren?

Alla män är djur, påstår kvinnorna.
Ett uttalande omöjligt att jäva.
Men, ursäkta mig, är det inte möjligen så
att även alla kvinnor kan vara djur?
Är det inte möjligen så,

att även de dagligen måste pissa och skita
som alla djur?
Vad skiljer oss från djuren?
Det vet vi inte, om det är något alls,
ty föga vet vi om djurens tänkesätt,
vi har aldrig blivit kloka på deras grammatik,
vi vet att valar kan sjunga
och att fladdermöss hör bättre än vi,
vi vet inte hur djuren filosoferar,
men vi vet att de omedelbart reagerade
och stack till skogs upp i bergen
inför Tsunamikatastrofen
medan alla dumma människor bara såg på,
inklusive kvinnorna.
Om alla män är djur så är alla kvinnor det också,
men, ursäkta mig, jag tror nog och tycker nog
att djuren är ett bättre släkte än vi människor.

Landalasvit

1. Natlig gata

Du gamla paradismiljö
av leriga gator och slitna fasader
med ruckel som lutar av hemtrevlighet
med atmosfären förtätad av den extrema idyllens charm
som gör dig mera ovärderlig än en slottspark
och mera tidlös och oförgänglig som miljö
just för att man prissgav dig åt grävskoporna....

2. Ekorn och Slinken

Här levde originalen
som blev en levande del av mijön
sammanväxta med den och oskiljaktiga från den,
en unik individualism frambesvärjd av en unik atmosfär
vars intimitet lade grogrund för sannsagor
om sällsamma ödens föreningar och tragedier
då de skingrades av grävskoporna utan ett spår....

3. Frälsningsarmén

Halleluja, tjosan och hejsan svejsan!
Här svänger det minsann om frälsningen!
Soppköket kokar för uteliggarna,
och kapellet står öppet för de hemlösa
dygnet runt med non-stop service,
allt i Jesu namn, hurra för honom!
Bättre och mer effektiv socialvård har aldrig funnits....

4. Källgatan

Fasaden flagar, förslumningen tilltar
allt enligt ägarnas-rivningsbolagens planer
som bara vill bli av med idyllens unika miljö
för att få bygga höghus och betongkamrar, som lönar sig
för säker isolering och ensamhetsodling åt hyresgästerna.
Men den gamla miljön lever kvar i minnena
och framstår som paradiset mot moderniteternas helvete....

5. Källgatan (2)

Vad betyder väl charmen i gamla hus
när steriliserad modernitet lönar sig bättre?
Vad betyder väl trivsel, idyll och mänsklig miljö
som ger anledning till gemenskap, samvaro och hemkänsla
när betongisoleringen i bunkers är så mycket mera lönsam?
Vad betyder väl mänsklighet mot pengar?
Det var den omänskliga frestelsen som utplånade Landala....

6. Snöskottningen

Snön klär stan i poesi
av renaste vithet och lugn
medan barnen festar med kälkar
och snöbollskrig utkämpas under skratt.
Ändå skottas den undan innan den töar
för trafikens skull

som bara kör över stadens poesi....

7. Graffiti

Någon fick en briljant idé:
måla över de fula brandväggarna!
Dessa började prydas med fresker,
och rivningshus nakna brandväggar blev till fester
av färg och glädje och roliga tillrop.
Graffiti är klotter och olagligt
men utgör understundom dock en fest för ögat....

8. Fyllot på backen

Vad spelar sängen för roll, bara man får sova?
Inte ens den eviga sömnen kan vara bättre.
Väck mig inte, ty jag sover den saliges sömn,
för vilken ingen ställning kan vara obekvä,
vare sig i kylan eller på bar backe;
ty fyllan och villan har vaggat mig till ro,
och jag kan inte sova bättre.

Mörkrets ljus

Vem behöver bekymra sig om sorg och depressioner
som har musiken?
Vad behövs för sol i vintermörker
när musikens själ är klarare än solen?
Vad behövs det väl för sprit och droger
när man kan berusa sig med ren musik
som därtill kräver klara hjärnor
samtidigt som den befriar dem från oklarhet?
Vad kan det finnas för ett högre livselixir
än den skönhet i musiken
som transcenderar allt ont och fult i världen
med en självklarhetens suveränitet?
Jag struntar i all världen och all mänskligheten
bara jag får behålla musiken i min själ

som mer tillräcklig än all mänsklig självtillräcklighet.

Ehecs häckelände

Det är inte alls roligt.

Det sipprar utan att man kan stänga kranen.

Det är värre än tortyren av en droppande kran,

ty kranen droppar i byxorna.

Dessutom stinker det,

och stanken är högst personlig

som man tar med sig vart man än går

och delar med vem man än träffar

hur litet man både själv och de önskar det.

Det är värre än en baksmälla,

ty den går inte över,

och man är helt handikappad

förvisad till en värre stol än rullstolen.

Kort sagt, det är inte roligt.

Den väderspännande Bush

"Självklart," sa Bush.

"Det finns ingen växthuseffekt

eftersom vi tjänar pengar på den."

Före elfte september fanns det inga terrorister heller

eftersom han tjänade pengar på dem.

Efter elfte september har det bara funnits terrorister

att bekämpa med alla vapen och medel

för vapenindustrin att tjäna pengar på

medan problemen med växthuseffekten kom i bakvatten

tills Katrina kom till New Orleans

och gjorde byxorna fulla med vatten för Bush.

Var är nu den växthuseffekt som inte fanns

så länge du tjänade pengar på dess odling?

Dess vinst har runnit ut i vattnet i New Orleans

och ligger där och stinker

med alla presidentens politiska otvättade kalsonger

medan han själv står med neddragna byxor

och är fullständigt hjälplös,

då han aldrig kunnat hjälpa andra än sig själv.

Vinterkräksjuka

Den är bara ett symptom
på vida hemskare syndrom,
det djupa vintermörkrets fasa
med dess mardrömsnätter utan tal
med trötthet som förlamar kropp och själ
och gör morgonsömnigheten till en sjukdom
så att det känns bättre att ej stiga upp mer.

Så låt mig då få sova
liksom björnen ut den hemska vintern
så att jag ej mer får vakna upp igen
förrän en vårsol börjar breda ut sig
över en långt vackrare och bättre värld,
ty ingen värld kan vara sämre
än en skandinavisk faktisk mardrömsvinter.

Ljusbrist

Jag kvävs av brist på ljus.
Vad hjälper lust att andas
när mörkret kväver en ändå?
Vad hjälper ljus i hus och juleljus
när ljuset utomhus lika förbannat
bara lyser med sin frånvaro?
"Man måste klara sig med själens ljus"
säger då den snusförnuftige
som om klyschor kunde hjälpa.
Om man inte har något ljus i själen då?
Och ännu mindre är något ljushuvud?
Dra på trissor med schablonerna,
jag går i ide så är jag av med verkligheten
och så får den vara så mörk den vill utan mig.
Allt snusförnuft till trots
tycks det bästa man kan göra åt saken
bara vara att äta och sova
och värma sig med snaps
i väntan på att mörkret skall ta slut...

Varför tar man droger
när man vet att det är destruktivt och dumt?
Varför super man och dekar ner sig
när man vet att konsekvenserna blir värre?
Därför att man vill må bättre,
och man tror man kan må bättre,
det är självbedrägeriet,
att man tror sig kunna göra det igenom alkohol och droger
då man faktiskt tillfälligt tycks göra det.
Som ett chanstagande är det riskabelt,
det är rysk roulette och ren hasard,
och risken för snedtändning och baksmälla är enorm.
Men varför inte, om man nu en gång har en chans
att faktiskt nå en liten lindring och må bättre
i gott sällskap helst, hur tillfälligt det än må vara...
Man kan ju ändå ej må sämre än man gör.

Depressionsfrosseri

Man får se det från den ljusa sidan.
Visst är det skoj att vara deprimerad.
Ingenting är roligare än att tycka synd om sig själv.
Man kan ju faktiskt frossa i alla sina misslyckanden,
sina ständigt tilltagande gråa hår,
sin ständigt växande last av tragedier,
sin oupphörliga olycka
och allt ont i detta liv,
vars gräslighet ju oupphörligt växer —
livets enda fullkomligt säkra ständiga tillväxt.
Så stör inte mina olyckor,
låt dem bara hagla över mig,
tragediernas njutbarhet är utan gränser,
och den som inte drabbats av katastrofer
har aldrig fått känna att han lever.

Dikt som bikt - avbrott för utbrott

Skrälingars skrikiga skräll

skräder stursk skurks skroderande gnäll
över myllrande mullrande mulliga mullors
skrymmande skrymtande skrupler.
Skralt skrål och skruvat skryt
städslar strulet och striglar strängheten
i struptygelns strapatserande stramhet.
Skammen skanderar med skångrande skämt
som skallar skandalöst i skolan bestämt
i skolkningens tecken - skojet är stämt
i bombningens tecken - läget är spänt,
då mullornas myspys nu är malplacerat,
som en annan bov i bombens turban
nu satt sin sista tulipan.

Happy days are here again

Allt dravel förgås,
men det kommer igen!
Gratis granskas gravarnes gravade lax
för lyxlaxerande lackskorspedanters läskiga flax
när plasksäsongen kommer strax
med maxat saxat fax om mera krax
i buskarna, när grönskan snart prunkande
inleder allmänt klunkande.

Under isen

Vad gör det att man är drunknad?
Vad gör det att man är inmurad
av vinterns förödande stenkrossmassivitet
med bara haverier att skörda
längs en korsväg av katastrofer?
Vad gör det att man är inlagd
i malpåse till sängs med allting rinnande
och rösten drunknad i rosslande kaskader
av heshetens slemmiga spyor
och all annan inpyrd läbbighet?
Vad gör det att man är handikappad
till oigenkännlighet
och till fullständig handlingsförlamning,

när man ändå måste gå vidare
och förr eller senare en dag
åtminstone spränga den lägrande isen
och bara flöda ut
i gränslösa islossningslaviner.

Alaska

Vem behöver åka till Alaska
för att guld ur floden vaska
när han hemma kan gå kring och plaska
mödosamt i gatumodden traska
utan att behöva raska,
- det är bara att gå på och slaska,
man kan ta det lugnt och bara maska,
alltid har man någonting i taska,
och framför allt så har man guld i flaska.

Trädgråtaren

Det gör ont när träden gråter,
ondare än när tårar flödar,
ty den största smärtan kan inte gråtas ut.
Idag gråter alla världens träd,
ty de orkar inte hålla ut
och upprätthålla världens syretillförsel
åt en mänsklighet som bara slaktar dem
och reducerar dem till kalhyggen och öknar.
Hur kan de då försörja världens syrebehov?
Men människan slaktar hellre skogar
än fattar att hon behöver frisk luft.
Därför är det bästa man kan göra i världen
att plantera ett träd.
Om tillräckligt många gör det
kanske vi kan få nya skogar och överleva.

Skamliga skalmar

Glasögon skramlar
var gång man ser nedåt
och de faller i backen
så att man får leta
och tvingas ner på alla fyra
för att böka i dammet,
allt för skamliga skalmars skull
som bara skallrar och lossnar.

illaluktande farbröder

Bästa kännetecknet för en ungarl är att han luktar,
och ju äldre han är, desto mera.
Å andra sidan, alla de som parfymerar sig,
gör de det ej bara för att dölja sina lukter?
Uppfanns inte parfymen
för att maskera hur man egentligen luktar?
En viss Süsskind hade mycket att säga om saken.
Andra menar, att man bara luktar desto bättre
ju mera naturligt man luktar.
Och förvisso är alla naturliga dofter behagliga.
Även svett kan lukta gott om den bara är äkta
och frisk och färsk och inte inpyrd och intorkad.
Så sensmoralen av denna utredning är,
att man aldrig kan lukta illa om man luktar naturligt,
men att man nog kan tvätta både sig själv och sina kläder.

Organisk organisation

Organiserade organister
kan man kanske kalla dem,
dessa som sköter den delikata affärsrulljanssen
med otroliga förtjänster,
då ingenting är värdefullare än ens organ,
eller andras, om man behöver dem.
Problemet är, om man behöver andras,
att de måste transplanteras,
och att deras ägare inte frivilligt avstår från dem,
åtminstone inte medan de är i livet.

Så hur löser man det problemet?
Kinesernas patentlösning är enkel.
Ej önskvärda folkgrupper isoleras,
främst meditationsidkare enligt systemet Falun Gong,
helst i rymningssäkra koncentrationsläger utan insyn
där myndigheterna fritt kan hantera internerna
efter eget skön och utan risk för upptäckt;
och vill internerna då inte frivilligt avstå sina organ,
typ njurar, lever, galla och annat sådant,
får de helt enkelt dö först.
En lönsam affär för Kinas kommunistiska parti
helt i linje med dess hängivelse åt kapitalismen.
Vilka är då denna organistiska maffias tacksamma kunder?
Väst, naturligtvis, med sina öppna obegränsade marknader,
som alltid demokratiskt entusiastiskt
stöttat alla lönsamma diktaturer.

Hälsosamma depressioner

Man måste kunna nå botten för att kunna nå toppen.
Det låter som en floskel och är det också,
men som med alla floskler ligger det något i det.
Tunneln leder till ljuset,
den djupaste natt bara förbereder dagen,
döden är en metamorfos till livet,
ödets brunnar är till för att man ska få något att göra,
det vill säga ett fasligt arbete med att ta sig ur dem,
som kan ta hela livet och längre,
och skymningen liksom döden är vackrare ju längre den varar.
Kort sagt, man kan inte orda nog om saken.
Döden står alltid för dörren,
men en dörr är alltid till för att öppnas.

Kreativitetens glädje och galenskap

Det blir lätt hysteriskt,
och blir det bara lite lätt hysteriskt
blir det gärna helt hysteriskt,
och sedan är det bara att låta det skena.
Ingen nödbroms på tåget,

och skam den som ger sig!
Ingenting kan stoppa den,
och allra minst kan den stoppas i munnen.
Urbullningen blir total
tills man med ett sista nödrop slocknar
och drunknar i drömmar om drönares drösdramatik
bland dravidiska drusers dränerade drakar.

Andra sidan

Problemet med den andra sidan,
om man en gång fått kontakt med den,
är att man sedan måste öppna tredje sidan
och läsa fjärde sidan
och så vidare
tills man gör en hårresande upptäckt:
romanen slutar aldrig!
Där börjar den verkliga skrällen.
Sedan blir man aldrig av med den,
romanen alltså,
som aldrig tar slut
och som man aldrig kommer ut ur
då man själv blir en av protagonisterna....
Huuuu!

gubbe med rulator

Det är rätt, ge dom vad dom tål!
Ingen fan ska här köra i vägen för mig!
Jag har väl rätt att komma fram jag också!
Gubben med rulator på skakiga ben
vaggade fram över övergångsstället
och struntade blankt i det röda ljuset -
alla bilar fick stanna.
Det är rätt, gå ännu långsammare,
stanna upp hela trafiken och ta god tid på dig,
ingenting tvingar dig att hinna över gatan idag,
och du har större rätt att gå över gatan
med rulator hur långsamt du vill
och mot alla världens rödaste trafikljus

än vad någon bilist har att förgifta atmosfären
och hela världsmiljön med sina förbannade avgasmaskiner.

Finska missionen i Masthugget

En kyrka hade inte kunnat användas bättre.
Soppkök för uteliggarna, vänlighet och värme för alla,
dagligt öppet hus med högt till tak
med piano och orgel i bakgrunden,
god mat till symboliskt pris,
Göteborgs intressantaste människor som stamgäster
dagligen, en oas för allt löst och olöst folk,
hjärtrum och stjärtrum utan restriktioner,
bara medmänsklighet och ingen myndighet,
kort sagt, - kunde en kyrka användas bättre?
När en kyrkoherde i Masthugget för första gången
föreslog att kyrkan skulle öppnas för uteliggare
möttes han bara av kyrkorådets negativa myndighets
kompakta och hopplöst intoleranta motstånd.
Sedan dess har uteliggarna mångdubblats
och några kyrkorådspatriarker lyckats tänka om
till fromma för både kyrka, menighet och mänsklighet.

Det är hårt att vara nykter

Det är hårt att vara på torken jämt
och tvingas till strängaste stramhet av plikterna
för ordningens strapatserande strikthets skull,
varför man ibland måste fly,
besinningslöst, så långt bort som möjligt
från allt vad ordning och ära och redlighet heter;
och vad en sådan frihet då är hälsosam
i all sin blinda förryckthet!
Låt mig hellre såras i flykten med vingarna utbredda
i olaglig frihets förbudna martyrium
än att torka ihjäl i plikternas dårhus
bland etablerade mumier som tror sig höra hemma där.

Veliga fruntimmer

De köar för att få ställa till med oreda
och propsar samtidigt på sin fullkomliga oskuld
medan de släpar på sina garderober fulla med skelett
av avgrunder av olika "ex" utan tal
som haft med sig barn in i förhållanden
av tidigare avlagda fruar
som de nya inte har en aning om
och aldrig får veta något om
medan de ärvda barnen
ständigt får byta mamma
som blir allt veligare
ju senare de kommer in i bilden,
Ty det skall ett veligt fruntimmer till
för att falla för en slarvig fader
som tappat eller skrotat sin fru.

Kolingens frieri

Välkommen till mitt rättbo.
Det är väl ingen risk att du skulle acceptera en inbjudan?
Jag har ju faktiskt ingenting att bjuda på
och inte ens en säng att ligga i,
för jag ligger ju bra på golvet.
Du får stå ut med mina ovanor,
för dom får jag ju stå ut med själv,
då jag ju måste börja varje dag
med att brottas med mitt handikapp
för att alls komma på fötter.
Men jag behöver någon som tvättar åt mig,
för det orkar jag aldrig göra själv.
Jag behöver någon som byter mina kalsonger,
för dom är för skitiga för att jag skulle göra det själv.
Inte heller har jag mycket kärlek att bjuda på,
för all min kärlek går åt till flaskan.
Det gör mig visserligen öm och go',
sådant kan jag bjuda på hur mycket som helst,
men det leder ingenstans
då det bara slutar med fåneri.
Så det är lika bra vi glömmer hela saken.
Låt mig bara snusa i mitt hörn

så blir jag kanske nykter någon gång
så jag slipper plåga gatunymfer
med ett gagnlöst frieri.

Sex utan kärlek? - avlyssnat

"Sex utan kärlek?

Som tillfredsställelse av rent naturbehov?

Varför inte?

Sex är ju inte mer än att använda organet för dess naturliga ändamål,

och vad spelar väl känslorna eller könet då för roll?

Vad spelar det då för roll vem man har sex med?

Ju fler, desto bättre,

och det räcker med en gång per skalle,

så får man dessutom omväxling varje gång,

så kan man glömma alla dom förbrukade genast.

Sex är ju inte värre än att skita och pissa,

rent vetenskapligt sett,

och blanda för all del inte in några känslor,

och om någon då blir havande av misstag,

så är det hennes eget fel -

så mycket värre för henne!

Kör hårt!

Och det har ju afrikanerna levat högt på,

att Aids bara är rena bluffen.

Det är bara att tvätta sig,

så kan man ta nästa."

Kärlek utan sex?

Varför inte? Hellre det,

då all kärlek börjar utan sex

och då den vanligen slutar med sex som ballar ur.

Kärleken börjar med vänskap

och slutar aldrig förrän vänskapen tar slut.

Alltså är vänskapen viktigare,

då allt kan byggas på den

men ingenting kan byggas på sex allenast.

Låt sexualdårarna runka i motvind

och knulla ihjäl sig med analsex

och frossa fåfängt i sexismens morbiditet

    som aldrig kan vara något annat

    än missbruk av det liv som gavs oss

för att vi skulle utnyttja det konstruktivt.